

Catalunya Cristiana

"La generació passada pogué viure en positivisme intel·lectual, perquè, educada en la fe cristiana, portava aquesta per sota d'aquell, com el seu inconscient sustentacle. Però una generació educada en positivisme ha de tornar amb força a cercar la font amagada que els seus pares li ocultaren".

Miguel de Unamuno

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VII N.º 317

Setmana del 20 al 26 d'octubre del 1985

50 Ptes.

Afinant

Una glossa doblement important

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

Les Glosses dominicals del Dr. Jubany no han deixat de ser publicades puntualment cada diumenge, malgrat la greu malaltia que l'ha tingut apartat de l'activitat normal durant unes setmanes. Això ha estat possible gràcies a haver-ne deixat escrites unes quantes per endavant. Aquest diumenge, però, es publica la primera glossa redactada durant la convalescència. Val la pena assenyalar-ho puix significa que el restabliment del cardenal de Barcelona és ple i li permet ja d'adreçar-se setmanalment als seus fidels.

Però encara que no hi hagués aquesta circumstància feliç, també caldria subratllar la glossa d'aquest diumenge perquè hi assenyalava un punt d'una importància capital que els responsables de la nostra societat s'entesten a no voler veure. Avesat a considerar els fonaments del Dret, el Dr. Jubany ve a dir: tothom admet que cal un ordre social; ara bé, si la llei que ha d'assegurar aquest ordre no pot comptar amb la col·laboració d'unes consciències encarades a Déu, abans que a la freda llei, aquesta corre el perill de caure en el totalitarisme; "...la responsabilitat de l'ordre social comporta el control de la llibertat, mitjançant la llei. Només la creença en Déu és garantia de l'autèntica llibertat de l'home i d'un ordre social just". Advertència greu. La tindran en compte els nostres líders?

Sumari

**El bisbat d'Urgell
tindrà també diaques
permanents**
9

**97 preinscrits a
l'Institut de Teologia
de Barcelona**
13

**Els bisbes andalusos
diuen que l'Església
no s'ha d'identificar
amb cap sistema
polític**
15

PER UNA ESGLÉSIA JOVE I EVANGELITZADORA

DOMUND'85

20 d' Octubre

La celebració de la diada del DOMUND d'enguany pretén ser una col·laboració eclesial missionera a l'Any Internacional de la Joventut. Una adequada celebració haurà de subratllar davant dels joves —i encara davant de tota la comunitat creient— que l'empresa d'evangelització de tots els pobles té molt a veure amb el dret dels joves a participar en la marxa del món, amb els seus propòsits de pau i amb les seves exigències d'una nova solidaritat internacional.

El bisbe Josep Capmany, Director Nacional de les Obres Missionals Pontifícies, en parlar dels objectius del DOMUND d'enguany, assenyalava que es posa com a fita última la consecució d'una Església jove i evangelitzadora a escala universal i proclama que l'evangelització universal és font de joventut i de renovació de tota l'Església.

Concedí una entrevista en exclusiva a "CATALUNYA CRISTIANA"

Monsenyor Hélder Câmara passà per Barcelona

BARCELONA.— Girona i Barcelona han viscut uns dies d'intensa emoció i agraïment pel pas d'un home de Déu conegut arreu del món com a capdavanter de la no-violència: Hélder Câmara, bisbe brasiler, conferenciant i un dels inspiradors del moviment internacional "Acció, Justícia i Pau".

Va arribar a Girona el diumenge passat, dia 13, on donà una conferència als joves del col·legi "Cartañà" sobre "els desafiaments del Tercer Món a la societat desenvolupada" i al vespre va tenir un col·loqui amb dirigents de moviments catòlics, i finalment una trobada amb els sacerdots de la diòcesi.

Monsenyor Hélder Câmara arribà a Barcelona el dimarts, dia 15, i, després d'una reunió de premsa amb els mitjans informatius, pronuncià una conferència al saló d'actes de

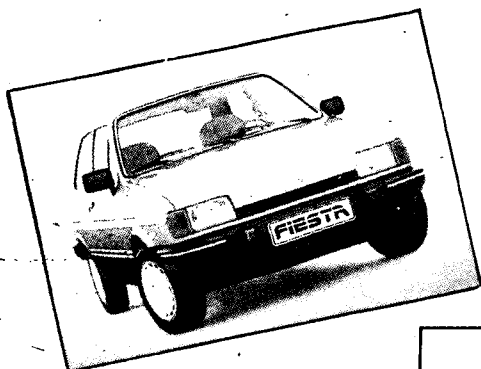
la Facultat de Teologia, amb el tema, "la interpel·lació de la pobresa i la fam des de l'Amèrica Llatina. Una altra conferència al paranímf de la Universitat de Barcelona sobre "Home, justícia i drets humans", per acabar dijous, dia 13, a l'església de Santa Maria del Mar, on parlà de "L'Església i la lluita per la justícia". Tots els actes de Barcelona han estat organitzats pel Centre d'Estudis Cristians i Justícia, en col·laboració amb la Facultat de Teologia, i la seva estada a Girona fou amb motiu de la commemoració del desè aniversari de la fundació de la comissió de Justícia i Pau d'aquella província.

(Vegeu l'entrevista en exclusiva per a "Catalunya Cristiana" a les pàgines 22 i 23).

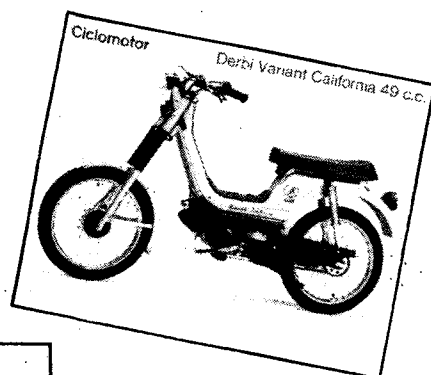

CARLES CID, FOT

ENS CAL DOBLAR LES SUBSCRIPCIONS!

CATALUNYA CRISTIANA regala
BUTLLETES de la magnífica rifa de
3 FORD FIESTA i 5 VELOMOTORS DERBY

Per cada NOVA SUBSCRIPCIÓ que arribi a la nostra
administració fins
el dia 15 d'octubre d'enguany.

Cada subscriptor que ens envii UNA O MÉS SUBSCRIPCIONS NOVES rebrà
10 butlletes per cada una d'elles, ultra les 5 butlletes que rebrà cada nou subscriptor.

CADA FAMÍLIA CRISTIANA DE CATALUNYA HA DE TENIR "CATALUNYA CRISTIANA"

NOVA SUBSCRIPCIÓ

EN/NA
Carrer N.º
Població
Se subscriu per un any (12 mesos) a CATALUNYA CRISTIANA i espera rebre
les 5 butlletes de la RIFA-85 que li pertocuen com a nou subscriptor.
Trameta l'import de 2.500 ptes.
☐ per gir postal.
☐ taló bancari inclòs.
☐ o bé domicilia el pagament (en aquest cas, ompliu i signeu
la butlleta següent:

NOVES SUBSCRIPCIONS OBTINGUDES PER ANTICS SUBSCRIPTORS

EN/NA
Carrer N.º
Població
Subscriptor Núm.
Prega a CATALUNYA CRISTIANA (c/. València, 244, 2on pis - 08007 Bar-
celona) que se serveixin prendre nota de la següent subscripció obtinguda per
ell i que li trametin les 10 butlletes que li pertocuen segons la oferta de
vostès.

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ

EN/NA
prega al Banc/Caixa
sucursal que serveixin atendre els rebuts de
CATALUNYA CRISTIANA carregant-los en el meu compte/líbreta
n.º fins a nou avís.
Població Data
Signatura:

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ

EN/NA
prega al Banc/Caixa
sucursal que serveixin atendre els rebuts de
CATALUNYA CRISTIANA carregant-los en el meu compte/líbreta
n.º fins a nou avís.
Població Data
Signatura:

Llibreries on podreu adquirir les butlletes

Llibreria "La Hormiga de Oro", Av. Portal de
l'Àngel, 3
Llibreria **Balmesiana**, Duran i Bas, 9.
Tel. 317 94 43.
Llibreria **Signe**, Mallorca, 301.
Llibreria **Fregola** (Lleida), Pl. Sal, 9.
Tel. (973) 24 14 28.

Llibreria **VyP** (Tarragona), Lleida, 23.
Tel. (977) 21 30 86.
Llibreria **Impremta Dachs** (Solsona).
Llibreria **Les Voltes** (Girona), Pl. del Vi, 2.
Tel. (972) 20 19 69.
Llibreria **Catòlica** (Reus, Santa Anna, 16.

MOLTES GRÀCIES A TOTS EN NOM DE LA "CATALUNYA CRISTIANA" QUE TOTS VOLEM FER

PODEM DOBLAR LES SUBSCRIPCIONS! SI TOTS

Editorial

Les missions, una empresa de tothom

Com cada any, el diumenge mundial de les missions, el DOMUND, truca a la porta. Aquest trucar és una al·lusió, a penes velada, a la nostra contribució econòmica pel sosteniment de les obres missioneres de l'Església. Ja són lluny, i ens n'alegrem, les escenes de la mainada escolar, empaitant la gent pels carrers, amb una guardiola decorada amb un xineta o un negret. Si la col·lecta missional avui ja no fa el cercavila, no per això és menys necessària. Recordem que les necessitats missioneres de l'Església són molt considerables. Pràcticament totes les diòcesis d'Àfrica, d'Àsia i d'Oceania i la major part de les de l'Amèrica i Austràlia depenen de la Congregació romana per a l'evangelització dels pobles que se sosté principalment amb aquesta col·lecta anual. No sols els bisbats, els seminaris, les parròquies i les estacions missioneres confien en l'aportació anual de la Congregació esmentada, sinó també les escoles, els hospitals, els asils... i fins la premsa catòlica d'aquests països.

Sobretot als catòlics llatins, ens costa acabar d'entendre que la nostra Església, puix que és l'única societat que no exigeix unes quotes als seus socis, esperi que no ens limitem a una almoïna escadussera i que ens fixem lliurement una contribució real i generosa. Hi ha gent que s'admira de veure certes empreses més o menys missioneres de certes Esglésies reformades, sobretot americanes, el cost de les quals és clarament molt superior al de la majoria de les nostres migrades realitzacions. (A l'Amazones, per exemple, ja se sap que els missioners catòlics visiten llurs comunitats amb canoa, mentre que els protestants ho fan generalment amb l'avió). La diferència rau en que la majoria d'aquestes Esglésies estan molt ben organitzades econòmicament en el pla local i nacional, amb uns pressupostos equilibrats per unes contribucions assegurades, cosa que els permet empreses missioneres impensables en les nostres latituds.

Aquest esforç econòmic que ens demana avui el diumenge de les missions no tindria cap sentit, i li mancava la base, si no anés acompanyat d'una reflexió seriosa sobre la vocació missionera de tota l'Església, de tots i cada u dels batejats. Tots hem estat cridats, a tots se'ns ha dit "aneu per tot el món, prediqueu i bategeu!". Alguns dels nostres ho fan amb els peus — "que bells són els peus dels que anuncien la Bona Nova..." — i amb la boca. Tots ho hem de fer, també i sobretot, amb el cor. Alguns se'n van a terres llunyanes, perquè encara hi ha països on l'Església no està establerta o necessita l'ajuda fraternal d'altres Esglésies. Però tots ens hem d'adonar que, cada vegada més, la missió es va fent urgent arreu: a casa, al barri, al taller, a l'escola, a la universitat, al poble o a la ciutat. És el fenomen preocupant dels nostres temps. Batejats que no coneixen Déu, als quals se'ls ha d'anunciar encara Jesucrist i el seu Esperit. I ja comença a ser considerable el nombre dels no-batejats!

Beneït el DOMUND que ens recorda a tots que el cristianisme no és un afer d'ús privat, sinó que és essencialment un anunci que s'ha de fer arribar a tothom, fins al punt que aquell que digués "jo ja sóc cristià, no veig perquè m'hauria de preocupar això de la missió o de les missions" demostraria que no ha entès ni les beceroles del cristianisme.

El nostre germà, el Fill de Déu

PAU LÓPEZ CASTELLOTE

Confesso que m'he posat a la màquina amb un dubte al cor: ¿Qui ets tu —m'he preguntat— per a tractar uns temes tan enlairats i que exigeixen en els qui ho fan una saviesa i una virtut que tu no tens? La resposta que m'ha donat ha estat molt negativa: "tu no ets ningú" —m'he respost a mi mateix.

Tanmateix sé que sóc membre de l'Església catòlica, que és com dir: "sóc part del Cos Místic del Crist", del Fill de Déu fet home en el si de Maria per obra de l'Esperit Sant i vivent en nosaltres per obra del mateix Esperit.

Per això, malgrat que em considero —perquè ho sóc— la part més insignificant d'aquest Cos sagrat del Crist —família de Déu, poble de Déu sobre la terra—, penso que també a la part més petita afecta allò que afecta a la totalitat i que, en conseqüència, des de la meua petitesa, he de ser present en l'obra evangelitzadora de l'Església.

Evangelitzar vol dir oferir la Bona Nova. I la Bona Nova de l'Església no pot ser altra que l'anunci d'un fet històric —històric perquè es va produir en un moment de la història, i històric perquè afecta salvíficament tota la història—: el Fill de Déu, igual al Pare des de tots els segles, s'ha fet home per obra de l'Esperit Sant, Déu procedent del Pare i del Fill com d'un sol principi, per tal que nosaltres, en Jesucrist, el Fill de Déu fet home, puguem entrar a formar part de la família de Déu, donant-li el nom de Pare.

Però vet aquí que, des de la meua petitesa, veig que gent molt més important que jo pels seus carismes sacramentals eviten de fer l'afirmació que Jesucrist és el Fill de Déu fet home. I d'aquesta manera, fórmules tan maques com "el seguiment de Jesús", "la predicació de Jesús", "la imitació de la forma de vida de Jesús", resten en una ambigüitat que afecta el mot mateix d'"evangelitzar".

"A mi aquesta fórmula —"Jesucrist, Fill de Déu fet home"— no em diu res" —em va dir una d'aquestes persones molt més importants que jo pel seu carisma sacramental—. Jo li vaig contestar: "Però, si es tracta de la redempció oferta a l'home per la Santa Trinitat!". "Que Déu siguin tres, o quatre, o cinc persones, m'és igual" —em va respondre—. "¿Doncs qui diries que és Jesús? —li vaig preguntar, repetint gairebé al peu de la lletra la pregunta que el mateix Jesús va fer als seus deixebles—. "La presència de Déu entre nosaltres", "l'Emmanuel —Déu amb nosaltres—" —em respongué—.

Com podeu comprendre, jo no hi

tinc res a dir respecte a aquestes respostes. Però el fet que me les digués com a substitutiu —no com a explicació— de "Jesucrist, Fill de Déu fet home" em va deixar intranquil.

No fa gaire se'ns ha dit a tots els catòlics espanyols que "Déu ens ha fet redescobrir que la mesura del cristià la dona la seva capacitat d'evangelitzar". Això ho entenc. El que no entenc és com pot ser que aquesta mesura del cristià la doni també "la seva disponibilitat per a deixar-se evangelitzar pels qui ofereixen autèntics valors humans, encara que no creguin".

A un cristià —tal com diu Joan Pau II a la "Redemptor hominis"— cap valor humà no el pot deixar indiferent; ja que el Crist ha vingut a salvar tot l'home i tots els homes. A partir d'aquí, jo accepto gustosíssim que molts que no creuen em poden donar exemple de profunds valors humans, i m'agradaria ser capaç d'aprofitar-me'n.

Però ¿com em poden "evangelitzar" —predicar la Bona Nova de l'encarnació del Fill de Déu per a salvar-nos— els qui no creuen? ¿Per què se'ns diu que la nostra mesura com a cristians ens ve donada per la nostra disponibilitat a deixar-nos evangelitzar per ells? ¿Què significa, en aquest context, "evangelitzar"? ¿És que és possible una evangelització laica, sense Déu?

Aquesta pregunta em porta a referir-me a una forma de parlar, freqüent en les publicacions i en l'ensenyament de la religió, en la qual sistemàticament és evitada la fórmula "Jesucrist, el Fill de Déu fet home". Sense arribar a negar-ho, es fan servir expressions que, com a mínim, confonen.

Es diu que Déu ha arribat en Jesús; que Jesús tenia la convicció de la presència de Déu en ell i que per això li deia Pare; que aquesta forma de parlar, en impressionar els seus seguidors, va ser traduïda en l'expressió "Jesús, el Fill de Déu, Senyor"; que Jesús era l'home per als altres, de tal manera que, a mesura que es lliurava, s'omplia de Déu; que els deixebles, en descobrir-ho després de la resurrecció, van construir una infantesa que es correspongués amb la divinitat que li reconeixien... No és negar que Jesús sigui el Fill de Déu —de la Trinitat pràcticament ningú no en parla—, però tampoc no és afirmar-ho.

En tot cas, és freqüent en l'"evangelització" que rebem una ambigüitat entre el que seria l'aparició històrica de Déu en el seu Fill fet home en Jesucrist per obra de l'Esperit, i el que seria "la generació històrica" de la divinitat de Jesucrist a través de la fe dels seus deixebles. Per als cristians, la transcendència no pot sorgir de la història —com diu

Roger Garaudy, citat en alguns llibres de text—. En tot cas el Déu transcendent i personal, al qual estem lligats per la dependència profunda del nostre ésser, "incideix" en la història fent-se un de nosaltres.

Fixem-nos que, si Jesús no és el Fill de Déu —o no ens preocupa si ho és o no ho és—, l'Església és una obra purament humana —o no ens preocupa què pugui ser—. Si només diem que els deixebles "el reconeixien" com a Fill de Déu, només podem dir que l'Església "és reconeguda" com a quelcom no purament humà. I si no és divina ¿què és la jerarquia? ¿què són els sacraments? ¿Què és l'esperit que la constitueix? ¿Estem parlant de l'Església catòlica?

Si Jesucrist no és el Fill de Déu, la seva obra no pot ser salvadora; només pot ser —si de cas— alliberadora. Igualment a la inversa, si Jesucrist només ens allibera de les cadenes d'aquest món i no ens salva del pecat per a la vida eterna, Jesucrist no pot ser el Fill de Déu. Si de cas serà un model purament humà que nosaltres guanyem al nostre gust.

Aleshores, jo em torno a preguntar: ¿què és l'evangelització? ¿Pot quedar reduïda a la lluita per la justícia, al canvi d'estructures, al deslliurament dels entrebancs psicològics, a la superació de la mateixa naturalesa humana —en el sexe, en la relació, en la identitat— per obra de la llibertat, a la prospectiva intramundana, a la producció de béns útils per a tothom, al bé exclusiu de l'home sobre la terra?

Vull repetir amb Joan Pau II que l'acceptació del Fill de Déu fet home no va en contra de cap bé veritablement humà d'aquest món. Però no limita el bé de l'home a la terra.

En canvi, una evangelització laica, una evangelització que no confessa palesament la divinitat de Jesús, una evangelització per part dels qui no creuen ¿com pot tenir en compte el cel, la participació, per la caritat, en la vida de Déu pels segles dels segles?

La Bona Nova de Jesús, Fill de Déu fet home, no pot brollar de la immanència d'aquest món. L'evangelització ha de ser necessàriament transcendent: és l'anunci que el Fill de Déu s'ha fet home perquè l'home pugui esdevenir fill de Déu. És la concessió tendrament gratuïta i amorosa per part de Déu d'allò que el dimoni va oferir a l'orgull de l'home al paradís: "sereu com Déu". I això ens ha estat atorgat en el nostre germà Jesucrist, Fill de Déu, que, per l'Esperit, ens ha donat Déu com a Pare i Maria com a Mare.

Els catòlics no podem deixar de cridar oportunament i importunament: ens ha salvat el Fill de Déu fet home. Si no ho fem, la nostra evangelització no pot ser autèntica.

Catalunya
Cristiana

Difusió
controlada
per OJD

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració: C/. València, 244. 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

Poc ressò del dejuni d'Escoto a Nicaragua

Som un matrimoni que tenim cinc fills, el segon dels quals és una noia que juntament amb el seu marit és a Managua des de primers d'octubre passat, treballant a la universitat centre-americana; els dos són antropòlegs. Viuen de manera molt intensa els problemes d'aquell país, amb totes les seves angoixes i, per què no?, alegries de poder-los ajudar.

Avui acabem de rebre una carta de la nostra filla en la qual es lamenta del poc ressò que s'ha fet a Catalunya del dejuni iniciat el 7 de juliol pel ministre d'Afers Exteriors i sacerdot, Miquel d'Escoto per la pau, la defensa de la vida i contra el terrorisme.

Ens envià un retall d'un periòdic cristià explicant el perquè d'aquest dejuni. També demana demostracions d'adhesió a l'esmentat pare d'Escoto. Aquestes adhesions poden enviar-se a: PP. Dominicos. Parroquia Sagrado Corazón de Jesús. Barrio Monsetur Legano Managua Nicaragua.

També adjunto el retall per si fos possible publicar-lo a "Catalunya Cristiana".

El que sí podem fer tots plegats és pregar Déu perquè il·lumini el cor dels homes i els ompli de bondat.

ROSALIA GIRALT
DE NADAL

Els primers avortaments

Llegim que els primers avortaments legals han estat fets a Oviedo. És ben entès, entre els catòlics, que un avortament provocat és un assassinat, i prou. I això s'ha fet, per més sarcasme, en un hospital consagrat al patronatge de la Mare de Déu de Covadonga.

Tampoc no s'entén, si tan legals són aquests avortaments, que no se sàpiga el nom dels metges que els han fets. Així, doncs, se n'avergonyeixen?

I què vol dir, això de la interrupció de l'embaràs? És una manera fina de dir que es vol matar el fetus? Pobres eufemismes, que no surten amb la precisió que un hom voldria, ja que "interrompre l'embaràs" vol dir que si una senyora està de tres mesos, continuarà de tres mesos la resta de la seva vida. Vindrà un dia que quan caldrà dir amb elegància que s'ha segat la vida d'algú, es parlarà de la pràctica de la interrupció de la respiració, sense enrojolar-se, contràriament als temps d'ara en què convé escamotejar la identitat dels autors del fet. Ens haurem acostumat tant a les planificacions i interrupcions que fins i tot serà immoral esperar un fill, posem per cas.

JOSEP-MARIA PI

Ressonàncies de la Mercè 85

Enguany, les festes de la Mercè, a Barcelona ciutat, han tingut un programa bastant ampli i extens orquestrat per l'Ajuntament socialista que regeix el municipi. Malauradament, crec que no es pot dir que hi hagi hagut actes per tots els gustos, sinó que, d'acord amb la tendència actual, predomina el gust de moda, i a qui no li agradi que es faci repicar.

La polèmica principal s'ha desfermat amb motiu del cartell i amb motiu de l'espectacle de cabaret de via estreta a la plaça de Sant Jaume. Voldria comentar, de tot això, la impressió que l'home del carrer en treu perquè resulta molt curiós que han destacat veus d'autoritats en els camps intel·lectual, polític i artístic que, principalment, han atacat prenent desqualificar els qui han protestat en considerar totalment inadequats el cartell i l'espectacle per a unes festes de la Mare de Déu de la Mercè.

En efecte, aquests senyors que diuen que s'han de respectar totes les idees no es cansen de proclamar la llibertat que té l'Església d'organitzar tots els actes i processons... però dins de les esglésies, sense que puguin sortir pels carrers, per respecte als altres. I tots aquests saberuts lluneres que pretenen guiar-nos, en canvi, ens plantifiquen un cartell amb quatre ninots mal pintats i ens organitzen un espectacle pseudo-

artístic del més mal gust, que fins ara es mantenia entre quatre parets, al bell mig del cor de la ciutat per festejar la Mercè!

Jo demanaria que d'ara endavant l'Església organitzi cada any unes festes de la Mare de Déu de la Mercè, i que l'Ajuntament, si ho vol, que organitzi unes Festes de Barcelona, Festes de Tardor, Festes... del que vulguin, però que no enredin més la troca. I que ens guïin, però que no ens desorientin.

ANTONI MUNNÉ i TOMÁS

Més sobre l'avortament

És el meu desig manifestar la meua alegria i felicitar l'uròleg, doctor Josep M.ª Gil Vernet per seu exemplar escrit sobre l'avortament. Estic completament d'acord amb el contingut d'aquest article publicat a C.C. el 25 d'agost proppassat.

Desitjaria que C.C. tingués la bondat de fer arribar la meua felicitació al distingit i esmentat doctor i

manifestar-li al mateix temps que publicui el seu escrit a "La Vanguardia", atès que aquest diari disposa de molta més audiència.

Jo treballa a la Seguretat Social i per desgràcia, no s'esmenta mai l'avortament. Vaig tenir l'atreviment de recórrer al cap de personal i exposar-li allò que ells no han permès publicar o manifestar: que l'avortament és inadmissible en aquesta institució i que amb la pràctica de l'avortament violen la llei divina, i que els que violen aquesta llei són uns assassins... "El cap de personal va aduir que tot això" ve de dalt, referint-se als que manen, els del PSOE. Jo li vaig contestar que certament ells són els principals culpables, però que la Generalitat de Catalunya també ho era.

Ja sé que vaig aconseguir res amb aquesta carta, però vaig sortir tranquil·la perquè no podran excusar-se els que donen suport a l'avortament ni dir que ho ignoraven quan ho he exposat.

CONCHITA COLL VINENT

AJUDA'NS A SALVAR UNA VIDA!

- TELÈFONS DE LA VIDA:
204 71 11 i 247 31 20
- Centres d'acollida de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO-VIDA
ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE
A LA VIDA HUMANA
Bonaplata, 42, 1.º T. 204 71 11
08034-BARCELONA

COL-LABORI PERSONALMENT O FENT-SE SOCI

TELÈFONS DE LA VIDA A:

BARCELONA: Bonaplata, 42, 1er. - Tel. 204 71 11
BILBAO: Diputació, 8, 4.º, 13 - Tel. 415 55 19
CÁCERES: Apartat 159 - Tel. 22 68 65
CADIS: Apartat 534 - Tel. 27 96 58
MADRID: Fuencarral, 41, 1.º - Tel. 231 93 15
MÀLAGA: Duquesa de Parcent, 3, 7.º - Tel. 22 18 61
PALMA DE M.: Pza. Sta. Eulàlia, 7, 2.º, 3.º - Tel. 21 53 53

PAMPLONA: Apartat 349 - Tel. 26 16 18
OVIEDO: Pérez de Ayala, 3, 1.º - Tel. 25 91 31
SANTANDER: Burgos, 11, 2.º, 2.ª - Tel. 37 64 05
SEVILLA: Asunción, 44, 2.º - Tel. 27 07 80
VALÈNCIA: Marqués de Zenete, 20, 14.º - Tel. 325 72 36
VALLADOLID: San Luis, 8, 3.º izq. - Tel. 29 94 71
VITÒRIA: Fundadora Siervas, 9, 1.º - Tel. 25 86 94

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA

CURS d'ESPIRITUALITAT 1985

LA ORACIÓ SEGÚN SANTA TERESA

Prof. P. Maximiliano Herráiz, carmelita
Octubre: dies 28, 29, 30 i 31
(de dilluns a dijous)

EL COR COM A LLOC DE DÉU

Prof. P. Cebrià Piferrer, monjo de Montserrat
Novembre: dies 5, 12, 19 i 26
Desembre: dies 3 i 10
(dimarts de cada setmana)

LA CONVERSIÓ

Prof. P. Josep M. Fondevila, jesuïta
Novembre: dies 6, 13, 20 i 27
Desembre: dies 4 i 11
(dimecres de cada setmana)

HORARI

De les 7 a les 9 del vespre

INSCRIPCIONS

Secretaria de l'Institut, a partir del 15 d'octubre de 1985, de les 6 a les 8.30 del vespre.

Diputació, 231 (edifici del Seminari).
Telèf. 254 1963 - 08007 BARCELONA.

Ara mateix

J. CARRERA PLANAS

L'OTAN i els cristians

Es, encara probable que un bon dia ens posin a les mans una butlleta en blanc, amb la terrible pregunta —més a menys endegada: si o no a la permanència d'Espanya a l'OTAN? Aleshores no podrem pas recórrer al silenci o fer-nos el distret, com tenim per costum en algunes circumstàncies incòmodes: fins i tot l'abstenció produirà efecte... Possiblement molts cercaran la sortida de la perplexitat per la porta del criteri de la fe: què ens escau d'opinar, com a creients? Però aquesta pregunta en suscita, tot seguit, una altra: hi ha, de debò, un criteri que pugem anomenar cristià sobre aquest tema?

Si es tractava d'opinar sobre la guerra i la pau, és a dir, si restàvem en el terreny dels principis, l'opció seria fàcil. Però la butlleta no dirà si ens posem al costat indefinit de la pau, sinó al costat precis del bloc atlàntic de defensa...

Sempre hi ha qui ho veu tot claríssim: OTAN és sinònim de guerra, diran uns; l'OTAN és, avui per avui, l'única garantia de la pau, diran uns altres. Els primers acusaran els segons de bel·licistes i els segons titllaran els primers d'ingenus i bucòlics. I com que la vida és carregada d'ironia, al bon observador no li costarà gaire d'adonar-se d'una curiosa contradicció: si canviem el concepte d'OTAN pel de vaga laboral, els papers s'inverteixen. Els defensors més incondicionals del dret a la vaga, en general poc atlantistes, acusen els qui preconitzen una pau social sense actes de força, d'ingenus i bucòlics. Els enemics de les vagues, sovint partidaris de l'OTAN, acusen els vaguistes de violents...

Les Conclusions del sector polític-social del Congrés d'Evangelització, celebrat a Madrid recentment, proposa a l'Església que adopti, entre altres "gestos significatius i comprensibles", aquest: "denúncia de la nostra política d'adscripció a blocs militars". M'ha sorprès l'audàcia d'aquesta proposta, unida al seu enunciat tan concís i, per tant, sense matisació possible. Contrasta amb les llargues i acurades precisions amb què els episcopats alemany, francès i nordamericà han abordat aquesta qüestió. Tots ells, després d'exposar amb claredat la doctrina de la pau i la condemna de la guerra, fan propostes molt més modestes que la del Congrés, per l'estil d'aquestes paraules de Joan Pau II: "En les condicions actuals, una dissuasió basada sobre l'equilibri, no certament com un fi en ell mateix; sinó com una etapa en el camí d'un desarmament progressiu, pot encara ser jutjada com a moralment acceptable". (Missatge a la II sessió especial de les nacions unides per al desarmament, juny 1983).

Ara bé, una altra conclusió del Congrés d'Evangelització, la segona, diu: "L'Església ha de respectar escrupolosament la pluralitat d'opcions sociopolítiques". (Entenc que es refereix a les dels cristians, però el redactat d'aquesta conclusió resulta difícil). Sense necessitat de cap estudi sociològic especial, podem assegurar que les opcions polítiques del 95 per cent dels catòlics espanyols que en tenen, comporten avui la permanència a l'OTAN.

Semblaria, doncs, que el criteri cristià seria d'aprofundir en l'existència de pau, i deixar el judici sobre els camins per a assolir-la a l'àmbit polític.

Però la proposta esmentada del Congrés d'Evangelització contra l'adscripció als blocs militars suggereix una altra possibilitat: la d'una denúncia profètica de l'Església, enfront del judici polític de la societat. Així s'ha esdevingut, per exemple, en el tema de l'avortament. En principi, doncs, no es pot descartar aquesta hipòtesi, si bé, com deia més amunt, no és aquesta la via seguida per les Esglésies dels altres països occidentals.

D'altra banda, si la denúncia no la fa l'Església com a tal, sinó que l'assumeixen només alguns grups o comunitats particulars, al costat de l'efecte positiu que la seva actitud pot tenir com a crida a la reflexió, cal sospesar també el perill d'afavorir una imatge poc seriosa de la fe: l'adorn utòpic de l'homilia o de la pregària dels fidels dominicals, que no es fa servir els dies de feina.

Catalunya

La Generalitat firma 37 convenis amb ajuntaments per a la tutela de menors

La Direcció General de Protecció i Tutela de Menors del Departament de Justícia de la Generalitat ha establert 37 nous convenis de col·laboració amb ajuntaments de Catalunya. Divuit d'aquests convenis han estat renovacions dels establerts l'any 1984.

També s'establí la concentració de places, a les quals se'ls ha dedicat un total de 55 milions de pessetes. D'aquesta manera es concertaren 248 places, distribuïdes per la geografia catalana i impulsaren onze aules-taller i set centres oberts.

Els convenis recullen a més a més la destinació de 56 professionals, cosa que fa possible l'aplicació de les mesures de règim obert dictades per a menors.

Per altra banda, el Departament de Justícia de la Generalitat celebra un curs per a directors de centres propis de la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors. Aquest curs pretén fer una anàlisi del paper i les funcions dels directors de centres de menors.

Crisi a Martorell pel sou de l'alcalde

La proposta de la Comissió de Govern de Martorell, en el sentit d'augmentar el sou a l'alcalde César López Vera en un percentatge considerat excessiu per molts consellers, presentada en el transcurs de l'últim ple municipal d'aquesta població, fou a punt de provocar la ruptura no solament del pacte entre ERC i PSC, sino fins i tot, del propi grup socialista solidari.

Fins ara López Vera ha estat cobrant dotze pagues anuals netes de 150.000 pessetes, sense ser afiliat a la Seguretat Social. Segons la proposta percebria dotze mensualitats de 202.959 i dues pagues extres de 185.185 pessetes (quantitats brutes), a més a més de ser afiliat a la Seguretat Social. La seva quota patronal costaria a l'Ajuntament 871.824 pessetes anuals. En total el cost per a les arques municipals pujaria a 3.677.702 pessetes a l'any.

A la ja previsible protesta de l'oposició —CiU i PSUC— els consellers dels quals consideren que una població de 16.000 habitants no pot destinar tants diners a retribuir el seu batlle, aquesta vegada s'uní el conseller d'ERC el qual amenaçà amb retirar-se del pacte del govern i deixar els socialistes en minoria en el consistori. Fins i tot, dos consellers del PSC —Josep Guíllamí i Esmeralda Rodríguez— es negaren a votar la proposta.

Espanya

Es modifica l'escut andalús

La fundació Blas Infante, que intenta donar a conèixer la figura i obra de l'anomenat pare de la pàtria andalusa, ha protestat pel nou logotip de l'escut andalús que la Junta d'Andalusia ha aprovat i on desapareix el famós lema d'"Andalusia por sí, para España y la humanidad".

El malestar és enorme en els sectors autonòmics andalusos i fins i tot la pròpia filla del que fou notari de Màlaga, María de los Angeles, ha qualificat d'"Atemptat i mutilació" l'eliminació d'aquestes paraules de l'escut andalús sense aquest lema és tot un ninot". En les conclusions del Congrés sobre Andalusisme Històric, es va demanar una reivindicació de l'obra de Blas Infante, alhora que es catalogaràn els escriptors i la biblioteca que tenia a la seva Casa de Còria.

Navarra crea el Tercer Canal

El Parlament de Navarra va aprovar la llei foral de creació, organització i control parlamentari de l'ens públic de RTV Navarra, tràmit necessari per a la implantació del tercer canal a Navarra.

Món

La RFA promourà l'ensenyament de l'alemany

La possibilitat de fer una altra vegada més atractiu l'idioma alemany a l'estranger ha pujat amb el primer important augment del pressupost cultural del ministeri de l'Exterior.

En els últims cinc anys baixà la xifra d'escolars que aprenen alemany a l'estranger; de disset milions ha baixat a quinze milions.

L'incrementat interès de Bonn a fonamentar l'alemany a l'estranger, anunciat en la declaració governamental de març del 1983, no és una política nacionalista ni un inútil intent de fer la competència a l'anglès, subratllà Witte.

L'augment en quaranta milions de marcs (uns 2.400 milions de pessetes) del pressupost cultural (un 5 per cent) ha d'impedir que continuï el descens, però sobretot intenta desvetllar de nou l'interès per l'alemany, la "llengua de la ciència i de l'economia".

Humor

GENERALITAT DE CATALUNYA

SERVEIS TERRITORIALS DEL
DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT A
BARCELONA

PROVA ESPECÍFICA DE LLENGUA I CULTURA CATALANES

(Regulada per ordre del 14 de febrer del 1984
DOG 4 de març)

Per a tots els professors d'EGB, opositors dels anys 82, 83 i 84 que tinguin aquesta prova pendent de superació.

DIA DE LA PROVA: 26 d'octubre del 1985
HORA D'INICI: 10 del matí
HORA DE PRESENTACIÓ: 9.30 matí
CAL PRESENTAR-S'HI AMB EL DNI.

Tribunals davant dels quals han d'actuar i distribució dels opositors:

TRI. 1 C.P. MILÀ I FONTANALS
Opos. d'ABADIA GURRIA, Resurrección
fins a CARMONA GARCIA, Ana

C/ dels Àngels, s/n.
ambdós
inclosos

TRI. 2 C.P. PERE VILA
Opos. de CARMONA GARCIA, Josefa
fins a GALINDO SIMON, Isabel

Pg. Lluís Companys, 18
ambdós
inclosos

TRI. 3 C.P. MADRID/ Aneto, 15, 23
Opos. de GALLARDO BARCO, Carmen
fins a JIMÉNEZ MARTÍN, Maria

ambdós
inclosos

TRI. 4 C.P. RAMON LLULL
Opos. de JORGE NAVAS, Sonsoles
fins a NIEVES JIMÉNEZ, Àngel

Av. Diagonal, 275
ambdós
inclosos

TRI. 5 C.P. CALDERÓN DE LA BARCA
Opos. de NÚÑEZ ALCAHUT, Gabriel
fins a RUBIO SEVILLANO, Rosa M.

C/ Orduña, s/n
ambdós
inclosos

TRI. 6 C.P. PERE VILA
Opos. de RUILOPEZ JIMÉNEZ, Francisca
fins a ZURITA MORENO, Francisca Javier

Pg. Lluís Companys, 18
ambdós
inclosos

Missatge del papa Joan Pau II en el Domund-85

“Joves: Crist us necessita per proclamar la veritat”

“Tots hem de sentir-nos compromesos a obrir espais en el món a la Bona Nova. No és possible quedar-nos indiferents davant milions d'homes que no coneixen els trossos de la redempció. Joves: el futur de l'Església depèn de vosaltres i l'evangelització de la terra també.”

Aquestes i d'altres paraules diu el papa Joan Pau II, amb ocasió de la pròxima jornada Missionera Mundial (Domund) que se celebrarà demà dia 20 d'octubre, en un missatge enviat a tots els fidels de l'Església. Publiquem els paràgrafs del missatge que con-

siderem més significatius.

Tots hem de ser missioners

No solament han de sentir-se compromesos els que específicament treballen en les línies d'a-

vantguarda de l'evangelització, els missioners, sinó també tots els Sacerdots i persones consagrades que, en l'àmbit de la seva pròpia activitat, han d'inculcar als fidels el sentit del deure missioner.

També als seglars els correspon el feixuc deure d'evangelitzar en profunditat el teixit social i cultural en el qual viuen, tant en els països als quals encara no ha arribat l'anunci de la fe, com també en els països on el cristianisme té urgent necessitat de ser re-

vitalitzat, per adquirir una nova i més incisiva força de penetració.

L'evangelització de la terra depèn dels joves

Si aquest compromís és comú, com he dit, a tots els components de l'Església, afecta de manera particular a tots els joves. Per tant, en aquest Any Internacional de la joventut faig una crida especial a les seves energies, a la seva generositat, a la seva intel·ligent dedicació, que mai no falla quan es tracta de sostenir una justa causa.

En la perspectiva del tercer Mil·leni, que se'n apropa, i en aquest moment crucial de la història humana, en el qual una fosca amenaça de destrucció i d'anorreament sembla oprimir el nostre món, us crido, us exhorto, en nom de Crist Senyor, a constituir-vos en anunciadors de l'Evangeli, a difondre amb totes les vostres forces la Paraula salvadora, la veritat de Déu, ja sigui oferint amb la vostra vida un testimoni del regne escatològic de la veritat i d'amor, ja dedicant-vos concretament a la transformació, segons l'Esperit evangèlic, de tota la realitat temporal, vencent la temptació del descorament que condueix a l'engorgiment sobre si mateix i a la manca de compromís.

No són temps per les temences, ni per delegar en els altres aquest deure, difícil sí, però sublim. Cada u, com a membre de l'Església, ha d'assumir la seva part de responsabilitat, cada u de vosaltres ha de fer comprendre a qui està al vostre costat, en la família, en l'escola, en el món de la cultura i del treball, que Crist és el Camí, la Veritat, la Vida, que solament Ell pot vencer la desesperació i l'alienació de l'individu, donant plena explicació a l'existència de l'home.

No és possible quedar-se indiferents davant milions i milions de persones que encara no coneixen o coneixen deficientment els trossos inestimables de la Redempció.

Per tant, us crido, joves d'arreu del món i us envio com Crist envià els Apòstols, amb la força que ve de la Paraula del mateix Crist: **“El futur de l'Església depèn de vosaltres, l'evangelització de la terra en els pròxims decennis depèn de vosaltres!”**

Crist us necessita per proclamar la veritat, per dur l'anunci de la salvació pels camins del món; necessita el vostre cor generós i disponible per manifestar a tots els homes el seu amor infinit i misericordiós. ¡Encoratgeu, sensibilitzeu els vostres coetanis, a les vostres comu-

nitats; enceneu arreu del món la flama de la fe: només així podrà ser vençut el dimoni de la droga, només així podran ser destruïts definitivament el flagell de la violència, l'assot del secularisme i de l'hedonisme, que enterboleixen i desvien tantes energies juvenils!

La cooperació missionera és un compromís de tot el Poble de Déu

En canvi, adreço a tots els fidels la meua exhortació a reflexionar amb molta atenció sobre aquests considerants més amunt exposats. En realitat, tots els fidels, tots els ministres de l'Església, “missioners per naturalesa” (Ad Gentes, 2a), són “enviats”, són corresponsables per a l'extensió del Regne de Déu.

Per altra banda, si es passa ràpidament revista a les necessitats de l'activitat missionera i a la situació alarmant d'aquesta gran part de la humanitat a la qual encara no ha arribat l'anunci evangèlic, se sent, en la intimitat de la pròpia consciència, l'apressant urgència del mandat de Crist i, s'adverteix **la gravetat del deure, que incumbeix tot cristià, d'afavorir el progrés de l'evangelització.**

Com a comunitat, com a Cos místic de Crist, l'Església acompanya i sosté l'esforç missioner dels seus membres, indicant les modalitats més oportunes de la cooperació perquè cada u hi pugui contribuir personalment.

Aquestes modalitats són múltiples, innombrables els mitjans; en canvi, en l'actual celebració del DOMUND, desitjo subratllar la importància específica d'alguns d'aquests mitjans, corroborats per l'experiència, no exclusius, però si privilegiats perquè són estretament units a la seu de Pere: les Obres Missionals Pontificies.

Confio que aquest Missatge, adreçat a tots els fidels de cada una de les Esglésies locals, desvetllarà en cada u el deure de donar suport a les Obres Missionals Pontificies que lamentablement, encara no són conegudes ni organitzades en molts llocs.

Sostenint les Obres Missionals Pontificies, cada cristià podrà sentir-se part viva i vital de l'Església Universal, i penetrar el sentit més autèntic de la seva catolicitat, ja que les Obres Missionals Pontificies són el mitjà més eficaç perquè tots els cristians, cooperant en l'esforç missioner de l'Església, se sentin i siguin a tots els efectes les “pedres vives” (cfr. 1 Pt 2,5) que edificuen el Cos Místic.

Vaticà dia a dia

El Papa demana l'alliberament de la filla del president del Salvador

Joan Pau II va fer fa poc una crida a favor d'Inés Guadalupe Duarte, filla del president de la República del Salvador, segrestada amb la seva secretària el 10 del proppassat setembre. "Demano al Senyor, declarà el Papa davant de trenta mil pelegrins reunits a la plaça de Sant Pere perquè toqui al cor dels segrestadors". Aquests demanaren la llibertat de 34 presoners i notícies dels seus "companys desapareguts".

L'episcopat francès jutja positiva l'aportació del Concili a l'Església

L'Episcopat francès jutja positiva l'aportació del Concili Vaticà II a la vida de l'Església. Aquesta fou la postura col·lectiva que adoptaren tots els bisbes d'aquest país en l'assemblea plenària anual que se celebrà a finals de setembre a Lourdes. Monsenyor Jean Vilnet, bisbe de Lille i president de la Conferència Episcopal, serà l'encarregat d'expressar aquest punt de vista en el Sínode extraordinari de novembre, a Roma.

Monsenyor Vilnet ha fet unes declaracions al diari "La Croix" en les quals afirma: "El Vaticà II fou la gran oportunitat de la nostra Església enfrontada a la modernitat. Fer el balanç d'aquests vint anys és quelcom més que verificar com han estat aplicades algunes decisions. Sobretot, és tornar a acceptar el missatge de fe que fou el Concili, acceptant que sigui confrontat —com també ho volgué el Vaticà— a la situació i a les qüestions del món contemporani. L'avaluació no pot fer-se només amb els dos

únics termes de "progrés" i "desviació". És necessari situar-se de nou —segons l'expressió de Joan XXIII del Concili— davant els "signes dels temps".

El cardenal Obando, censurat

Ràdio Vaticana va difondre la notícia que les autoritats governatives de Nicaragua han prohibit la transmissió en diferit de l'homilia del cardenal Abando Bravo a través de l'emissora de ràdio catòlica de Managua. El director de l'esmentada ràdio, portaveu de la diòcesi de Managua ha protestat enèrgicament per aquesta "violació de la llibertat d'informació", en una carta adreçada al ministre de l'interior, Tomás Borge.

Capítol General de l'Orde Cistercenc

Se celebra a l'abadia cistercenca de Casamari (Itàlia) el capítol general de l'Orde Cistercenc, al qual assisteixen repre-

sentacions dels monestirs d'arreu del món. En representació dels monestirs d'Espanya hi ha l'abat de Poblet (Tarragona), dom Maur Esteve; el prior de Poblet, l'abadessa del monestir de Santo Domingo de la Calzada, la del reial monestir de Las Huelgas, de Burgos i l'abadessa del monestir de Vallbona de les Monges (Lleida). Se celebrarà l'elecció del nou abat general, procurador general i membres del Consell General. Un dels candidats per al càrrec d'abat general és l'abat de Poblet.

A més a més, es tractarà de l'adaptació de les constitucions al nou Codi de Dret Canònic. Un altre dels capítols importants és la programació i treballs per a la commemoració del centenari de Sant Bernat, el gran abat de Claraval.

Una dona, al càrrec d'una oficina vaticana

El Papa nomenà Sor Mary

Roma examina la doctrina de Clodovis Boff

La Congregació per a la Doctrina de la Fe ha obert expedient per analitzar els eventuais desviaments en matèria doctrinal en l'obra del teòleg brasiler Clodovis Boff, germà del famós Leonardo Boff i religiós servita de Maria. A finals de l'any passat, el cardenal de Rio de Janeiro, Araújo de Sales, prohibí a Clodovis el professorat a la Universitat Pontifícia de Rio per considerar que la seva teologia era incompatible amb la doctrina de l'Església. Poc temps després, la Congregació per a l'Educació Catòlica li prohibí donar classes a Roma, ja que el servita pensava fer-ho a la facultat Marianum.

Linscott, anglesa, de seixanta-sis anys, cap d'un departament de la Congregació per als religiosos i instituts seculars. Del 1970 al 1978, fou president de la Unió Internacional de Superiores Generals dels Ordes religiosos, als quals pertanyen més d'un milió de religioses.

Xina: estadística religiosa

El director d'affers religiosos, Guo Ximin, ha anunciat oficialment la reobertura de la "catedral del Redemptor" de Pequín. Aquesta notícia va aparèixer el 23 de setembre passat, en el diari oficial en anglès "Xina news". Aquest periòdic també publica l'estadística religiosa de la ciutat de Pequín: amb 9 milions d'habitants, hi ha al voltant de 190.000 musulmans practicants, 30.000 catòlics, 5.000 protestants i 400 budistes. Des que s'acabà la revolució cultural (1966-1976) seixanta-nou punts de culte budista han estat reoberts.

Els musulmans de la capital disposen de cinquanta-set mesquites, els budistes de cinc temples, els taoistes d'un. Hi ha cinc esglésies, dues per als catòlics i tres per als protestants. L'església del Redemptor a Pequín fou construïda l'any 1958. Als voltants de Pequín, hi ha tres convents budistes que actuen dels quals un és per a dones. El ministre Ximin parla en el seu article de la reobertura de vuitanta llocs de culte per al pròxim any.

Joan Pau II escolta les "Scholae Cantorum"

Joan Pau II dedicà el matí del diumenge dia 29 de setembre a la música: Efectivament, celebrà una missa a la basílica de Sant Pere per a les "Scholae Cantorum" que foren a Roma una setmana amb motiu del seu Congrés internacional, en el marc de l'Any Internacional de la Música.

En la seva homilia, el Papa subratllà el fet que la Santa Seu havia subscrit immediatament la idea de fer de l'any 1985 un any europeu de la música. Joan Pau II cità igualment el Vaticà II, així com el tractat de Sant Agustí sobre la música, per subratllar que aquesta té per funció donar glòria a Déu i conduir els fidels a la santedat. Pel que fa al cant gregorià, afirmà que és el cant de l'Església catòlica romana, que també està oberta a d'altres formes musicals. Finalment, el Papa comentà l'evangeli del dia, adreçant-se als deu mil membres de les "Scholae Cantorum" presents a la basílica tot dient-los: "que la vostra vida sigui un cant d'adoració i de lloança a Déu, a través del vostre testimoni concret de fidelitat a l'Evangeli de Crist".

Joan Pau II als bisbes brasilers

"L'Església ha de mantenir un autèntic compromís amb els pobres"

A judici d'alguns observadors, atents a la vida del Vaticà, la trobada del papa Joan Pau II amb els bisbes del nord-est brasiler ha sortit d'allò normal, car el Papa "obre de nou els braços a l'Església brasilera".

El passat 17 de setembre a les vuit del matí Joan Pau II celebrà la santa missa amb uns trenta bisbes del Brasil a la petita capella del Papa a Castel Gandolfo.

El Papa havia rebut, com fa sempre en aquests casos, en audiències individuals i successives els bisbes d'una determinada Conferència Episcopal. En aquest cas eren els bisbes de la regió brasilera del nord-est. Els rebé tots junts per parlar-los, tenint present el que els mateixos bisbes li havien dit en les seves entrevistes privades, cosa també habitual en aquestes ocasions. Però el fet que destacà la premsa és que la sala de premsa de la Santa Seu retirà el discurs que el Papa havia de pronunciar el dilluns, anul·lant-lo, per pronunciar-lo el dimarts, abans de la missa que hem al·ludit.

Els bisbes brasilers del nord-est manifestaren, per boca del cardenal

Lorscheider, arquebisbe de Fortaleza, la seva satisfacció pel desenvolupament d'aquesta visita "ad limina" dels prelats d'aquesta regió. "La nostra conclusió, digué textualment el cardenal, en aquest any del 1985 la "visita ad limina" ha estat molt més fructífera que la del 1980".

Situació de la regió més pobre del Brasil

El cardenal Lorscheider, en les seves paraules adreçades al Papa, li parlà de la situació de la regió com d'una de les més pobres del Brasil. Recordà que l'any passat la Conferència nacional de bisbes publicà un document titulat: "El Nord-est: desafiament a la missió de l'Església al Brasil". "Desafiament, ¿Per què? continuà dient l'arquebisbe de Fortaleza. Perquè el poble de la nostra regió camina cap a un empobriment

"La injustícia, resultat d'accions o missions polítiques dels homes, és estructural", digué el cardenal brasiler Lorscheider, al Papa.

cada vegada més gran, fruit no de les condicions climàtiques, incapacitat, prejudicis, conformisme, desinterès pel treball, sinó d'una injustícia estructural. És el resultat d'accions o

omissions polítiques dels homes... El nostre poble del Nord-est està amenaçat de genocidi. La vida d'aquest poble està sent destruïda".

A continuació, exposà al Papa la situació existent en alguns aspectes concrets: "Examinant aquestes dades, digué el cardenal Lorscheider, sembla clara per nosaltres, bisbes, una urgent evangelització a partir d'aquests pobles i d'aquells que no respecten els seus germans. La preocupació per viure autènticament, en l'Església, la pobresa de Jesucrist que, sent ric es va fer pobre, orienta la nostra pràctica pastoral".

"La fam de pa camina de costat amb la fam de Déu"

Segons alguns diaris romans, el Papa, davant el contingut de l'exposició del cardenal de Fortaleza, modificà alguns punts del seu discurs, fent-los més incisius.

Entre d'altres coses el Papa va fer notar com la fam de pa camina de costat amb la fam de Déu. Per tant, és necessari comprometre's ar-

dentment per satisfer aquesta fam de Déu.

"Però al mateix temps, digué el Papa, cal esforçar-se adequadament perquè sigui satisfeta també la fam de pa. Per tant, urgeix desvetllar les consciències per canviar les situacions injustes, perquè es realitzin les transformacions adequades, que corresponen a l'Evangeli i a la doctrina social de l'Església, sense odi ni violència, però no ometent mai l'explícita exposició de les exigències de la justícia social i tot allò necessari per crear un clima favorable per a la seva realització".

Donat que la pobresa no és una etapa casual, en la majoria dels casos, sinó també producte de determinades estructures econòmiques, socials i polítiques, Joan Pau II insisteix que l'única manera possible que l'Església mantingui la característica que la distingeix, és "autèntic compromís amb els pobres, segons les ensenyances de l'Evangeli". Els pobres tenen necessitat d'una esperança que no els desil·lusioni. Aquesta és la solidaritat que els pobres esperen de nosaltres.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Per ací seguim rebent C.C. amb força puntualitat. Ens omple de joia tenir notícies fresques de casa. Gràcies per tot el vostre treball en aquest apostolat."

Loum-Ville. Camerú

"Endavant en la vostra tasca! Gràcies per la normalitat i puntualitat amb que envieu C.C."

Llama (Via Chiclayo). Perú

"Estem lluitant amb els pobres i pels pobres, contra la desnutrició infantil i contra tota classe de misèries. Rebem C.C. Moltes gràcies!"

Santa Rosa. La Pampa. Argentina.

"Ja fa temps rebo C.C. Vull dir-vos "GRÀCIES" de tot cor. M'ajuda molt."

AIGUA - Uruguai

400 MISSIONERS REBEN EL NOSTRE SETMANARI "CATALUNYA CRISTIANA",

gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

A causa de diverses circumstàncies, al llarg d'aquests sis anys, alguns s'han quedat sense padri o padrina.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones faran el possible per a no deixar "orfes" de CATALUNYA CRISTIANA, a aquests germans i germanes nostres.

MISSIONERS SENSE PADRI

JOAN BAGA I BALLUS
CASILLA 9637
C. CENTRAL
SANTIAGO
CHILE 7.750 Ptes.

VICENTA BOADA I MARTINEZ
GENERALISIMO SAN MARTIN
EE.UU. n. 119
AREQUIPE
PERU 7.750 Ptes.

SEBASTIA PIJOAN I BALCELLS
CASA PARROQUIAL-LAVALLEJA
JOSE PEDRO VARELA
URUGUAY 7.750 Ptes..

Programa d'actes del 150 Aniversari de la fundació de la Parròquia de Sta. Maria de Gràcia i dels 50 anys de la col·locació de la primera pedra de l'actual temple parroquial. — **Diumenge, 27 d'octubre:** 10,30 del matí, audició de sardanes a la Plaça Rius i Taulet. **Dilluns, dia 28 d'octubre:** a les 8,30 del vespre, a la Sala Parroquial, conferència pel Dr. Joan E. Jarque, director de "CATALUNYA CRISTIANA". Tema: "La parròquia comunitat de fe". Dimarts, dia 29 d'octubre: A les 9 del vespre, CONCERT. 1.ª part: Concert d'orgue, per Pilar Cabrera, "Premi Nacional d'Orgue", obres de Bach. 2.ª part: Orfeó Gracienc. **Dimecres, dia 30 d'octubre:** A les 8,30 del vespre, a la Sala Parroquial, Mn. Martí Bonet, Director de l'Arxiu Diocesà, "Història de la Parròquia de Sta. Maria". A les 9,30 del vespre, a la Sala Parroquial, "Sopar de Germanor" (els assistents cal que portin quelcom per posar en comú). **Dijous, 31 d'octubre:** a les 9 del vespre, GRAN VETLLA DE PREGÀRIA. **Divendres, dia 1 de novembre:** A les 11,30 del matí, MISSA CONCELEBRADA, presidida pel Dr. Ramon Daumal, Bisbe Auxiliar de Barcelona. Celebració de la Fundació de la Parròquia. **Dissabte, dia 2 de novembre:** A les 8,30 del vespre, CONCERT d'orgue a càrrec de WOLFGANG FRIEDT. Obres de Bach, Bruhns, Samuel Scheidt, Böhm, Schumann, Mendelssohn (Programa a part). **Diumenge, 10 de novembre:** EXCURSIÓ PARROQUIAL A STA. MARIA DE L'ESTANY.

GRUPS D'ORACIÓ I D'AMISTAT. Activitats principals del Curs 1985-1986. Del 31 d'octubre al 3 de novembre: Exercicis Espirituals per a Joves. **Dia 3 de novembre:** RECÉS al Col·legi St. Vicenç de Paül. **Dia 8 de novembre:** A les 8 del vespre, MISSA DE DIFUNTS, a la Parròquia de Santa Ana. **Dia 24 de novembre:** REUNIÓ ANUAL, al Col·legi de La Salle-Bonanova. **Dia 25 de gener:** Reunió de secretaris. **Dia 2 de febrer:** RECÉS, al Col·legi de Sant Vicenç de Paül. **Dia 15 de febrer:** Acte de preparació per a la Quaresma, amb confessió comunitària, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè. **Dia 2 de març:** RECÉS al Col·legi de Sant Vicenç de Paül i TROBADA DE Joves. **Del 31 de març al 5 d'abril:** TANDA D'EXERCICIS per Mons. Josep M. Cases. **Dia 6 d'abril:** RECÉS al Col·legi St. Vicenç de Paül. **Dia 26 d'abril:** Reunió de secretaris. **Dia 4 de maig:** RECÉS, al Col·legi de St. Vicenç de Paül. **Dia 25 de maig:** Excursió al Santuari de la Mare de Déu del Miracle. **Dia**

1 de juny: RECÉS, al Col·legi de St. Vicenç de Paül. **De l'1 al 6 de setembre:** Exercicis Espirituals. Recordem també a tots els membres dels GRUPS i simpatitzants, la nostra participació a la Jornada de Pregària amb motiu del DOMUND.

Moviment de Dones d'Acció Catòlica. — Dimecres, dia 23, a les 5,15 de la tarda, al carrer Llúria, 7, 1er., TROBADA DE REFLEXIÓ, sobre el nou Curs 1985-1986.

Fraternitats de Betània Carles de Foucauld. — DIA DE DESERT (Recés) per a cultivar el Silenci Interior. Tema: "La figura del P. Titus Brandsma, model de vida cristiana", a càrrec del P. Jordi Gil, o.c., el proper **dia 27 d'octubre**, al c/. Trafalgar, 70, 1er., 1.ª, tel. 302 71 77, de les 10 del matí a les 7 de la tarda. Es prega avisar amb anticipació.

Curset Bíblic: Els Llibres de l'Èxode i Nombres. — La Parròquia de Santa Maria del Pi invita a tots els interessats sobre el tema. Serà dirigit per Mn. Tomàs Vergés. Tindrà lloc **tots els dimecres de novembre fins a febrer inclussiu**, de les 20,30 h. fins a les 22 h., a la Sala Sant Josep Oriol, de la parròquia, c/. Cardenal Casañas, 16.

Divina Litúrgia de Ritu Bizantí Eslau. — El Grup IRI-

lunya. En el programa previst, hi figura una Cantada i Concert pels participants a la Trobada conjuntament amb el Grup Instrumental de la Parròquia, el dissabte a la nit. El diumenge, a les 10,30 celebració de l'Eucaristia. A les 13 hores, i al teatre del Círcol Catòlic, conferència de Mn. Joan Baburés sobre "El ministeri de l'animador de cant". Seguidament, concert de música antiga a càrrec dels Ministrers de la Vila Nova. Es clourà la jornada amb un dinar de germanor, en el mateix Hospital on s'hauran allotjat els participants. Si desitjau més informació, podeu dirigir-vos a TROBADES D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA, Av. Francesc Macià, 8, àtic, Vilanova i la Geltrú o bé als telèfons (93) 893 29 35 i (93) 893 03 67.

Ultreia Diocesana. 20 d'octubre del 1985. — 10 matí, arribada; 10,30, pregària eucarística; 10,45, presentació del tema; 11, aportació vivencial del tema; 12, informació sobre el Moviment de Cursets; 12,30, Eucaristia; 1,15, comiat. Lloc: Jesuïtes de Sarrià, carrer Carrasco i Formiguera, s/n.

GIRONA

Convivències per a nois i noies. — El dissabte i diumenge, **dies 26 i 27 d'octubre**,

En memòria del Dr. Pere Tarrés

El dimecres dia 6 de novembre, a un quart de nou del vespre, a la Parròquia de St. Vicenç de Sarrià, se celebrarà una Eucaristia amb motiu del 10è aniversari del trasllat del cos del Dr. Tarrés a l'esmentat temple i per demanar a Déu la glorificació del gran metge, apòstol i sacerdot.

Presidirà la concelebració el Dr. Josep M.ª Gasol, arxiver i cronista de la ciutat de Manresa. Escaient-se enguany, el 80è aniversari del naixement del Dr. Tarrés, cuidaran de l'organització de l'acte els "Amics del Dr. Tarrés" juntament amb la "Federació de Cristians de Catalunya" de Manresa, la seva ciutat nadiua.

NI del Centre Ecumènic us invita a la propera celebració, **diumenge dia 27 d'octubre** a les 10,30 del matí, a la Capella de les MM. Reparadores, c/. Girona, 32, (xamfra amb el carrer de Casp).

Missa pels difunts de Barcelona. — El Sr. Cardenal-Arquebisbe i el Capítol de la Catedral inviten els familiars dels difunts que han mort en 1984-1985, i els fidels de la Ciutat i Diòcesi de Barcelona, a participar en l'Eucaristia que se celebrarà a la S.E. Catedral, el dissabte, **2 de novembre**, a les 6 de la tarda.

Trobades d'animadors de cant per a la litúrgia Montserrat. Trobada general. — S'està treballant activament en l'organització de la Trobada General, que tindrà lloc aquesta tardor, els dies 16 i 17 de novembre a la parròquia de Santa Maria de la Geltrú, a la ciutat de Vilanova i la Geltrú, on es preveu l'assistència de més d'un centenar d'animadors de tot Cata-

tindran lloc a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles, unes **CONVIVÈNCIES PER A NOIS I NOIES** de 13 i 14 anys, amb el tema: "PARTICIPACIÓ, SIGNE DE VIDA". Inscripcions: Tel. 20 37 57.

SOLSONA

El miracle. Exercicis per al poble de Déu. — Dirigits per Mons. Miquel Moncadas, Bisbe de Solsona. Oberts a tothom: joves, adults, tercera edat, matrimonis, sacerdots, religiosos/es... Per a tots una experiència de Déu i un retorn a les fonts del cristianisme. **ÚLTIMA TANDA D'ENGUANY: Del 30 d'octubre al 3 de novembre.** Comença al vespre del 1er. dia i acaba a la tarda del diumenge. Cal portar la Bíblia (Antic i Nou Testament). Les despeses de pensió són cobertes de manera anònima i voluntària. Inscripcions: Casa d'Espiritualitat EL MIRACLE. Tel. (93) 811 00 45.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

☐ taló que adjunto

☐ gir postal

☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meva autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

Urgell

Hom prepara una reunió dels candidats

El bisbat d'Urgell tindrà també diaques permanents

ANTONI MIRABET

LA SEU D'URGELL. — A la diòcesi es comença a parlar seriosament de l'ordenació de diaques permanents. Ja hi ha 3 o 4 candidats disposats a posar-se al servei de l'Església diocesana en qualitat de diaques. Alguns preveres responsables de les parròquies més grans del bisbat han plantejat —cal suposar que per indicació de la direcció de govern— a alguns cristians de les seves comunitats la possibilitat de ser ordenat diaques. Mentre amb el temps i la pregària madura aquesta qüestió, hom prepara una reunió dels candidats, trobada que podria celebrar-se per Nadal o les primeres setmanes del 1986. D'acord amb el nombre i la preparació dels candidats, els organismes de govern del bisbat estudiarien el sistema de formació més adequat als futurs diaques. Amb l'ordenació de diversos candidats cal remarcar que la diòcesi donaria un signe

del qual arrenca una nova dimensió de l'Església d'Urgell.

Donació al bisbat d'una col·lecció de L'Estel de Núria

El Sr. Carrera, fill de Ribes de Freser i President de la Diputació Provincial de Girona, el dia 1er. de setembre i amb ocasió de la festivitat de Sant Gil, lliurà al Bisbe d'Urgell una col·lecció de la revista "L'Estel de Núria". Aquest butlletí va ser fundat el 1917 i es va publicar fins l'any 1936, aconseguint un total de 240 números. La col·lecció donada recentment al Bisbat, tot i que hi falta algun número, és bastant completa, i té força valor perquè n'hi ha molt poques. El Sr. Carrera és un nebot de mossèn Ventura, fill de Sort, el capellà del Santuari de Núria que l'any 1936 traslladà a França la imatge de la Mare de Déu.

Amb l'ordenació de diversos candidats, la diòcesi donaria un signe que arrenca una nova dimensió de l'Església d'Urgell.

Pensant ho bé

Per Xesc Soliu

El rentamans

Agraeixo cordialment algunes cartes d'assidus i pacients lectors de "PENSANT-T'HO BÉ" que, després de "pensar-s'hi", han decidit amablement escriure'm suggerint-me possibles comentaris. I com que no penso rentar-me les mans d'un cert compromís voluntariosament contret, m'he decidit a comentar l'atuell anomenat "rentamans".

Jo no sóc qui per dir si les persones afeccionades a la quiromància veuen en les mans més del què hi ha; o per esbrinar per quin motiu eis fan dir més del què diuen. Que les mans parlen no hi ha dubte. I així com es parla del llenguatge de les flors, dels ulls, i d'aquell que "amb la cara paga", es pot ben parlar també del llenguatge de les mans: de les mans esteses, tancades, obertes, unides, crispades, suplicants... Qualsevol parlador professional coneix la importància de l'expressió de les mans, corroborant o emfatitzant allò que diuen les paraules. També sabem que perduda la parla, o simplement bloquejada pel silenci, o acallada intencionadament, un gest de la mà pot dir moltes coses, i coses importants, com el gest de la mà de l'emperador romà quan decidia sobre la vida o la mort del frustrat gladiador.

Però, deixem-nos d'analogies i posem mans al tema. No cal ser cap expert o endevinaire per constatar si les mans són brutes o netes. Per bé que hi ha brutícies, com certs microbis malífics i virus traïdors que, a bell ull, no són pas visibles. Si en el món no hi ha un pam de net, és fàcil imaginar la brutícia que toquem i remenem. De vegades, no veure-hi més enllà del nas és un bé; altrament, el fàstic faria vertaders estralls.

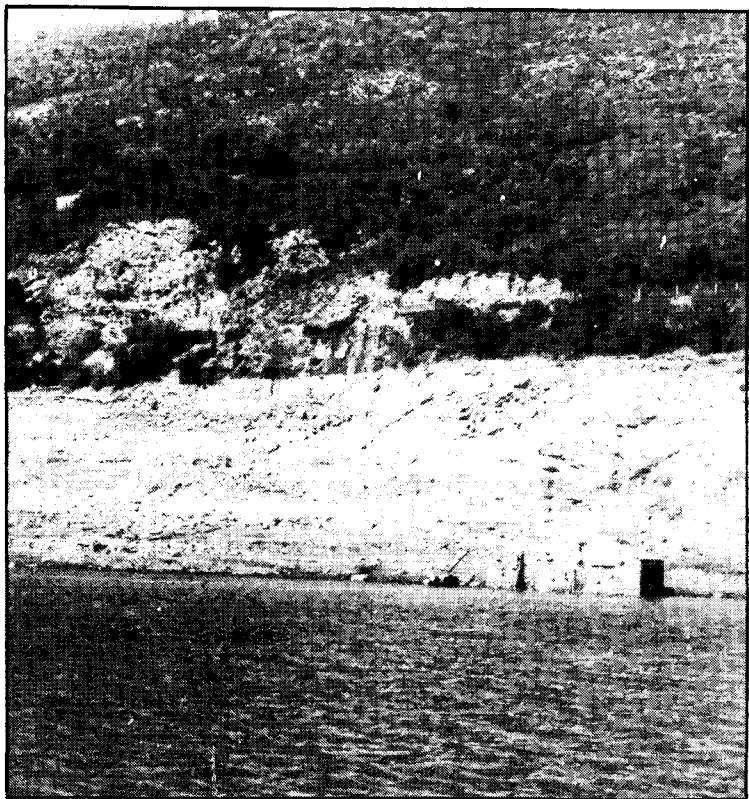
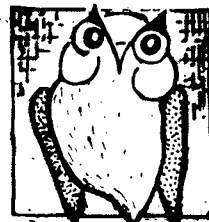
No sabrem mai quina ha estat la valuosa contribució a la sanitat pública de la tan bescantada urbanitat. Certament, no era un caprici purament formalista, aquella curosa sol·licitud de les mares, perquè abans d'asseure'ns a taula passessim tots pel rentamans. "Deixa'm veure les mans... tomba-les... seu". El conflicte era quan les ungles portaven dol, i com certes puntimirades viudes de l'època, i malgrat les cruels esgarrapades al sabó, es resistien tossudament a treure-se'l.

El rentamans primitiu era un gibrell gran i de

poca fondària, una espècie de palangana, acompanyat sempre de la pertinent gerra d'aigua, coberta amb "l'eixugamans". Era una establerta i esperada atenció envers l'hoste, el senyor metge, el menestral, enllestida la feina, oferir-los delicadament el rentamans. En els menjadors de les cases senyorials i pairals hi havia sempre l'artística pica-rentamans, formant un tot amb el dipòsit de l'aigua proveït d'aixeta, i tot allò necessari per seure a taula i posar mà als aliments amb les mans netes. (En cases més senzilles, l'aixeta de l'aigüera o del safareig feien el mateix servei).

Els gestos externs, sovint, no tenen més valor que el seu pragmatisme. I no cal buscar cinc peus al gat. El senderi popular tanmateix, fàcilment els converteix en signes d'actituds més pregonament humanes. Es rebela justament contra les aparences d'una polidesa hipòcrita. És clar que mai no serà possible escoltar sense inquietud, allò de "qui estigui net que llenci la primera pedra". Perquè, diguem-ho sense eufemismes, l'essencial netedat és la del cor, i tenir les mans netes "de tota culpa". Els fariseus s'enfadaven perquè els deixebies de Jesús no miraven gaire prim en això del rentamans. Però tothom coneixia bé el tarannà farisaic que es pagava d'allò purament extern, mentre deixaven l'interior més brut que una barra de galliner. Convé fer una cosa sense descurar l'altra, i no capgirar mai l'escala de valors. Ponç Pilat era un romà "bon vivant", i molt poc seriosament cregué que amb el joc de mans de rentar-se les mans en un rentamans, podia carregar els neulers a qui més li plaia. Això no es fa. Generalment els qui es passen de llestos, i passen de tot "rentant-se'n les mans", no fan un paper gaire galdós.

Si un dia ens decidíssim tots a rentar-nos lleialment cor i mans, gastariem la mar d'aigua, però quedariem la mar de contents. Ja ho sé, més necessitat hi ha de rentar-se el cor que de rentar-se les mans. Però, filant prim, l'haver de passar tots pel "rentamans", és un petit signe i una petita confessió de les pròpies misèries. I... qui estigui net del tot... que protesti.

Una sequera que ha fet molt de mal

Escrivim aquestes ratlles el dilluns dia 7 d'octubre. I la situació, avui per avui, és la següent:

L'Església està al costat dels que sofreixen i actualment els agricultors i ramaders de les comarques de la diòcesi d'Urgell estan greument afectats per la persistent sequera, perquè no ha plogut des del mes de juny. El bestiar, que durant l'estiu sojorna a la muntanya ha hagut ja d'ésser retornat als pobles d'ori-

gen, els pasturatges ja són secs en molts indrets i no cal comptar amb les herbes de tardor. La fotografia ens mostra l'aspecte del pantà d'Oliana el dia 23 de setembre, "la franja de la sequera" perjudica les comarques de la plana. Aquestes són les dades: capacitat normal, 101'1 milions de mts.³ d'aigua; contingut actual, 24'22 milions de mts.³; producció màxima, 36.000 Kw hora; producció la 1a. setmana d'octubre, 2.500 Kw hora.

Solsona

Nomenaments
a la diòcesi
solsonenca

SOLSONA.— El senyor bisbe ha signat els nomenaments següents:

- Mn. Josep M. Santcliments i Torres, rector de Cardona.
- Mn. Joan García i Pujol, rector de Bergús i Mataró i membre de l'equip parroquial de Cardona.
- Mn. Lluís Grifell i Vila, rector de Sant Llorenç de Morunys.
- Mn. Miquel Farràs i Farràs, regent de Súria.
- Mn. Antoni Quesada i Rodríguez, delegat diocesà d'Ensenyament, responsable de pastoral de l'Escola Professional de Navàs, membre de l'equip parroquial de Navàs i rector d'El Mojal.
- Mn. Ramon Barniol i Roca, capellà de l'Ametlla de Mar i de cal Manén, i membre de l'equip parroquial de Navàs.
- Mn. Joan Esteve Jerez i García, membre de l'equip parroquial de Mollerussa.
- Mn. Josep Pijoan i Roca, membre de l'equip interparroquial de Cervera.
- Mn. Pere Ortís i Escuer, rector de Viver, Serrateix i Sant Joan de Montdarn.
- Mn. Salvador Casafont i Casals, rector de Vilada i de Castell de l'Areny.
- Mn. Urbici Vila i Gelabert, rector de Sant Jordi i de Sant Jaume de Frontanyà.
- Mn. Miquel Xandri i Farràs, capellà de l'Hospital Comarcal de Sant Bernabé de Berga.
- Mn. Jordi Orobitg i Huguet, membre de l'equip parroquial de Balsareny i responsable de la Joventut de l'Arxiprestat de Navàs.
- Mn. Josep M. Ferran i Baqué, director de l'Escola de Formació Professional de Solsona.
- Sr. Anselm Isern i Pons, director de l'Escola de Formació Professional de Navàs.

A tots ells els desitgem un bon encert en la començament pel bé de l'Església.

Tarragona

El Dr. Torrella encoratja els catequistes en l'inici de curs

“Deixem-nos il·luminar per la paraula de Déu”

TARRAGONA.— Comença un nou curs, una nova etapa en la tasca catequètica. Per aquest motiu, i per a ajudar a celebrar a totes les Comunitats Parroquials el DIA DIOCESÀ DE LA CATEQUESI, el Sr. Arquebisbe els ha enviat aquest missatge.

Missatge del Dr. Torrella

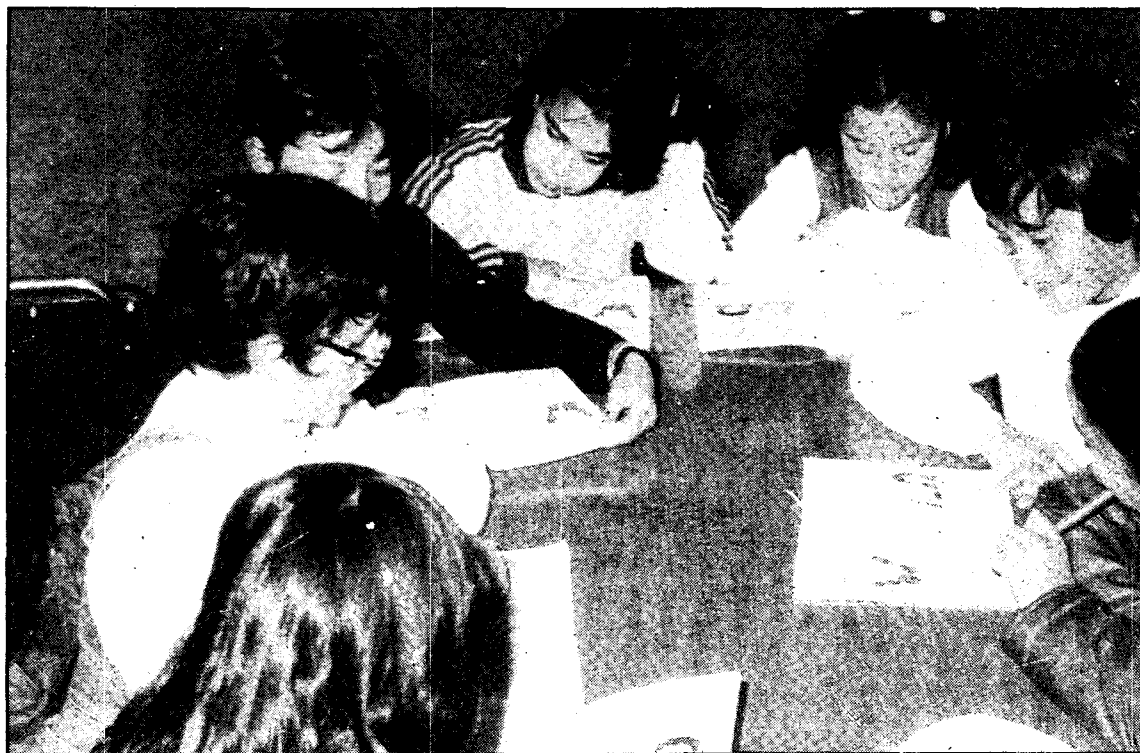
“La Pau de Jesús, el Senyor, sigui amb tots vosaltres!”

Amb aquesta salutació em sento present entre vosaltres, ara que us heu reunit per celebrar l'amor que Déu ens té per Jesucrist.

Com a Pare i Pastor de tots vosaltres, com a Arquebisbe d'aquesta Església, sento una especial responsabilitat, que comparteixo amb vosaltres, de la transmissió i de l'educació de la Fe que hem rebut.

Avui, Dia Diocesà de la Catequesi, al començament del nou curs, us voldria encoratjar a tots, pares, catequistes, adults, joves i infants que participeu en els grups de Catequesi, a ser dòcils a l'Esperit del Senyor, a deixar-vos il·luminar per la Paraula de Déu, a viure d'acord amb l'ensenyament que rebreu.

Més que mai, en els nostres temps, ens calen cristians amb una Fe viva, ben fonamentada, compromesa a favor d'un món nou. La Catequesi, especialment la d'adults, però també la d'infants i de joves, té aquesta finalitat: “ser un període d'ensenyament i de maduresa, és a dir un temps en què el cristià, havent acceptat per la fe la persona de Jesucrist com l'únic Senyor i havent-li prestat una adhesió global amb la conversió sincera del cor, s'esforça a conèixer millor aquest Jesús en mans del qual s'ha abandonat: conèixer el seu misteri, el Regne de Déu que anuncia, les exigències i les promeses contingudes en el seu missatge evangèlic, els camins que ha marcat per qui el vulgui

“Més que mai, en els nostres temps, ens calen cristians amb una Fe viva, ben fonamentada, compromesa a favor d'un món nou”

seguir. “(Catechesi tradendae, 20)”.

Un acurat programa

Amb aquesta salutació i encoratjament, la Delegació Diocesana de Catequesi ha enviat també a totes les Parròquies uns suggeriments per a aquest DIA DIOCESÀ DE LA CATEQUESI, unes pregàries per a afegir a la Pregària dels fidels, un esquema d'homilia, i un recull de fragments de la “Catechesi Tradendae” del Papa Joan Pau II.

També s'està posant en marxa l'ESCOLA DIOCESANA DE CATEQUISTES en el seu 1er. Curs (Curs d'iniciació) segons aquest programa:

ESCRITURA: Visió de conjunt de l'Antic Testament (Història de la Salvació); **CREDO:** Déu, Pare i Creador. Jesucrist, el Fill,

el Salvador. l'Esperit Santificador. La Pasqua. **ESGLÉSIA:** La primera Comunitat al llibre dels Fets dels Apòstols i a les Cartes. Introducció als sagraments. **VIDA CRISTIANA:** Fe. Esperança. (Els valors del Regne). Amor. **CATEQUÈTICA:** En quina societat s'insereix la nostra Catequesi. (Valors i contravalors. Quin tipus d'home i de cristià volem). La pedagogia catequètica. (Objectius de la Catequesi). Elements fonamentals de la sessió de Catequesi (continguts, actituds, vida-Paraula, pregària, etc.). L'expressió a la Catequesi. (Catequesi activa). Dinàmica de grup. (El grup, element essencial a la Catequesi). Principis generals de psicologia evolutiva. Psicologia de la infància. Psicologia de l'adolescència i joventut.

Revisió del curs. Conclusions. Celebració final.

Inici del curs

El proper dia 16 d'octubre, als locals de Caritas Diocesana de Tarragona (Prat de la Riba, 35) s'inicià aquesta ESCOLA amb la lliçó inaugural que pronunciarà Mn. Miquel Barbarà, Vicari Episcopal, amb aquest tema: “L'Església que evangelitza... avui. (El Congrés “Evangelització i home d'avui”)”. També està a punt de començar al Vendrell per a totes les parròquies del seu Arxiprestat del Penedès, també a Torredembarra, a Valls, a Reus i Vila-seca i per als seus respectius Arxiprestats.

No cal afegir com és d'important que els catequistes aprofitin aquest mitjà de formació complet i global que se'ls ofereix, molt més amb la facilitat de tenir-lo tant a l'abast.

Moments espirituals

PERE RIBOT

La ruta de l'autèntic seguidor del Crist és d'una fe transparent i forta.

Déu és inefable i indefinible per conceptes humans i inassolible per la captació dels sentits.

Per tal d'entrar i aprofundir en la intimitat amb Déu cal una gran dosi de puritat de cor, de voluntat i de vida.

Viure d'amor de caritat és anar pel camí dret de la comunió amb Déu.

La Paraula de Déu és transparent i la proclama el Verb fet carn.

Contemplació i acció, activitat, contacte amb Déu i servei als germans vénen d'una mateixa rel: la caritat.

L'afany de la intimitat amb Déu ens porta, com de la mà, a la pregària.

El cor del veritable apòstol és el cor del Crist, el sentit, l'Esperit del Crist.

La contemplació interior del misteri del Crist dona a l'apòstol la fermesa de la caritat.

L'amor del Crist envers la humanitat arrenca del Pare i prové de la caritat eterna del Pare. I és, alhora amor perfectament humà. Estima, tanmateix, amb amor diví i amb cor d'home. Tot ell diví, tot ell humà per a fer-se entendre de nosaltres.

El que hom demana del sacerdot és la sinceritat de l'Evangeli viscut, paït, el cor obert i comprensiu al sofriment, la mà oberta en servei a tothom, una fe ferma, pura com l'aigua de les neus i dura com una pedra.

El baptisme ens ha revestit d'un sacerdoti comú: santificats i enviats al món per a continuar la presència, la missió del Crist, el rostre del Crist. Do de Déu.

Pregària i activitat, bo i fent costat als contemplatius, als actius. Tot en servei al Crist.

Em desbordo amb la pregària teixida de dolor contemplatiu.

Perquè Déu és bo ens ha donat el do de la llibertat. Déu és simple; l'home, complicat.

Déu és simplicitat car en ell no hi ha matèria sinó esperit puríssim i eternament subsistent.

En Déu no hi ha complexitat, pluralitat, sinó unitat absoluta.

La mort, com el somni, admet un despertar i per a Crist no és més difícil resuscitar un mort que despertar un que dorm.

Qui vol viure que mengi el Pa de Vida, el Crist-Horne Pa de l'home.

Crist en l'Eucaristia presideix l'Església i no solament d'una forma espiritual, sobrenatural, sinó àdhuc corporal. Sempre el mateix eternament per la immutabilitat de la seva Persona i sempre el mateix en el temps pel sagrament eucarístic, amb tota la seva divinitat i humanitat.

Girona

El Dr. Camprodon glossa un dia d'estada a l'Empordà

Caritas demana per ajudar el poble de Mèxic

GIRONA.— Caritas Espanyola ha decidit enviar deu milions de pessetes a MÈXIC per ajudar les víctimes del terratrèmol, que ha destruït extenses àrees del país i ha provocat milers de morts i ferits.

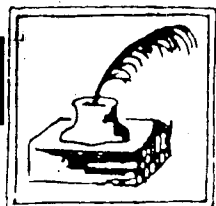
CARITAS DIOCESANA DE GIRONA fa una crida de solidaritat a tothom i comunica que els qui desitgin contribuir amb llurs donatius poden enviar-los a Caritas Diocesana c./ Francesc de Ciurana, núm. 10, 17080 GIRONA o ingressar-los a tots els Bancs o Caixes d'Estalvis que tot seguit detallem, a nom de CARITAS AJUDA AL POBLE DE MÈXIC.

- Caixa de Pensions Of. 002 cc. 1291/21
- Caixa Provincial - Av. S. Francesc - cc. 1210/4
- Caixa Postal - cc. 371.161
- Banc Central O.P. - cc. 434
- Banc de Santander O.P. cc. 3200
- Banc Hispano Americano O.P. - cc. 4028-9
- Banc Popular Esp. Ag. 1 - cc. 60-422-91

GIRONA.— En un dels darrers números del "Full parroquial" el bisbe de Girona, monsenyor Camprodon, sap barrejar un fi instint d'observador de la natura amb el concepte de l'home davant de l'existència, tot això a la llum d'un creient en la fe del Crist. Com a resultat, unes paraules curulles de bellesa:

Aprofitant la tarda d'un diumenge del tombant d'estiu, vam arribar-nos fins a la Punta Grossa de Cala Montgó, sobre l'Escala.

L'hora era calmosa. Mai no havia trobat tan fascinant la panoràmica que ofereix el Golf de Roses des d'aquest extrem. Tot hi era en el seu punt just, en harmonia: les muntanyes, arrencant des del Cap Norfeu seguint per les Alberes fins al massís del Montgrí, la plana d'un verd fèrtil, el mar lluent i llis com una patena, els colors, la llum... Dues llanxes motores jugaven a empaitar-se, més enllà uns joves venien de Roses practicant l'esquí nàutic,

Impromptu

Criticar

ORIOL CAMPS

L'esperit crític tots el portem en el més íntim del nostre ésser. I ho criticuem tot a tort i a dret. Tant, que passem molt fàcilment a la categoria, ben minsa, de criticastres.

Criticar no vol pas dir trobar-ho tot malament, sinó que vol dir saber avaluar allò bo i allò dolent de cada cosa, o sector, sigui obra d'art, un llibre, una acció cultural, política o religiosa.

En qüestions d'art existeix el perill d'inflar els valors artístics o literaris de l'autor que, un cop passat, no deixarà cap estela de record al seu darrera.

En política és allí on el criticisme es desferma estòlidament, criticant per criticar, quan és potser el sector on hauria de ser més equilibrat. Perquè hem vist moltes vegades, i tant! el cas d'un polític que tot ho troba malament de l'adversari, de fet només el critica perquè és adversari, i que, un cop cavalca en el poder no té altre recurs que seguir el mateix camí que tant havia criticat...

També en qüestions religioses hi ha qui se sent crític i com sigui que l'ofici li sembla fet a la seva mida, criticant criticant es troba, sense adonar-se'n, més enllà de les fronteres, enfangat en l'heterodoxia, fora de casa en una paraula.

Potser cal pensar-s'hi una mica abans de criticar... formulant vans yeredictes.

"Sortosament, la vida no és només activitat i productivitat"

sota nostre un bus es capbussava, i, per arrodonir-ho el vol d'una gavina.

Els banyistes havien deixat la platja; ara devien completar la jornada de descans. No se sentia brogit. Sóc bisbe i, com podeu imaginar, la missió agullona sempre.

"Com és possible —em deia— que la gent canti aquí: 'Al cel volem anar?'. Més aviat han de ser partidaris dels versos de Maragall:

"Si el món és tan formós,... què més ens podeu dar en una altra vida?"

I vaig anar estirant el fil del pensament. "Quina contradicció: l'home que és l'únic que admira conscientment aquest paisatge, que l'explica, que en frueix, que en fa un estudi científic, és de sobres més caduc que tota aquesta bellesa".

I se m'eixamplava la visió vers tota la família humana.

"La vida és una obediència a un misteri més gran que nosaltres, el misteri de Déu, del qual podem fiar-nos-en, perquè és a l'origen de la badia de Roses"

"L'home, l'únic capaç d'escorcollar la riquesa de la natura i d'orientar-se, en bé o en mal per a la humanitat, la potència energètica inacabable, aquest home passa en quatre dies".

L'home, l'únic ésser del conjunt que posseeix una història interior d'anhels i de fets, que pot contarla; l'únic ésser lliure en contrast amb tanta vida predestinada, aquest home, per un tres i no res, esdevé esclau inapel·lable del silenci més esfeïdor".

I a dintre d'aquest home, un 'jo' inconformista, que no s'avé a quedar reduït a un fertilitzant de la terra, si no és que hi ha un misteri més enllà".

Sortosament, la vida no és només activitat i productivitat; la vida és obediència a un misteri més gran que nosaltres, el misteri de Déu, del qual bé podem fiar-nos-en, perquè és a l'origen de la badia de Roses".

Si aquesta meditació us serveix, que Déu la beneeixi.

13 alumnes al Seminari Major

M. CABALLÉ

GIRONA.— Tal com havíem anunciat el proppassat dia 1 d'octubre tingué lloc la inauguració de curs al Seminari Major de Girona. Un total de tretze alumnes s'han matriculat pels diferents cursos de teologia (7) i de l'etapa introductòria (3), a més dels tres diaques que es preparen per rebre aviat l'Ordenació Sacerdotal. Monsenyor Camprodon va presidir la reunió del claustre de professors que enguany sumen 27, tots ells sacerdots diocesans, excepte el jesuïta pare Albert Dou. El bisbe de Girona ha enviat a mossèn Joan Baburés a estudiar Litúrgia, després que fos el director de la Residència Vocacional o Seminari Menor durant sis anys. Per altra

banda, aquest curs els alumnes del Seminari Major tornaran a viure en el mateix edifici, després que haguessin passat mitja dotzena d'anys residint a Casa Carles.

La raó del canvi cal buscar-la en la manca d'espai necessari ja que Casa Carles només comptava amb vuit o nou habitacions.

Els alumnes que han començat aquest curs al Seminari Major varen celebrar una jornada de recés espiritual i de programació en el monestir de Solius.

Pel mes de novembre faran els dies d'exercicis que seran dirigits pel pare Miquel Estradé.

Servei d'Orientació Vocacional

Com en anys anteriors seguirà en funcionament el Servei d'Orientació Vocacional per a nois que busquen un camí per la seva vida. El delegat del Servei, mossèn Benet Galí, està a disposició dels arxiprestats per si aquests volen tractar la qüestió de la pastoral vocacional en les seves reunions.

Aquest any la Residència Vocacional es troba instal·lada a Casa Carles. El responsable és l'alumne de quart de teologia, Felip Hereu. En un clima d'estudi, de pregària i de bona convivència s'intentarà d'ajudar els nois que en formin part per discernir des de la Fe el seu futur servei a l'Església i al món.

Barcelona

Amb representants de 13 països

El secretariat europeu de la Trobada Matrimonial es va reunir al Tibidabo

A. SINDREU

BARCELONA.— Els propers dies 26, 27, 28 i 29 de setembre, es va celebrar a la Residència de Mater Salvatoris del Tibidabo, la reunió del Secretariat Europeu de la TROBADA MATRIMONIAL. Aquestes reunions se celebren cada quatre mesos, de forma rotativa, en els diferents països europeus on existeix el Moviment.

Hi van assistir 12 parelles i 15 sacerdots, representants d'ÀUSTRIA, BÈLGICA, ANGLATERRA, FRANÇA, ITÀLIA, IRLANDA DEL NORD, PORTUGAL, REPÚBLICA D'IRLANDA, ESCÒCIA i IUGOSLÀVIA.

Per part d'Espanya, van assistir-hi els coordinadors Nacionals, Rafa y Charo Campos i el sacerdot Ricardo Querol, pertanyents a la Comunitat aragonesa.

Es van planificar diferents aspectes, relacionats amb Trobada Matrimonial i la seva expansió a altres països del continent.

Finalment se celebrà l'Eucaristia, en la qual van assistir a més dels components, una nodrida representació de la Comunitat de Barcelona.

Vic

Un donant anònim l'ha dotat amb 300.000 pessetes

Una altra beca per al clergat indígena de terres de missió

VIC.— De mica en mica, sota les diverses advocacions amb què és venerada la Mare de Déu al nostre bisbat (Montserrat, la Gleva, Santa Maria de Ripoll...), i altres advocacions, es van fundant beques a favor del clergat indígena de terres de missió. Ara un donant anònim n'acaba de fundar una altra sota l'advocació de la "Mare de Déu de Sentfornes", del santuari de Sant Martí de Tous, aportant per això la quantitat de 300.000 ptes., que és la que es necessita per a sufragar íntegrament les despeses de pensió i estudis d'un seminarista durant els seus cursos de filosofia i teologia al Seminari Major. Que la Mare de Déu de Sentfornes vetlli, doncs, per aquest seminarista per tal que pugui arribar feliçment a l'altar i sigui un bon sacerdot, i recompensi també abundantment el generós donant.

Nomenaments al bisbat

El bisbe Josep M.ª Guix ha signat els següents nomenaments:

- Rector del Seminari: Mn. Miquel Camprubí i Barniol.
- Capellà de l'Hospital de Vic: Mn. Josep Parés i Bigas.
- Assessor religiós del col·legi de Sant Miquel dels Sants de Vic: Mn. Joan Torra i Bitlloch.
- Director del col·legi del Seminari Menor: Mn. Josep Subirana i Saurina.
- Coordinador de la Pastoral sanitària de Vic-nord: Mn. Josep Parés i Bigas.
- Vicari de Santa Maria de la Seu de Manresa: Mn. Carles Queralt i Moncunill.

Mort de Mn. Jaume Vigué

La mort s'ha emportat Mn.

Jaume Vigué i Ramisa, rector del Figueró. Morí a la clínica de Sant Josep de Vic, on era internat per raó de la seva malaltia; el dia 30 d'agost.

Havia nascut a Sant Hipòlit de Voltregà el 26 de març de 1914. Tenia, per tant, 71 anys d'edat. Fèu els estudis eclesíastics al Seminari de Vic i rebé l'ordenació sacerdotal el 1940. En l'exercici del seu ministeri, féu un llarg recorregut per bona part del bisbat: vicari de Gombren, de Sant Boi de Lluçanès i de Sant Fructuós de Bages; rector de Matamala, d'Orís, de Calders i, des de 1979, del Figueró. Com digué el Bisbe en la missa exequial, era un sacerdot senzill i de fe profunda, servicial i fidel complidor del seu deure. Ben segur que la llavor que sembrà, amb el seu exemple, arrelarà i perdurarà durant molt de temps per tot arreu on va passar.

I els joves, on són?

ANTONI MUNNÉ I TOMÀS

Molt sovint, sortint de missa, he pensat en l'interrogant que encapçala aquest escrit. En efecte, la immensa majoria dels feligresos està constituïda per gent gran. Ara que és de moda parlar del fracàs escolar, ¿podem parlar també del fracàs de l'Església? Perquè si en l'actualitat la gran part de creients, en aquestes latituds, està formada per persones grans, el clergat està format per sacerdots bastant grans, si no hi ha joves creients ni joves sacerdots, això indica que estem tocant fons.

Bé, no exagerem, això no és exactament així puix que, gràcies a Déu, de joves n'hi ha, però en fi si no és exactament així, de llevant o de ponent per aquí van els trets. I això no és bo. No és bo en primer lloc per a aquesta munió de joves que està en perill de perdre's, i no és bo per a l'Església en el seu conjunt perquè indica l'existència d'una malaltia orgànica.

De qui és la culpa?

Un efecte sempre ve ocasionat per una causa i, per tant, caldria descobrir la causa d'aquesta situació. I que la situació és greu ho demostra fins i tot el fet que quan, fa uns anys, es va fundar una organització apostòlica més o menys inspirada en l'esplèndida i desapareguda Federació de Joves Cristians de Catalunya va haver de perdre la jota i la FJCdeC va quedar en FCdeC, aspecte que confirma, també, la inicial afirmació d'absència de joves complidors del precepte dominical: Hem d'anar, doncs, a la recerca del culpable.

Sincerament, jo crec que convé descobrir el culpable, no per carregar-li les culpes i quedar-nos tranquils i satisfets, sinó al contrari com a primera exigència de l'anàlisi necessària de qualssevol situacions anormals.

Culpa de l'escola

És molt fàcil carregar totes les culpes a l'escola ar-

gumentant que abans tots els mestres de totes les escoles ensenyaven catecisme i urbanitat mentre que ara es limiten a ensenyar que dos i dos són quatre. Que abans molts mestres tractaven de vostè els alumnes i l'ambient escolar era rígid i disciplinat, escola de vida, i en canvi ara molts mestres fumen a classe i permeten que els alumnes fumin també, per exemple.

És massa fàcil i seria injust. Però si no podem endossar-los tota la culpa, certament que amb la seva actitud i conducta han contribuït a produir aquest canvi i en són responsables en gran part.

Culpa de l'Església

És molt fàcil carregar tota la culpa al mal exemple dels capellans que després de tants anys de recomanar-nos sacrificis, constància, paciència, abnegació i més fe, a la primera batzegada han penjat els hàbits i han volgut justificar el canvi amb tota classe d'explicacions... que no conseguen justificar res.

Es massa fàcil i seria injust carregar tota la culpa al mal exemple dels capellans que després d'any d'il·lustrar-nos sobre les nostres obligacions d'estat, uns ulls blaus i una boca de coral els han fet canviar d'esposa, i han trobat massa explicacions per a integrar explicar-se i justificar-se.

Segurament també seriem injustos si els atribuís tota la culpa, quan en realitat més que carregar-los el mort el que cal és esforçar-se per comprendre'ls i ajudar-los, ja que no deixen de ser els nostres germans i ens necessiten. De totes maneres, és indiscutible que la seva conducta ha estat motiu d'escàndol per a molts cristians...

Culpa de la família

Potser era tan fàcil carregar les culpes als altres que ni se'n ha ocorregut revisar la nostra pròpia con-

ducta. Potser on s'ha demostrat que l'ofici de pares és dels més difícils que existeixen i que molts pares han fracassat estrepitosament com a tals és en com s'ha transmès o deixat de transmetre la nostra part de la bona nova que vam rebre dels nostres pares. No busquem excuses. Amb molta facilitat trobaríem explicacions i més explicacions que no justificarien res.

D'acord en què no som els únics culpables, però hem d'assumir bona part de culpa. No hem estat a l'altura necessària. Hauríem de recordar la nostra infància i esforçar-nos a aplicar aquells principis, adients a les actuals circumstàncies i no ho hem fet.

L'Església és la mateixa

Si aquesta Església ens ha entusiasmat i ha enamorat a tantes generacions de nois i noies, de joves i d'adolescents, d'homes i dones durant anys i segles, i ara s'està quedant en quatre vells —sacerdots vells i feligresos vells— quan aquests vells hagin mort, ¿s'haurà acabat l'Església? Perquè d'infants i de joves en moren alguns, però els vells es moren tots!

La situació descrita és molt important i ens ha de preocupar a tots i molt. L'Església, avui, ¿no té res a dir i a oferir als joves? El missatge que ens havia engriscat a nosaltres i als nostres pares i avis, ¿deixa indiferents als nostres fills? ¿No serem nosaltres mals interpretats d'aquest missatge, tan bonic i sublim avui com ahir?

No es pot donar el que no es té. No es pot explicar el que no s'ha comprès. Segurament que si no hem sabut transmetre el missatge amb fidelitat és perquè no l'hem conegut suficientment a fons. No és culpa dels nostres fills, els quals tenien tot el dret a rebre un do que no van rebre, si no practiqueu, sinó nostre. ¿Què hem de fer doncs, a partir d'ara mateix? Perquè és indiscutible que alguna cosa s'ha de fer abans que no sigui massa tard. Encara hi som a temps!

Barcelona

Inauguració del curs 1985-1986

97 preinscrits a l'Institut de Teologia de Barcelona

Finestral
de la caritat

No s'exclouen

Les persones d'avui posem més l'accent en les accions col·lectives i socials que no pas en les individuals. Aquest és segurament un gran avenç en relació amb temps passats.

Ara be, ¿hem analitzat si aquestes "nostres preocupacions socials" no amaguen un buit de responsabilitat personal o potser fins i tot justifiquen la nostra insolidaritat en la vida quotidiana?

Una actitud no exclou l'altra.

286.- Matrimoni ancià, malalt i sense fills. Tramiten l'ajuda del FAS. Per poder subsistir i pagar rebuts pendents de llum necessiten 31.163 ptes.

287.- Esposa abandonada amb tres fills. Per evitar el desnonament li calen 36.240 ptes.

288.- Pensionista d'invalidesa, viudo i sense fills. Cobra una petita pensió. Té deutes d'aliments que pugen 15.000 ptes.

289.- Solter de 64 anys, viu amb una germana malalta mental. Després de 5 anys d'atur té en tràmit la jubilació anticipada. Per a aliments i rebuts endarrerits d'aigua i llum: 25.000 ptes.

290.- Anciana sola. La casa on viu no té condicions i cal fer-hi unes reparacions que ella no pot pagar. Per obres de paleta: 15.000 ptes.

291.- Cap de família en atur. Té tres fills petits. L'esposa fa treballs a domicili però és insuficient. Per evitar el desnonament, 58.800 ptes.

292.- Senyora de 61 anys té cura d'una filla embarassada i d'un nét de 7 anys. El gendre es recupera d'un accident. No tenen recursos i s'han endarrerit en el pagament del lloguer. Deuen, 80.000 ptes.

293.- Mare sola amb dos fills d'11 i 9 anys. Els nens necessiten educació especial. Viuen en una habitació que no pot pagar. Li calen 16.600 ptes.

294.- Soldador en atur, se li ha acabat el subsidi. Té dos fills de 4 i 3 anys. Li han tallat la llum. Per a rebuts endarrerits de lloguer i de llum: 87.375 ptes.

295.- Senyor solter, té en tràmit una pensió d'invalidesa. Està força delicat. Per a aliments que necessita i no pot comprar: 21.000 ptes.

296.- Obrero de la construcció en atur. Té tres fills en edat escolar. L'esposa cus a casa però ara no té feina. Tenen deutes de lloguer que pugen: 50.000 ptes.

297.- Senyora de 62 anys malalta. Té en tràmit l'ajuda del FAS. Té deutes d'aliments i rebuts pendents. Tot puja: 20.000 ptes.

298.- Mare soltera amb un fill de 26 anys disminuït físic. Ha treballat tota la seva vida però no ha estat assegurada el temps necessari. Per a aliments i lloguers li calen 60.000 ptes.

299.- Matrimoni amb dos fills petits i un germà drogaadicta. Això els ha agravat la situació econòmica i familiar. Tenen deutes de lloguer que pugen 80.000 ptes.

300.- Ancià sense família. Té en tràmit una pensió. No té cap recurs econòmic. Per pagar aliments i l'habitació necessita 28.600 ptes.

Preguem els nostres lectors que vulguin col·laborar amb CARITAS, adreixin els seus donatius a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova 1, Telèfon 301 35 50 Barcelona-2.

BARCELONA.— Ha tingut lloc fa poc la inauguració del curs acadèmic 1985-86 a l'Institut de Teologia de Barcelona. Presidí l'acte el Rvd. Dr. Lluís Martínez-Sistach en nom del Sr. Cardenal Arquebisbe.

La celebració començà amb una pregària i, després de la lectura de la Paraula de Déu, el Dr. Josep M. Tubau, vocal del Consell Directiu de l'Institut, adreçà als presents una homília en forma de pregària. Després, el director, el Rvd. Dr. Joan Guiteras saludà els presents, exposà el sentit de l'estudi de la Teologia i llegí la memòria de les activitats dels curs anterior; va destacar també com enguany s'han preinscrit a l'Institut de Teologia un total de 97 persones.

La lliçó inaugural fou pronunciada pel professor de Sagrada Escriptura, el Rvd. Dr. Armand Puig, el qual presentà un valuós estudi sobre "Avui la salvació ha arribat en aquesta

casa. L'episodi de Zaqueu (Lc 19, 1-10)". El treball presentat fou de gran interès i resultà una bona mostra de les possibilitats del treball bíblic en l'actualitat.

Finalment, el Dr. Martínez-Sistach adreçà uns mots d'encoratjament als presents, glossant l'interès del Sr. Cardenal per l'Institut de Teologia i la importància de l'estudi teològic. També informà de l'evolució satisfactòria del postoperatori del Dr. Jubany.

Estigué present a l'acte el nou Degà-President de la Facultat de Teologia de Barcelona, a la qual està vinculat l'Institut, el Dr. Antoni Matabosch, el qual fou també el primer director de l'Institut. Finalment, el secretari, Sr. Antoni Casanova, llegí el text d'un telegrama adreçat al Sr. Cardenal, en el qual se li comunicava la inauguració de l'Institut i el desig del seu prompte restabliment.

Vic

Assemblea General del MIJAC a Moià

Participar activament en la vida eclesial des de l'educació infantil

MANRESA.— Més d'un centenar d'animadors del MIJAC (moviment d'infants i joves cristians) de Catalunya i les Balears van celebrar la seva assemblea anual al Mas Saiol, de Moià, els dies 5 i 6 d'octubre, amb els objectius lògics de passar revista a la tasca global del moviment i de projectar el curs que comença.

A la primera part de l'assemblea, comptàrem amb la presència del bisbe de la diòcesi de Vic, Josep M.ª Guix, qui els presidí l'Eucaristia i els encoratjà a mantenir ferma l'actitud d'acolliment i d'ajut envers els infants que tenen encomanats. També hi forem presents Olimpia Aznar, presidenta del Movimiento Junior, que és el moviment germà del MIJAC i present a la resta de l'estat espanyol, i el president de l'ACO catalana, Jòsep Lluís Buil.

Tasca educativa

Els treballs d'aquesta assemblea van ser marcats per l'interès de bastir una bona iniciació d'animadors del MIJAC, de cara a poder fer ben feta la tasca d'educadors, així com per les ganes de participar activament en la vida eclesial des de l'àmbit de l'educació infantil.

Al llarg de les sessions, els reunits van rebre les visites de Lluís Font, president del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que els animà a continuar la feina ja que veu clar el paper i l'oferta que fa aquest moviment en la societat catalana actual, i també la d'Enric Puig, Director General de Joventut, de la Generalitat de Catalunya, que remarcà que

nombrosos responsables d'organismes socials han pertangut a associacions juvenils com el MIJAC, que la oferta MIJAC pot respondre a les expectatives de molts joves catalans, malgrat que pateixin problemes greus com l'atur, i que l'administració té un clar interès pel món juvenil, però, com de qualsevol àmbit social, no n'ha pas de ser la protagonista, sinó que ho han de ser les persones i que el MIJAC, com tots els moviments d'infants, han d'ajudar-los a ser-ho. En aquest sentit, afirmà que la identitat catalana ha depès sempre de la societat civil; per això, segons ell, ningú no pot deixar de treballar encara que hi hagi institucions. Enric Puig acabà la seva intervenció agraint la tasca del MIJAC i l'encoratjà a tirar endavant.

Nou equip permanent

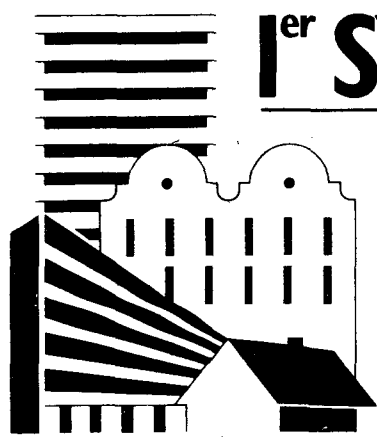
Un dels acords més destacables d'aquesta assemblea del MIJAC ha estat l'elecció del nou equip permanent de l'entitat, que és el que ha de dur a terme la gestió general del moviment en els propers dos anys. A més de Joan Francesc Virós, que n'és el president des del curs passat, van ésser escollits Albert Sorrosal, com a coordinador general, M.ª Eugènia Delgado, com a responsable de formació, Francisco José Herrero, com a secretari, i Enric Grases, com a consiliari general.

**Comissió Diocesana
Mitjans de Comunicació**
Social
(Zona de Manresa)

Adquisició d'habitatges? Rehabilitació? Finançament?

Avançant en la seva línia de servei als interessos comunitaris, la Caixa de Catalunya ha organitzat aquest Simposium de destacats especialistes internacionals.

Ier SYMPOSIUM INTERNACIONAL SOBRE REHABILITACIÓ, FINANÇAMENT I MERCAT D'HABITATGES

Barcelona, 30/31 octubre 1985

Saló Catalunya de l'Hotel Princesa Sofia. Avda. Diagonal, s/n. Barcelona
Informació i inscripcions: Secretaria del Simposium, Pl. Antoni Maura, 6, 08003 Barcelona
tel. (93) 319 77 00 ext. 470, i a qualsevol oficina de la Caixa de Catalunya

CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA

LA CAIXA DE TOTS

ESPANYA

Àvila

La JOC celebra el LX aniversari de la seva fundació

ÀVILA.— Coincidint amb el seixantè aniversari de la seva fundació, la Joventut Obrera Cristiana (JOC) celebrarà els dies 1, 2 i 3 de novembre pròxim el seu XXXVI Consell General a Àvila. Els delegats de tot Espanya analitzaran la situació dels joves obrers i debatran les respostes que actualment s'ofereixen a aquesta situació, i planificaran el treball de la JOC per als pròxims dos anys.

En un comunicat amb motiu d'aquesta reunió, el Consell General de la JOC afirma: Actualment, els joves obrers no participen ni s'associen a les organitzacions sindicals, polítiques, culturals o socials.

Toledo

195 joves cursen estudis eclesiàstics

TOLEDO.—El cardenal arquebisbe de Toledo, Dr. Marcelo González, presidi l'obertura de curs al Seminari de Toledo. Celebrà la missa amb els rectors i professors dels sis centres en què són distribuïts els 431 alumnes que comencen el curs; dels quals, 195 cursen estudis eclesiàstics, 12 COU i 224 BUP i EGB. Entre els matriculats hi ha nois de Guinea, Mèxic, Puerto Rico i Veneçuela.

Granada

Pastoral conjunta dels bisbes andalusos

“L'Església no ha d'identificar-se amb cap sistema polític”

GRANADA.— Els bisbes de la província eclesiàstica de Granada, en una pastoral conjunta, fan una crida perquè cada vegada més, seglars cristians, treballin en el món de la política, dins de l'actual sistema democràtic. Inviten els catòlics que assumeixin responsabilitats tant en “l'alta política” —parlaments nacionals i autonòmics, sindicats i ajuntaments— com en àmbits més reduïts: associacions de veïns, de pares, etc. La responsabilitat, l'actitud de diàleg, el servei desinteressat i la preferència pels que sofreixen són alguns dels criteris que han de caracteritzar l'acció dels catòlics en la política.

Certa evasió dels cristians

Integren la província eclesiàstica de Granada els bisbats de Granada, Almeria, Cartagena-Múrcia, Guadix-Baza, Jaén i Màlaga. En la seva pastoral, els bisbes d'aquestes diòcesis subratllen positivament el fet de la creixent incorporació dels seglars a diferents tasques dins de la comunitat eclesial. Lamenta, en canvi, “una certa evasió” dels

cristians pel que fa a la seva presència en les estructures temporals, malgrat que es tracti d'un camp d'apostolat específicament seu. Encara que, l'interès per la cosa política és tant com dir interès pel bé comú de la societat, actualment creix el desinterès i fins i tot la sospita vers a tot allò que és polític, fet, que segons els bisbes, pot fer impossible el diàleg i inviable la nostra convivència.

Causas del desençís

Entre les causes d'aquest desençís de la política, els bisbes assenyalen la frustració per no haver aconseguit del sistema polític el que s'esperava. “Convé assenyalar —afirma la carta— encara que alguns diuen que l'Estat democràtic sembla ser el millor sistema actual de convivència, tampoc no podem oblidar que ni la veritat ni el bé neixen necessàriament d'una societat democràtica”. Afegeixen que l'Església com a tal no pot n'hi ha d'identificar-se amb cap sistema o partit polític. La seva missió és ser instància crítica de tots ells, no per fer-los inviables, sinó per ajudar-

los a esmenar tot allò que d'anti-humà poguessin tenir.”

Els bisbes citen alguns documents que recullen la doctrina de l'Església sobre la presència dels seglars en la vida política,

entre els quals els textos de l'episcopat espanyol titulats “Orientacions pastorals sobre l'apostolat seglar”, “L'Església i la comunitat política” i “Testimonis del Déu viu”.

Això no els impedeix de fer una crida als catòlics perquè participin activament en la vida política del país

MÓN

Àfrica Austral

Els criteris que informen el Fons especial de lluita contra el racisme

“Les donacions han de servir per finançar activitats humanitàries”

GINEBRA.— 225.000 dòlars han estat desbloquejats pel Fons especial de lluita contra el racisme, a favor de quatre organitzacions en lluita contra l'opressió racial a l'Àfrica austral, segons ha anunciat el pastor Emilio Castro, secretari general del CEE. La llista de donatius pel 1985 havia estat aprovada pel Comitè executiu del Consell ecumènic de les esglésies durant la reunió de Buenos Aires, celebrada el mes de juliol passat. Els criteris del Fons especial de la lluita contra el racisme foren adoptats pel Comitè central del CEE el 1969 i reafirmats el 1976. Segons els criteris del Fons, “els donatius han de servir per finançar les activitats humanitàries”.

Els objectius de les organitzacions ajudades pel Fons “no han d'estar en conflicte amb els ob-

jectius generals del CEE i de les seves diverses seccions, i els donatius han de servir per finançar activitats humanitàries (acció social, serveis de salut, educació, assistència judicial, etc.). Els recursos del Fons són dedicats a les organitzacions que lluiten contra el racisme sobretot als serveis socials que s'esforcen per reduir els efectes del racisme del qual el sosteniment incumbeix normalment a altres seccions del Consell ecumènic de les esglésies”.

“Afavorir la presa de consciència”

“Els donatius serveixen en primer lloc per afavorir la presa de consciència de les víctimes de l'opressió racial i a desenvolupar les seves activitats d'organització”, es pot llegir en el punt 3er.

dels criteris del Fons. Aquest considera que la situació a l'Àfrica austral és prioritària, “havent-se donat caràcter obert i intensiu del racisme blanc en aquesta regió i la creixent presa de consciència dels oprimits que lluiten per la seva llibertat”. En l'escolliment de les altres prioritats, el Fons té en compte les regions on la lluita és particularment intensa i on l'atorgament d'una ajuda financera “contribuirà en gran part a assolir l'alliberament, especialment allà on els grups racials estan perillosament amenaçats d'extermini físic anihilament cultural”. El Fons distribueix donatius també a les organitzacions situades a països habitats per una majoria blanca i pròspera, però que no poden obtenir enlloc ajuda per la seva lluita antiracista, a causa del seu engatjament polític.

També a Austràlia, han estat destinats 8.000 dòlars al Consell dels drets territorials del desert occidental, que defensa els aborígens que viuen en el gran desert d'arena de l'Austràlia occidental contra els usurpaments per part de les companyies petroleres sobre les seves terres ancestrals. A Nova Caledònia, s'han destinat 10.000 dòlars pel Comitè de sosteniment del desenvolupament kanak (OSDK), fundat pel FLNKS de Jean-Marie Djibàou, amb l'objecte de promoure una millor informació de l'opinió pública sobre la realitat del poble kanak i la seva lluita per la independència. 5.000 dòlars han estat lliurats al Comitè d'acció antinuclear dels pobles del Pacífic amb l'objectiu d'aixecar, ens els medis maoris, la qüestió d'una pacífica desnuclearització i independència.

Corea del Sud

Significativa progressió del catolicisme

SEÜL.— A Corea del Sud, l'Església catòlica està en contínua progressió. Les conversions anuals són més en proporció al treball pastoral dels sacerdots, segons ha declarat la conferència episcopal d'aquest país. Els bisbes han de buscar altres mitjans per garantir una assistència espiritual dels creients.

Actualment, Corea del Sud té dos milions de catòlics per 1.300 sacerdots. En els últims deu anys, només han estat ordenats quaranta sacerdots per any.

Argentina

Augmenta l'alumnat als seminaris

BUENOS AIRES.—La Conferència Episcopal Argentina informà que l'any 1985 els alumnes de seminaris majors de totes les diòcesis del país sumen 1.697, contra 1.638 de l'any anterior, la qual cosa mostra un creixement de cinquanta-nou alumnes (3,6 per cent) i confirma el sostingut augment del nombre d'alumnes de seminaris majors que s'ha produït en els últims anys.

DOMUND 85

“Joventut per a una missió sense fronteres”

El DOMUND/85, amb el seu lema “Joventut per a una missió sense fronteres”, s'enquadra en el marc de la celebració de “L'Any Internacional de la Joventut” i pretén ser una nova col·laboració de l'Església a l'esmentada celebració. “L'Any Internacional de la Joventut” procura atreure l'atenció de tot hom entorn als problemes i a les expectatives dels gairebé mil milions de joves que poblen el món d'avui. Aquests problemes i aquestes expectatives se centren, primordialment, entorn a tres grans capítols: participació, pau, solidaritat. I la col·laboració del DOMUND/85 assumeix i fa seus aquests tres capítols. Una adequada celebració del DOMUND d'aquest any, haurà de subratllar

davant dels joves —i encara davant de tota la comunitat creient— que l'empresa de l'evangelització de tots els pobles té molt a veure amb el dret dels joves a participar en la marxa del món, amb els seus propòsits de pau i amb les seves exigències d'una nova solidaritat internacional.

La celebració del DOMUND no ha de servir únicament per fer-se la pregunta: ¿Quins diners hi poso a la guardiola del missioner? És, sobretot, el moment de preguntar-se: ¿Què faig pràcticament durant l'any perquè sigui de veritat missioner en l'Església missionera? ¿Què representen en la meua vida els musulmans del Sudan o els animistes del Tibet? ¿M'importa o no m'importa que els homes siguin feliços i benaventurats, que coneguin o no coneguin el missatge de la salvació de Crist?

La televisió, els periòdics i les revistes ens expliquen cada dia tantes bogeries tenyides d'egoisme humà, que inconscientment ens posem a la defensiva i ens tanquem en els nostres problemes i realitats perdent volada, horitzó, llibertat, joventut d'ànima, alegria, fe, fraternitat.

A tot estirar arribem a posar-nos seriosos quan una revista, que ens sembla impertinent i no ens agrada gens, ens ofereix en les seves pàgines alguna foto dels infants esquelètics i amb ulls de mort de les regions martiritzades d'Etiòpia o Bangladesh.

Amb tant d'egoisme i des preocupació ens fem vells en un dia, en aquest dia en el qual ens hem trobat sense força per mirar els altres, per donar, per compartir. Perquè vell d'ànima és aquell que pensa només en el seu rebost, en allò que necessitarà per

continuar vivint; és aquell qui no té llum als ulls per veure els altres.

Déu vol els seus cristians capaços de ser sempre joves, capaços de mirar la llunyania, d'anar per la vida sense mirar-se massa al mirall, capaços de comprendre la tristesa i la preocupació de Crist quan deia: “Tinc d'altres ovelles que no són d'aquesta cleda”.

¿Us heu preguntat alguna vegada per què els missioners tenen tots l'ànima jove? ¿Per què van per la vida pensant en els altres? Com aquell que en un dia de pluja a Madrid, es va treure la seva veterana boina per donar-la al seu company amb la finalitat que tapés la seva calba! I en canvi tenia una calba considerablement més ampla i lluminosa que l'altre! Un missioner mai no pensa en la seva pròpia calba, ni en cap d'aquestes coses, ni en el seu cel..., per pensar més bé amb el cel dels altres.

Suport econòmic

Una tercera part de les diòcesis —o d'altres demarcacions eclesialstiques— de tota l'Església universal, tenen el suport econòmic de les Obres Missionals Pontificies. Actualment, el seu nombre és de 904. Cada un d'aquests territoris dependents de la Congregació per a l'evangelització dels Pobles rep anualment

un subsidi ordinari d'uns trenta-cinc mil dòlars. Es destina a cobrir —parcialment— la despesa de cada dia de tots els missioners. Se'l denomina popularment com “el pa del missioner”.

S'afegeixen a aquests ordinaris de subsidis qualificats d'extraordinaris: serveixen per finançar les diverses activitats de cada església local de les missions, prèvia la presentació —justificada i raonada— de les dades corresponents. Entren en la consideració “d'activitats” nombrosos capítols: des de l'acció dels catequistes fins als mitjans de comunicació social, passant, lògicament, per les obres benèfico-socials com els hospitals, les leproseries, els asils, les escoles i universitats... i tota l'extensa gamma d'accions pastorals.

També s'estén el finançament de les Obres Missionals Pontificies a d'altres Esglésies locals que no depenen de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, però presenten problemes similars als de les missions. Aquesta és la raó d'alguns subsidis concedits a diverses Esglésies d'Amèrica llatina i a la “Conferència Episcopal Llatinoamericana” (Celam). Pel mateix motiu, les Obres Missionals Pontificies ajuden les Esglésies Orientals catòliques.

De les tres Obres Missionals Pontificies que recapten la cari-

tat dels missioners a favor de totes les missions, la de la Propagació de la Fe, és sens dubte, la que col·lecta quantitats més grans. En l'exercici econòmic de l'any 1984, distribuï més de vuitanta milions i mig de dòlars. L'Obra de Sant Pere Apòstol a favor del clergat natiu de les missions i dels noviciats de les Joves Esglésies disposà per a la seva distribució de 26.088.006 dòlars, encara que és veritat que deu milions de dòlars li foren facilitats per l'Obra de la Infància Missionera distribuï més d'onze milions de dòlars.

Aportació de les nostres esglésies

L'aportació de l'Església d'Espanya al fons mundial de la caritat missionera és, certament, notable. Només tres nacions —els Estats Units, la República Federal d'Alemanya i Itàlia— sobrepassen els nostres resultats.

Per primera vegada en la petita història de les Obres Missionals Pontificies s'ha aconseguit

—l'any 1984— superar la frontera dels mil milions de pessetes. S'ha assolit, concretament, la xifra dels 1.046.897.269 pessetes. Aquest total representa un creixement del 13,77 per cent sobre la recaptació de l'any anterior; creixement que ha permès superar la inflació de la pesseta referent al dòlar, que és la moneda utilitzada per a la tramesa dels subsidis arreu del món. Aquest, creixement, que correspon a les tres Obres Missionals Pontificies, encara és més gran en l'exercici de la Propagació de la Fe. Ha estat d'un 14,48 per cent. La qual cosa vol dir, entre d'altres coses, que el DOMUND continua afortunadament, la seva marxa ascendent malgrat l'actual crisi econòmica del país.

El total recol·lectat per les Esglésies d'Espanya es posa anualment a disposició del Consell Superior Internacional de les Obres Missionals Pontificies. Segons els Estatuts de les esmentades Obres, no està permès a cap tipus de capitalització de les almoines, és a dir, que tot el que s'ha recaptat s'ha de trametre al

Bisbe Capmany

L'objectiu és aconseguir una església jove i evangelitzadora

El bisbe Josep Capmany, Director Nacional de les Obres Missionals Pontificies ens recorda objectius d'aquesta diada Missional del DOMUND 85.

La celebració del DOMUND/85, amb l'eslògan “JOVENTUT PER A UNA MISSIÓ SENSE FRONTERES”, pretén ser una col·laboració eclesial missionera a l'Any Internacional de la Joventut.

Per això, crida, d'una manera molt especial, a la joventut creient de les nostres Esglésies; però estén el seu missatge a tots els membres de l'Església perquè a

tots se'ls reclama un tarannà juvenil. Crist, l'eternament jove, crida per a una missió sense fronteres, cosa que no es possible si no es té un cor jove.

EL DOMUND/85 ha de ser invitació que els joves considerin si són cridats pel Senyor a oferir les seves vides com a missioners. Les comunitats cristianes són invitades a crear i enfortir un clima ambient propici a escoltar aquesta crida.

El DOMUND/85 ha de ser ocasió per acréixer la comunió amb les joves Esglésies de la missió i per obrir-nos camins a l'esti-

ma dels valors juvenils que hi aporten a tota l'Església universal. A la seva llum hem de revisar la vida i estructures de les nostres pròpies comunitats.

El DOMUND/85 ha de contemplar les situacions de les joves Esglésies i dels joves del Tercer Món per crear un moviment de solidaritat i cooperació.

El DOMUND/85 es posa com a fita última la consecució d'una Església jove i evangelitzadora a escala universal i proclama que l'evangelització universal és font de joventut i de renovació de tota l'Església.

Des de l'avantguarda

Perú, fervor missioner

Hauríeu de veure a aquestes pobres persones com lluiten dia rera dia per la subsistència. El seu valor i la seva empena l'obtenen de la seva veritable fe. Els tres sacerdots que treballem a Arequipa, una diòcesi de Perú amb més de 80.000 habitants, ens donem compte de la important tasca que han desenvolupat les comunitats eclesials de base.

Clubs de mares; menjadors infantils; catequesi; animació litúrgica; direcció de grups; gestió econòmica; presència en les organitzacions del poble... són camins que els condueixen a la responsabilitat com a laics compromesos i que demostren la maduresa de la seva Església.

El nostre treball es limita a l'encoratjament i coordinació dels grups i equips pastorals de cada barri. L'interès d'aquestes persones per la comunitat, per la sort dels seus germans, la manera de viure d'aquestes persones

d'Arequipa i el compromís dels laics, estimula més si és possible la nostra fidelitat al Senyor.

Pedro Ruiz Núñez,
redemptorista
Arequipa (Perú)

A la selva peruana lliurar la vida

Ara sí que puc dir que he viscut l'autèntic cristianisme. De retorn a la civilització, lluny de la selva peruana, trobo a faltar la vostra manera de viure, la vostra alegria... M'adono que només hi ha una cosa gran en aquest món que val la pena: fer la voluntat de Déu, deixant-se conduir per Ell.

Us recordo enfeinades, sense tenir temps per a vosaltres, pendents del qui acut amb els seus problemes i que sap que mai no serà refusat. Com si duguéssiu escrit en el vostre cor “cada dia té el seu afany”... “cada moment”, diria jo. ¡Així sí que es tenir Fe i lliurar de veritat la vida!

missió

fons mundial de la caritat missionera, sense que puguin apartar-ne cap quantitat per invertir-les a Espanya o per aconseguir beneficis amb la seva capitalització. Només se separen de les col·lectes els mínims requerits per a l'organització i propaganda de les Obres.

El Consell superior, davant del que s'ha recaptat arreu del món, determina els subsidis ordinaris i extraordinaris que han de ser tramesos a les Esglésies de les missions i, ordena a cada Direcció Nacional de les Obres Missionals Pontificies a quins països han d'enviar les quantitats fixades. L'any 1984, la recaptació del DOMUND d'Espanya fou tramesa a Guinea Equatorial, Tanzània, Libèria, Sierra Leona, Gambia, Guinea Conakry. Aquesta llista de països receptors cada any és diferent.

La Direcció Nacional de les Obres Missionals Pontificies sol·licita anualment dels organismes governatius corresponents, el permís corresponent per efectuar aquestes determinades trameses pel Consell Superior. Tota la quantitat recaptada pel DOMUND i pel conjunt de les Obres Missionals surt d'Espanya de manera absolutament legal.

Del total de més de mil milions recaptats per les Obres Missionals Pontificies a Espanya, es desprèn que tot ciutadà espanyol realitza una aportació mitjana de vint-i-vuit pessetes. Hi ha diverses diòcesis que sobrepassen aquesta mitjana i d'altres no l'assoleixen. Entre les primeres destaquen les diòcesis de Pamplona-Tudela, Vitòria, San Sebastián, Àvila, Palència, Calahorra-Logronyo, La Calzada, Menorca, Orense, Eivissa i Jaca.

escriuen els testimonis

Sou la personificació de la paraula de Jesús: "Qui perd la seva vida la trobarà". Gràcies per deixar-me compartir amb la meua filla Maria Teresa el món de la missió. Aquest mes a la selva treballant al seu costat i coneixent la vostra comunitat, no solament ha estat un regal dels meus fills en el meu seixantè aniversari, sinó que és la cosa més bonica que m'ha passat en aquesta vida.

Gràcies, Senyor. Ara pots deixar la teua serventa anar-se'n en pau... he conegut la folla aventura de les teves missioneres, la cosa que més havia desitjat en aquest món.

Patro García de la Rasilla, mare de M. Teresa García, missionera de la Companyia del Sagrat Cor de Jesús a Perú

Uganda "...perdona'ls..."

Celebrem els setanta primers anys de missió a Kitgum, Uganda. En aquest temps hem aixecat

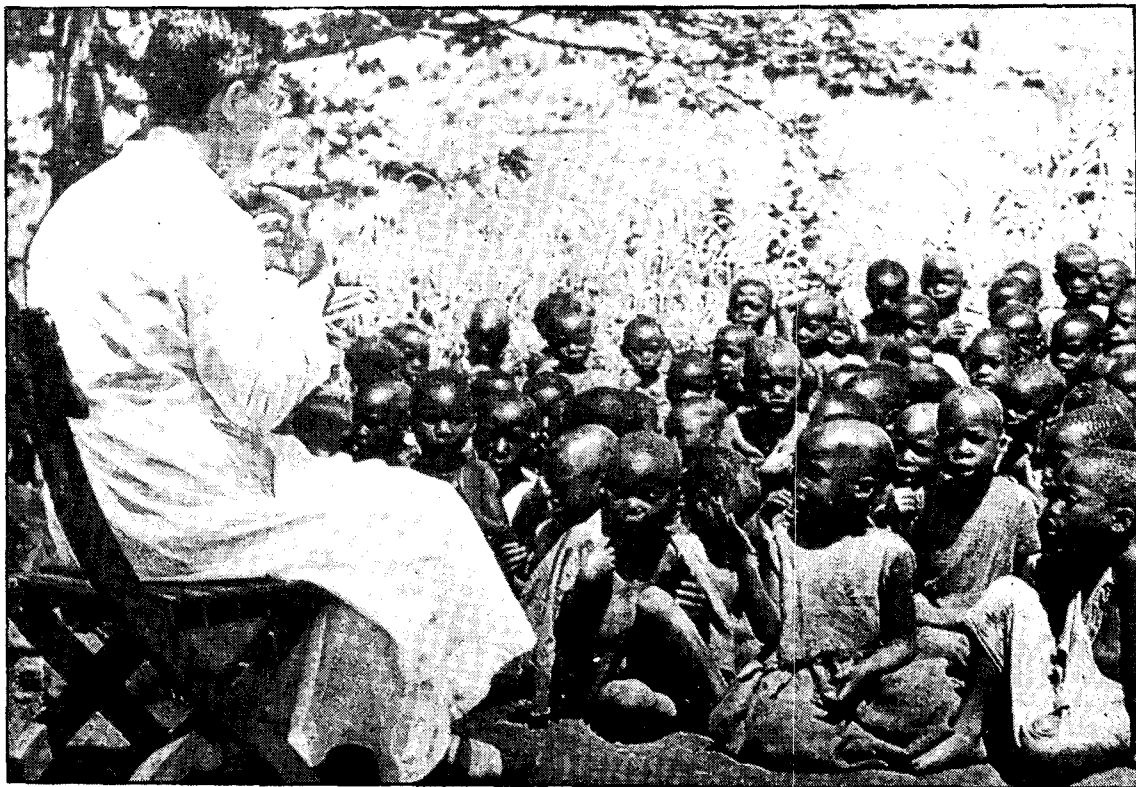
trenta-cinc escoles; un hospital; quaranta capelles; un centre de formació per a mestres; hem fet pous d'aigua i hem destinat ajudes socials a ancians i orfes... Fins i tot, sorgeixen vocacions missioneres a les nostres comunitats cristianes. Els grups "Comunitat i vida" en són un exemple.

Com també ho és el martiri al qual fou sotmès **Francisco Bakanibona**, un jove mestre de vint-i-tres anys. Treballava a la missió de **Kasala**, on es concentren cinquanta mil refugiats. Era un líder exemplar. Sota falses acusacions, els militars el detingueren i el sotmeteren a tortures. El mataren juntament amb el seu pare i en presència de la seva mare i de la seva germana petita. Trossejat a baionetades, encara tingué la força suficient per traçar una creu a terra i repetir les paraules de Sant Esteve: "Senyor, rep el meu esperit... Perdona'ls".

Fidel González Kitgum (Uganda)

Els diners de les missions obren camins a la fe.

Els missioners fan possible que el món estigui una mica més a la vora de Déu.

Com es distribuï l'última col·lecta

SUBSIDIS ORDINARIS 4.880.529.675

Són l'aportació que s'envia a cada un dels bisbes de les 904 circumscripcions missioneres. Reben el nom popular i expressiu de "el pa del missioner".

CATEQUISTES 2.265 672.150

Aquests subsidis es destinen a una activitat fonamental de les Missions: la que realitzen els apòstols seglars, molts dels quals es dediquen de ple a aquesta tasca.

VIDA DIOCESANA 795.832.800

Aquests subsidis contribueixen a promocionar i sostenir l'activitat pastoral de cada església particular, a nivell diocesà: s'estenen fins a les parròquies i comunitats de base.

OBRES BENÈFICO-SOCIALS 540.710.450

Les Missions són al servei dels més pobres de la terra. Per això el DOMUND financia dispensaris, hospitals, orfenats, leproseries, etc.

TEMPLES 968.012.500

EL DOMUND financia la construcció i el manteniment de temples i capelles destinades a les activitats pastorals del culte, la catequesi, els sagraments, etc.

INSTITUTS MISSIONERS 675.529.275

La seva activitat es financia per mitjà de les obres que cada un d'aquests Instituts promou, però, a més a més, també reben subsidis del fons universal del DOMUND.

TRANSPORT I COMUNICACIÓ 393.519.525

Des de la canoa fins al jeep del missioner, des

de l'emissora de ràdio fins a les publicacions, el DOMUND ajuda eficaçment, promocionant aquests mitjans pastorals de l'Església missionera.

CENTRES DOCENTS 153.422.500

La O.P. de la Infància Missionera dedicà el passat any, 890 milions de pessetes als Centres Docents a terres de missió. EL DOMUND ajuda, a més a més, amb aquesta important suma a les activitats del sector.

OBRA DEL CLERGAT NATIU 1.750.000.000

La O.P. de Sant Pere Apòstol es fa càrrec dels pressupostos dels seminaris de missions amb uns 3.500 milions de pessetes cada any; dels quals, 1.750 milions provenen de la col·lecta del DOMUND.

VARIS 686.070.175

En aquest apartat s'inclouen un gran nombre de subsidis que per la seva diversa índole no s'agrupen en les seccions precedents, com a ajudes a Conferències episcopals, etc.

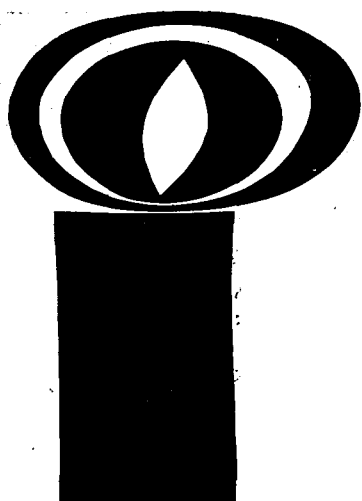
ESGLÉSIES ORIENTALS 648.522.350

Per ser molt escassos els recursos que tenen aquestes Esglésies per a la seva activitat missionera, el DOMUND els concedeix cada any un important subsidi per a aquesta concreta finalitat.

AMÈRICA LLATINA 354.347.875

A més a més dels subsidis per a diòcesis missioneres de l'àrea, el DOMUND concedeix també un subsidi a fons perdut a la Conferència Episcopal Ibero-americana.

Ha mort a Santa Maria de Palautordera el dia 10 d'octubre del 1985.

ESCOLTEM LA PARAULA

CICLE LITÚRGIC "B"
DIUMENGE XXIX DURANT L'ANY

A cura de les
monges benedictines.
Monestir de
Sant Pere de les Puel·les.

Glossa i monicions:
Mª Assumpta Maymó

Evangelista Sant Marc

"EL JUST HA FET JUSTOS ELS ALTRES"

Aquests versets del segon Isaïes que constitueixen la primera lectura d'avui, són trets del quart "Càntic del Servidor Sofrent". El Nou Testament hi veu encarnada la persona i l'obra de Jesús, Servent Just per excel·lència que dona la vida per expiar les culpes. La seva mort ens ha justificat i la seva Resurrecció és penyora de la nostra.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (53:10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturerés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

"TENIM POSADA L'ESPERANÇA EN EL SENYOR"

Israel canta la seva fe en el Déu únic, etern, totpoderós, omniscient, creador, mestre de la història, sempre fidel al poble que ell s'ha escollit.

Les seves lloances són la resposta de la comunitat a la paraula del seu Senyor, la reacció d'un poble que no ha parat de retrobar en la seva història el Déu vivent, el seu guia, el seu jutge, el seu defensor i alliberador.

Nosaltres, cristians, en cantar aquest salm, tenim la certesa encara més gran que "L'amor del Senyor no ens deixa mai" ja que el Pare ha donat el seu Fill per tal d'alliberar-nos de la mort i concedir-nos la VIDA.

Salm 32:4-5,18-19, 20 i 22 (R.: 22)

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor.

R.: Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té:
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. **R.**

Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós. **R.**

"Qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots"

Senyor, voldria que em concedissiu un favor que us demanaré! Amb paraules semblants o sense paraules, quantes vegades comença així la nostra pregària! Llavors exposem davant del Senyor els nostres desigs i les nostres ambicions. Potser no aspirem a un tron com els dos deixebles, que el demanaven amb la mentalitat jueva que ens reporta sant Mateu en el seu evangeli (Mt 19, 28) "Quan el fill de l'home sigui en el seu tron de glòria també vosaltres seureu en dotze trons, regint les dotze tribus d'Israel". Els apòstols s'imaginaven que seran ells els qui constituïran aquest tribunal, i per això Jaume i Joan s'atreveixen a demanar seure prop de Jesús. Nosaltres no demanem un tron, però també tenim les nostres ambicions.

Els apòstols intueixen que s'acosta l'hora del lliurament del Mestre. Han escoltat les seves paraules: "El Fill de l'home serà posat a les mans dels grans sacerdots i dels escribes; el condemnaran a mort, i el posaran a les mans dels estrangers i l'escarniran, l'escopiran, l'assotaran i el mataran". Però ells esperen que el judici del Fill de l'home castigarà els adversaris i començarà el regne messiànic en el qual ells tindran part.

Que lluny estan de la manera de ser de Jesús! Han de passar per una llarga purificació. Jesús comença dient-los que l'accés als trons del judici passa pel sofriment: beure el calze i ser batejat en la prova.

Beure el calze era una expressió coneguda en l'Antic Testament. La copa designa el judici de Déu sobre els pecadors; la copa té també un valor sacrificial, per això veiem que Jesús pensa sofrir el judici dels pecadors i fer-ho com a rescat. Alçar el calze, és un signe d'agraïment, el just ofereix a Déu la copa de benedicció (Salm 115, 12-13).

Com a penyora de la felicitat futura Déu dona als justos una copa de vi (Salm 16, 5). Però el destí de Crist i d'aquells qui el segueixen és tenir accés a la copa de la glòria després de beure el calze del sofriment. Jesús beurà el calze de la passió, serà lliurat a la mort. Mort redemptora, suprem do de Déu als homes.

Ser batejat és un símbol del judici de Déu anunciat pels profetes. L'aigua, el foc, el vent han d'inundar aquest món i preparar així un cel nou i una terra nova. L'aigua no és solament purificació, amaga també un misteri de mort, de vida, de combat, d'alliberament, de creació i fecunditat.

Ser batejat és ésser regenerat en la Nova Aliança, (Mt 3, 16) (Jn 3, 5) acceptar una ruptura amb l'antiga vida de pecat, una conversió que Pau expressarà mitjançant l'oposició: Vell-Nou. La vida nova "en Crist" comença en el Baptisme.

Sí, tant als dos germans com als altres deu apòstols els cal aprendre la lliçó. En el meu Regne, afirma Jesús, per a esdevenir el primer cal haver estat el darrer i el servidor de tots. Perspectiva que no té pas res d'engrescadora per als deixebles ni per a nosaltres. Contrast radical entre el pensament del Crist i els egoïstes sentiments humans.

"El Fill de l'home no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres".

Servei manifestat al llarg de la vida, gest simbòlic en l'últim sopar rentant els peus als deixebles. D'aquesta manera els indica per endavant llur purificació, mentre els dona un exemple vivent d'amor fraternal.

Donació total que s'ha realitzat en l'acte suprem de donar la vida.

Demanem que el Senyor ens ajudi a fer de la nostra vida un servei d'amor.

"MANTINGUEM FERMA LA FE"

L'autor de la carta als cristians Hebreus ens presenta Jesucrist com a únic mitjancer.

Jesús, home com nosaltres per l'Encarnació, ha assumit les nostres limitacions i fracassos. Com a Fill de Déu que és, està assegut a la dreta del Pare intercedint per nosaltres.

Amb un Mitjancer així, ¿no ens apropiarem plens de confiança al "tron de la gràcia de Déu", segurs de trobar misericòrdia?

Lectura de la carta als cristians hebreus (4:14-16)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

"EL FILL DE L'HOMME HA VINGUT A SERVIR"

Jesús acaba d'anunciar per tercera vegada la seva Passió i Mort als deixebles. Versets anteriors a la perícopa d'avui. Com les altres vegades, aquest anunci esfereïdor suscita reaccions diverses en el grup dels dotze.

Jaume i Joan s'atreveixen a demanar un tron en el regne que Jesús està a punt d'instaurar. Ell els respon que cal beure el calze i ser batejat en la prova.

Seguir Jesús és servir en lloc de manar.

Evangelí segons sant Marc (10:35-45)

En aquell temps, [Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: "Mestre, voldríem que ens concedissiu un favor que us demanarem". Jesús els preguntà: "¿Què voleu que faci?" Ells li digueren: "Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure, l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra". Jesús els respongué: "No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?" Ells li digueren: "Sí que podem". Jesús els respongué: "És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no són jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat". Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué:] (Jesús cridà els seus deixebles i els digué:)

"Ja sabeu que, en totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes".

Calendari

Diumenge, 20 d'octubre. XXIX del temps ordinari. Mare de Déu de la Bonanova. Sant Artemi, duc màrtir. Santes Irene i Laura, màrtirs.

El sol surt a les 6'08 i es pon a les 3'05 (Hora solar).

Festa major a Prades.

Fira a Bossot, Salàs i Valls.

Dilluns, 21 d'octubre. Sant Hilarió, abat, Santa Úrsula i santa Celina, màrtirs. Santa Griselda, verge.

Festa major a El Milà i Valls.

Dimarts, 22 d'octubre. Sant Heracli, màrtir. Santa M.ª Salomé, vidua. Santa Alòdia, verge i màrtir.

Dimecres, 23 d'octubre. Sant Joan de Capistrano, prevere; sant Servand i sant Germà, màrtirs.

Fira a Tírvia.

Dijous, 24 d'octubre. Sant Antoni M.ª Claret, bisbe fundador; sant Martirià i sant Aretas, màrtirs.

Festa major a Banyoles, Colldejou i Miravet.

Divendres, 25 d'octubre. Sant Bernat Calbó, bisbe; sant Crisant i santa Daria, esposos; sant Crispí i sant Crispinià, màrtirs.

Dissabte, 26 d'octubre. Sant Evarist, papa, màrtir; sant Marcià, i sant Llucià, màrtirs; sant Rústic, bisbe.

Festa major a Bellvis.

Fira a Mora la Nova.

Noves generacions

Molta confusió i molt desconcert hi pot existir en les noves generacions, però també una viva llum, alegre i resplendent, que fa que germini l'opinió esperançada que ells faran un món millor i resoldran problemes que semblen sense remei a la gent madura. Queden joves que no han perdut la Fe.

Carles M. Espinalt

L'Església celebra

20 d'octubre. Diumenge XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Is 53,10-11, S 32, segona He 4,14-16, tercera Mc 10,35-45.

21 d'octubre. Dilluns de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 4,20-25, Lc 1,69-75, segona Lc 12,13-21.

22 d'octubre. Dimarts de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 5,12.15b.17-19.20b-21, S 39, segona Lc 12,35-38.

23 d'octubre. Dimecres de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 6,12-18, S 123, segona Lc 12,39-48.

24 d'octubre. Dijous de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 6,19-23, S 1, segona Lc 12,49-53.

25 d'octubre. Divendres de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 7,18-25a, S 118, segona Lc 12,54-59.

26 d'octubre. Dissabte de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 8,1-11, S 23, segona Lc 13,1-9.

D'ací i d'allà

Homes-taxímetre

PERE CAMPÀS BONAY

Monestir de L'Estany

Cada persona es mira el món des del seu punt de vista. Així, el món del carrol bover de trèmules antenes no és pas el món de l'àguila reial volant pel cel blau. Fins i tot, els homes podem viure el nostre cos de manera desigual. Penseu en un atleta, en un asceta, en un golafre, en un drogaddicte. Podem cultivar la nostra ànima o tenir-la caiguda: en letàrgia, somnolent. Amb aquestes consideracions que m'he fet, acabo d'entendre allò de Sartre segons el qual l'home s'ha de fer, quan es lleva, un projecte humà elevat i no de mussol. D'aquell home que tot ho valora amb criteri de diners —magisteri, política, parròquia—, en dic un "home-taxímetre". Aquest artilugi resumeix en pessetes el recorregut per la ciutat més bonica. Allò tan migrat de la dita catalana que el que no son pessetes son...

Homes i institucions

En els 150 anys de la seva ordenació sacerdotal

Antoni M.ª Claret,
home de la Paraula

JORDI-JOAN CATALÀ

"Certament que el pare Claret va escriure el llibre Camí dret i segur per arribar al cel, però també ensenyava la gent a tocar de peus a terra", comenta per "Catalunya Cristiana" el pare Josep M.ª Viñas, un coneixedor profund de la vida i obra d'un dels sants missioners més important del nostre país.

Enguany celebrem el 150 aniversari de l'ordenació sacerdotal de sant Antoni M.ª Claret, i el proper dia 24, la seva festa litúrgica. Fem unes preguntes al pare Viñas.

—Com definiríeu el pare Claret?

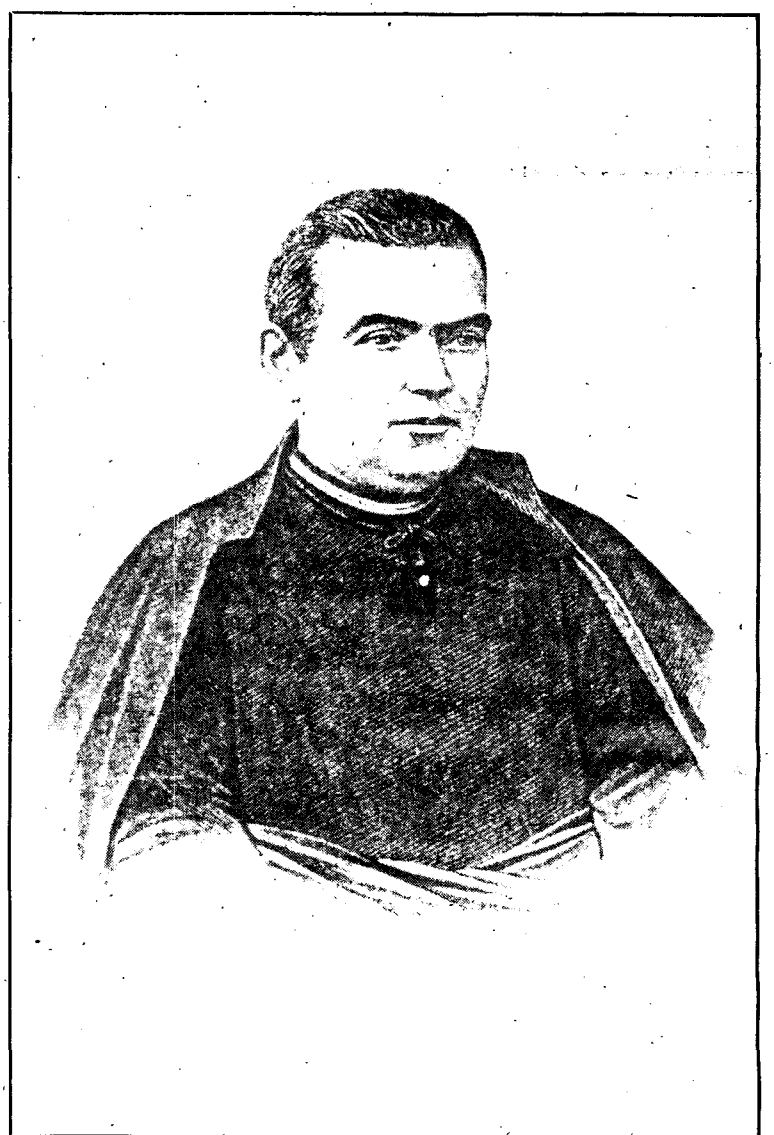
—Bé; quan la carta als cristians hebreus parla del que és un sacerdot, comença dient: "És un home...". Doncs bé, el capellà Claret, abans que res és un home, i un home treballador. A l'època de la revolució industrial, de l'oprimiment, de l'oprer màquina, Antoni M.^a havia de ser treballador. I era un home amb una gran paciència: quan durant la feina de teixidor se li trencava un fil, deia: "Tu t'has trencat i jo et nuaré". Un home de cor tendre i, a la vegada, amb una gran força de voluntat al servei dels altres.

—Parleu-nos del Claret capellà.

—Quan els seus 20 anys va arribar al seminari de Vic i li van dir quina mena de capellà volia ser, —canonge, professor, rector de poble—, ell tenia la idea de ser sacerdot de Jesucrist. Volia donar a conèixer Déu a tots els homes, perquè poguessin servir-lo en esperit i veritat. Cal dir també que en aquell temps els predicadors havien estat suprimits. Només quedaven els canonges magistrals amb els seus sermons de panegíric. Però no es partia el pa amb el poble. Ell es va sentir consagrat per l'Esperit per portar la Bona Nova als pobres. En una època de "tremendisme clerical" ell exhortava tots els responsables a complir els seus deures en relació als altres. Més tard quan fou arquebisbe de Cuba es va trobar que la gent estava allà molt endarrerida, sobretot els camperols. Es va dedicar a estudiar la tècnica de l'agricultura per tal d'ajudar a la promoció de la gent. Una evangelització que ajudava al desenvolupament integral de l'home. Quan Claret escrivia d'agricultura ho feia perquè era missioner.

—¿I com se li ocorregué la idea de les "Caixes d'estalvis parroquials"?

—Precisament quan s'ado-

nà que aquells camperols, que havien après ja a cultivar la terra, no tenien prou diners per comprar les màquines adients, es resolgué mitjançant els préstecs de les Caixes d'estalvis.

O sigui, que Claret predicava, certament, les veritats eternes, però el preocupava també el compromís temporal, puix s'adonava que Jesús havia vingut a salvar tot l'home, en cos i ànima.

—Què creieu que podria aportar, Claret, en aquest 150è aniversari de la seva ordenació, als capellans d'avui?

—Pel que fa a l'aspecte de la promoció social, crec que ara la gent ja s'ha espavilat prou. No té necessitat de paternalismes ni de l'Església ni de l'Estat. Cadascú és ja capaç de defensar els seus propis drets... Ara, el que sí crec que ens pot ensenyar, Claret, és a "humanitzar"

totes aquestes exigències i justes reivindicacions. A posar-hi aquesta gota d'oli de la bondat humana, de la comprensió, de procurar "lligar els fils trencats"... Això quant a home. I com a capellà, Claret ens testifica que l'únic que li falta a aquest món és Jesucrist, perquè tota la resta ja s'ho troba. Cal donar a conèixer a la nostra societat el veritable rostre de Crist. I aquesta és la tasca fonamental del sacerdot.

—Dintre de la modèstia del què som els claretians a Catalunya, què creieu que ens demana, avui, la fidelitat al nostre Fundador?

—Ser catalans, i, partint d'aquí, col·laborar a la cristianització de Catalunya. Ser els homes de la Paraula, entre tants homes de la paraula; homes del poble, entre tants homes del poble. A fi que la Bona Nova arribi a tothom.

CENTRE DE RELACIÓ
SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concerta entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

La Bíblia a l'abast

JOSEP M. ARAGONÈS

Déu és el fonament

Tenim posada l'esperança en el Senyor, auxili nostre i escut que ens protegeix (v. 20). Aquesta confessió d'esperança no és gratuïta. Israel havia experimentat en la seva pròpia història que el qui dona la victòria al poble és únicament Jahvè. Ni l'enginy o el poder dels homes ni la força de les armes valen res a l'hora de la salvació. Aquests en els carros, aquells en els cavalls; nosaltres som forts en el nom del nostre Déu (Salm 20:8). I com Israel, també nosaltres quan fem una lectura creient de la nostra història particular i de la història de la humanitat hem d'arribar a la mateixa conclusió: Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té (v. 18). A la base de la nostra esperança hi ha la sinceritat i la fidelitat increbables de Déu. La paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa; estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor (v.v. 4-5). I l'autor d'aquest himne al poder i a la providència de Déu ens fa girar els ulls cap a l'obra de la creació en dos versets bellíssims (6-7) i cap a l'obra de l'alliberament dels pobres —les persones víctimes de la prepotència dels opressors de torn— en uns altres versets d'una vigoria èpica remarcable (v.v. 10-19). No surt vencedor el rei pels grans exèrcits, ni pel vigor surt il·lès el guerrer. De res no

El fonament de la nostra esperança

(Salm 32 - H 33:-
4-5.18-19. 20 i 22)

val el cavall per a la victòria, la seva abriva da no pot alliberar. Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té; els allibera de la mort i els retorna en temps de fam (vv. 16-19). Déu és el qui ens salva i el seu amor fidelíssim és la garantia i el fonament de la nostra esperança.

Crist, l'acomplidor

Després d'escoltar la lectura d'Isaïes 53:10-11 —un fragment del quart cant del Servent de Jahvè— el cant dels vv. del salm

responsorial ens convida a fer-ne una lectura cristiana. L'experiència d'Israel de la fidelitat alliberadora de Déu era feta en l'esperança de l'acompliment total de la salvació messiànica del poble. Nosaltres ja coneixem l'acompliment de la realitat salvadora, i sabem que és Crist l'acomplidor perfecte i total d'aquesta realitat esperada des dels segles. Ell, Crist, és el revelador de la sinceritat de la paraula del Senyor —ell que n'és el Verb etern— i alhora posa de manifest la invariable fidelitat de l'obra de Déu i com estima el dret i la justícia perquè ha omplert la terra del seu amor. La celebració de la missa és la professió solemne de la força de l'esperança de la comunitat, que mira Jesucrist com el Servent sofrent del Senyor, lliurat a la mort per obediència al Pare i amor nostre, i ressuscitat gloriós, aconclidor de l'esperança secular de la humanitat. Amb ell celebrem aquest sacrifici redemptor, tot sentint sobre nosaltres els ulls del Senyor que vetllen els qui esperen en l'amor que els té. Aquí fem l'experiència de l'alliberament de la mort —de tota mort— i de com ens retorna amb el pa eucarístic en aquests temps de fam. Per això clamem amb joia: Tenim posada l'esperança en el Senyor, auxili nostre i escut que ens protegeix (v. 20).

rança de la comunitat, que mira Jesucrist com el Servent sofrent del Senyor, lliurat a la mort per obediència al Pare i amor nostre, i ressuscitat gloriós, aconclidor de l'esperança secular de la humanitat. Amb ell celebrem aquest sacrifici redemptor, tot sentint sobre nosaltres els ulls del Senyor que vetllen els qui esperen en l'amor que els té. Aquí fem l'experiència de l'alliberament de la mort —de tota mort— i de com ens retorna amb el pa eucarístic en aquests temps de fam. Per això clamem amb joia: Tenim posada l'esperança en el Senyor, auxili nostre i escut que ens protegeix (v. 20).

Confiem en ell

Si la nostra fe és forta —i la celebració de l'eucaristia és moment d'enfortir-la i enrobustir-la—, la nostra esperança en la fidelitat del Senyor serà indestructible i font de serenitat. Enmig d'un món en crisi, sempre amenaçat de destrucció per l'egoisme i la violència dels homes i dels pobles, nosaltres, els cristians, els qui cada diumenge celebrem el memorial de l'obra redemptora de Jesucrist, hem de ser signe clar i net que la nostra esperança està fermament posada en l'amor fidelíssim de Déu, molt més que en la cursa de les armes, l'enginy dels homes o la protecció dels poderosos de la terra. Felicitat la nació que té Jahvè per Déu (v. 12a). Vet aquí el rept de la nostra esperança. I que en la celebració de la missa dominical es fa pregària escatològica que ens segueix constantment: Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós (v. 22).

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

37. El descobriment de la fissió de l'urani

FRANCESC NICOLAU

Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

No sabem què hauria passat si Fermi el 1934 no hagués anunciat que havia descobert elements transurànics, però sí que sabem el que va passar per haver-ho fet: fou el detonant que provocà el descobriment explosiu de la fissió de l'urani, amb la reacció en cadena, i... ja ho sabeu: Hiroshima i Nagasaki esfondrades. És una història que val la pena de conèixer. Els protagonistes són molts

Otto Hahn i Lise Meitner

L'alemany Otto Hahn (1879-1968) era 22 anys més gran que Fermi. Natural de Frankfurt va fer el doctorat a la universitat de Marburg. El 1904 va treballar amb Ramsay a Londres, i l'any següent amb Rutherford a Montreal, al Canadà. El 1906 es col·locà de col·laborador d'Emil Fischer a Berlín on es dedicà definitivament. La teoria de la desintegració de Rutherford i Soddy, quan ell tornà del Canadà, encara no era coneguda a Alemanya i els antics professors eren reticents a acceptar la nova idea que duia aquell alemany anglicitzat. El

1910 era admès com a professor extraordinari de la universitat de Berlín i el 1912 rebia el nomenament de director de l'Institut de Química "Kaiser Wilhelm", a Berlín-Dahlem.

Mentrestant el 1907 arribava a Berlín l'austriaca de raça jueva Lise Meitner (1878-1968), doctora en física per la universitat de Viena, per a assistir a les classes de Max Planck. El seu interès per l'estudi del nucli atòmic la porta a freqüentar el laboratori de Hahn i se'n fa aviat una imprescindible col·laboradora. Durant 30 anys treballaran junts. La troballa del nou element "protoactini" en 1917 fou de tots dos. Lise serà la directora de la secció de física del "Kaiser Wilhelm".

Otto Hahn havia inaugurat la "química dels imponderables", és a dir, la manera d'analitzar quantitats infinitesimals de substàncies radioactives, inferiors a la mil·lèsima de miligram, fins a la mil·lionèsima, on cap balança no pot registrar res. El seu mètode és una filigrana.

I arribem al 1934 amb la notícia del descobriment dels transurànics que ha fet Fermi. Al "Kaiser Wilhelm" és potser on s'acull la nova amb més interès: cal comprovar i estudiar el que ha comunicat el físic italià. Otto i Lise, fent servir un manantial neutrònic semblant al de Fermi i amb un

tercer col·laborador, Fritz Strassman (1902-1980), comencen a escatir què passa quan cauen neutrons sobre elements de pes atòmic alt, sobretot sobre l'urani. Els resultats que obtenen veuen que s'assemblen als de Fermi i també anuncien que han detectat elements nous, transurànics, però... no acaben de veure-hi clar en tots els casos. Per altra banda el seu treball sota el règim nazi es fa difícil; tant Hahn com Strassmann són antinazis i Lise Meitner és jueva de nacionalitat austriaca. Quan Hitler s'apodera d'Àustria el 1938, Lise veu el perill que corre i s'escapa cap a Suècia, precisament poques setmanes abans de la gran troballa:

La Fissió de l'urani

Els Joliot-Curie feien notar en un treball del 1938 que els transurànics de Fermi i de Hahn no es comporten pas com a tals. Hahn i Strassmann, que tampoc estaven segurs de tot el que havien obtingut es posen a analitzar amb més meticulositat. Precisament un dels nous elements que aparegueren i catalogaren com a radi és el que ara volen examinar bé. Hi apliquen tota la química que poden i... arriben a la conclusió "química" que no és radi, que té de pes atòmic $A = 226$ i nombre atòmic

$Z = 88$, sinó bari, amb $A = 138$ i $Z = 56$. I com és possible que l'urani, de $Z = 92$ i $A = 238$ produeixi un nucli tan reduït? La cosa és tan nova que no se la creuen. Hahn escriu a Meitner i ella si que s'ho creu. En parla amb el seu nebot Otto Frisch, un altre emigrat, i arriben a la interpretació correcta: els neutrons divideixen el nucli d'urani en dues parts semblants: el bari de $Z = 56$ i $A = 138$ i el criptó, que és un gas i no es detecta, i és de $Z = 36$ i $A = 84$ ($92 - 56 = 36$), i a més sobre neutrons. Frisch ho comprova usant una cambra de Wilson. Ell i Meitner són els primers a "veure" la violència dels xocs. Lise comunica a Bohr, que és a Copenhaguen, el que Hahn i Strassmann han descobert i ells han comprovat i interpretat. Bohr ho comunica a Washington en una conferència que hi ha anat a donar. Entre els oients hi tenia Fermi.

Mentrestant, el gener de 1939, Hahn i Strassmann envien el seu comunicat a la revista "Die Naturwissenschaften": "Com a químics hem de dir que el que hem obtingut és bari i no radi... Com a químics nuclears no podem decidir-nos a fer un salt tan gros que contradiu totes les experiències de física nuclear que es tenen fins al present".

Dos físics americans que han assistit a la conferència de Bohr,

Fowler i Dodson, amb la cambra de Wilson també comproven la fissió de l'urani i envien el seu resultat a la revista anglesa "Nature", que el publica en el mateix número que conté l'informe de Lise Meitner i Otto Frisch. I Hahn i Strassmann acaben convencent-se del tot de la gran troballa que ells han fet: partir l'urani. "Es bari, i no radi" és la gran notícia.

I per què gran notícia? Senzillament perquè en aquesta escissió de l'urani en dues parts es produeixen dos efectes importants: un alliberament d'energia molt gran i una explosió de neutrons: per cada àtom d'urani de pes atòmic 238 descompost en criptó d' $A = 83$ i bari d' $A = 138$ resten lliures 17 neutrons que poden descompondre altres àtoms d'urani, i així successivament. Els Joliot-Curie i els seus col·laboradors fan notar explícitament la possibilitat d'aquesta "réaction à chaîne", reacció en cadena. Si en comptes d'un petit fitó d'urani de pocs mil·ligrams en bombardegéssim un d'un kg, què passaria? Els càlculs diuen que per una reacció en cadena en dècimes de segon quedaria tot fissionat bo i irradiant l'energia equivalent a cremar tres mil tones de carbó! La cosa fa rodar el cap... Es podrà realitzar això? Ja s'està a punt de trencar les cadenes al diable de l'energia nuclear...

Hélder Câmara, una exclusiva per a "Catalunya Cristiana"

"La injustícia social és la primera violència"

"Catalunya Cristiana" ha tingut accés a monsenyor Helder Câmara mercès als professors de la Facultat de Teologia de Barcelona, doctors Gaspar Mora i Josep Mª Tubau, que han acompanyat en tot moment l'humil pastor, bisbe dimissionari de la diòcesi d'Ondara Recife, al Brasil.

Amb els seus setanta-set anys i amb una nafra a la cama, dom Hélder Câmara dedica el seu temps a viatjar pels països del món occidental.

FRANCESC GAMISSANS

Des que el Sant Pare m'ha alliberat del treball de la diòcesi, viatjo molt més, amb l'objectiu d'ajudar a crear un món més just i humà. Vaig iniciar aquests viatges amb dues esperances que ara sé que són realitat: que Déu no abandona el seu poble i que es pot confiar en els joves.

Així iniciava la nostra entrevista aquest home de Déu, menut de cos, però amb un cor molt gran.

Ningú no ha nascut per ser esclau

—Monsenyor: en el seu llibre "Espirals de violència" parla dels dos grans blocs opressors del món: el capitalisme i el comunisme. Com a opressors, ¿en què s'identifiquen i en què es diferencien?

—L'egoisme és el mateix en ambdós imperis. L'imperi del capitalisme, amb els Estats Units al davant, i l'imperi socialista amb Rússia al davant. Les seves diferències polítiques són relatives. Les multinacionals són les que avui han penetrat en el món. Quan vas pels carrers de Londres, per exemple, t'adones, de sobte, d'un gran banc soviètic. Jo sóc d'una regió molt pobre. Des de nen he vist la misèria. Quan vaig anar a Rio de Janeiro, de primer com a sacerdot i després com a bisbe auxiliar, vaig veure que allí la misèria de les "favelas" con-

trasta fortament amb la bellesa de la ciutat. Aquest contrast m'ha sacsejat durament. Em deia que haig de treballar per ajudar la promoció humana. A Centre i a Sud-Amèrica una parcel·la és d'EE.UU i l'altra de la URSS. ¿Què significa això per a les dues grans potències? Pels EEUU, un lloc ric en matèries primeres; l'opressió no és directa; és a través de les companyies multinacionals. Per a la URSS, a més d'això, és el prestigi de la dominació polític-social de tot el món. A ambdós imperis hi ha una estreta aliança entre el poder econòmic i el poder militar: Cal fabricar bombes biològiques, cal estar preparats per a la guerra de les galàxies, cal vendre armament i dominar. Això, és terrible!

—Vostè és molt sensible a la misèria del món. L'ha viscuda en la seva pròpia carn des de petit. ¿A qui s'ha d'atribuir?

—Malauradament a l'home. L'home, participant del projecte diví amb la tecnologia i les computadores, podria suprimir la misèria de milions d'éssers, però la por d'una guerra i l'egoisme de domini i d'opressió li ho impedeix. És absurd que l'home, que amb la seva intel·ligència participa de la creació de Déu, sigui capaç de suprimir la vida, ja no solament la vida humana, sinó la vida de tot el planeta.

—Vostè diu que l'egoisme és la primera injustícia.

—L'egoisme genera injustícia social, i la injustícia social és la primera violència. Ningú no ha nascut

per a ser esclau. A ningú no li plau sofrir injustícies, humiliacions, repressions. Una criatura humana condemnada a viure en una situació inhumana s'assembla a un animal —un bou, un ase— que es rebolca en el fang. L'egoisme d'uns pocs privilegiats condemna multitud d'éssers humans a aquesta condició abjecta, sense esperança. Als països subdesenvolupats, mentre les reformes de base, els canvis d'estructures continuïn estant sobre el paper, continuarem veient allò que diu el Papa: com els rics cada vegada són més rics i els pobres cada vegada més pobres.

En el món hi ha pecat personal i pecat estructural

—Monsenyor, vostè parla del pecat d'egoisme i del pecat estructural. En el si de l'Església n'hi ha que afirmen que el pecat de les estructures és conseqüència del pecat personal i que és necessària la conversió interior, la conversió del cor, mentre n'hi ha uns altres que accentuen el pecat estructural, perquè la conversió interior per si mateixa no modifica l'estructura: pot un individu ser bo i piadós en privat i ser a la vegada agent —potser sense voler-ho— de la injustícia d'una empresa a la qual pertany. ¿Què n'opina, vostè?

—És evident que en el món existeix el pecat personal i el pecat

estructural, i que aquest és en part conseqüència d'aquell, perquè l'egoisme no és monopoli de cap classe social; però és evident que com més posseeix l'home, més desitja posseir, i també és evident que per canviar les estructures de pecat no n'hi ha prou amb la conversió individual, que no la nego. Les dues coses unides, sense separar-les. Estar atent al pecat de cadascú, al propi egoisme, que ajuda i facilita el pecat de la injustícia estructural.

—Són aquestes les advertències que la Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe ha assenyalat a l'anomenada "Teologia de l'alliberament"?

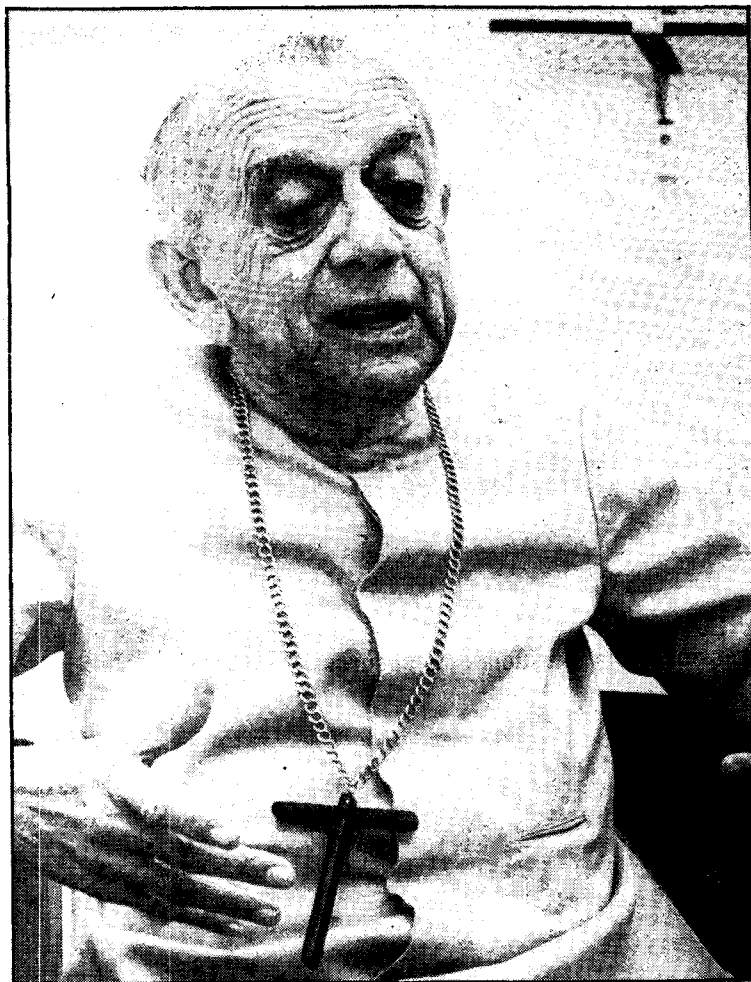
—Hi ha hagut molts equivocs en enjudiciar la "Teologia de l'alliberament". Sempre hi ha problemes quan la pobra paraula humana ha volgut traduir conceptes divins. Per exemple: un sol Déu en tres Persones. ¿Com trobar una paraula humana que tradueixi la realitat divina de la unitat de Déu en la Trinitat de persones? Els pobres teòlegs es discutien i embolicaven. Probablement el mateix s'ha esdevingut quan s'ha volgut formular la "Teologia de l'alliberament". ¿Què vol dir pels cristians "alliberament"? Existeix un alliberament etern, que ens ha merescut Jesucrist. Aquest primer alliberament és el del pecat i de les conseqüències del pecat, però existeix un altre alliberament, conseqüència del primer, l'alliberament temporal, i en aquesta vida, perquè també és important que milions de fills de Déu no estiguin en una situació que no és humana. Seria terrible pensar que aquests milions de persones sentissin que Déu és pare d'un grup de privilegiats i que per a ells només és un padrastre. Al Brasil, per exemple, un país immens i ric de per si, hi ha la possibilitat de treballar tota la terra, i només es treballa en una mínima part. Això engendra misèria, injustícia. Aleshores és molt còmode quedar-se només amb l'alliberament etern. Quan es treballa i lluita per alliberar milions de fills de Déu, sumits en la fam, sense oblidar l'alliberament transcendent, no hi ha problema per a la "Teologia de l'alliberament". És una qüestió d'equilibri, no sempre fàcil. El problema que ha tingut amb Roma el meu estimadíssim germà, Leonardo Boff, no ha estat per ser inspirador d'aquesta teologia, sinó per una forma de presentar l'origen de l'Església. Leonardo i alguns altres teòlegs proposaven

com a hipòtesi una Església fundada per Crist i els apòstols que ja morí; i que neix una nova Església a partir dels pobres. És clar, això és inadmissible, perquè en el Regne de Déu no hi ha admissió de classe social. Tanmateix et diré que fra Leonardo ha dit que acatarà sempre l'Església en matèria de teologia, i ho ha demostrat exemplarment amb la mesura disciplinària del silenci.

"Acció, Justícia i Pau" exigeix el compliment dels drets humans

—Monsenyor Helder Câmara és un apòstol de l'acció "no violenta" i està íntimament unit al moviment internacional, "Acció, Justícia i Pau". ¿Creu que l'acció no violenta pot aconseguir un món més just?

—L'home s'arribarà finalment a convèncer de l'absurd de la guerra. Des del descobriment de l'energia nuclear, una guerra mundial és un autèntic suïcidi, i les guerres locals exigeixen tantes vides humanes, tant de diner, que són un absurd. És la dramàtica observació del meu estimat amic, màrtir de la no violència, Oscar Romero, parlant d'El Salvador: "Les grans potències posen les armes, i el poble, les vides". És terrible! Estic convençut que la violència no és l'autèntica resposta a la violència. L'única resposta és tenir el coratge de fer front a les injustícies que constitueixen la primera violència. En aquest sentit i per això va néixer "Acció, Justícia i Pau", que va fundar el papa Pau VI, a petició de molts bisbes reunits en el Concili. Al Brasil el Senyor ens ha fet el do dels nostres cardenals Lorscheider i Arns, que han sabut distingir entre treballar per al poble i treballar amb el poble. El poble potser no sapiga llegir ni escriure, però sap pensar, estimar i pregar. És absurd que el Brasil, per exemple, és d'un sis per cent de "senyors" amos del país que viuen com a l'Edat Mitjana. Quan un prega, treballa i lluita amb el poble descobreix tot seguit que unint l'amor de germans es podria pal·liar la misèria. Els governs militars han tornat als seus quarters, avergonyits del seu fracàs, endeutant enormement la nació. Ara són els civils, poble i dirigents, els qui han d'exigir el compliment dels drets humans als

CARLES CID, FOT.

CARLES CID, FOT.

- L'home, que participa del projecte diví amb la tecnologia i les computadores, podria suprimir la fam del món.

- Al Brasil hi ha possibilitats de treballar tota la terra, i no una mínima part. Aleshores és molt còmode quedar-se només amb l'alliberament etern.

- A ambdós imperis hi ha una estreta aliança entre el poder econòmic i el poder militar: Cal fabricar bombes biològiques i controlar la guerra de les galàxies per vendre armament i dominar. Això, és terrible!

- Jo crec en la força de l'acció no violenta, denunciant les injustícies i exigint els drets humans.

- Déu és el veritable autor dels drets humans. És possible que l'home els trepitgi, però no podrà suprimir-los.

- Els adults no som eterns. El demà és dels joves, molt més sensibles a la injustícia i als absurds.

governos. L'autor d'aquests drets és Déu. És possible trepitjar els drets humans, però no és possible suprimir-los. "Acció, Justícia i Pau", en nom del poble, exigeix, amb multitud de procediments no violents, que es compleixin. Aquesta és la seva tasca i la força del moviment.

Els joves són molt sensibles als absurds

—Vostè és molt estimat i aclamat per la joventut de tot el món,

però els joves no controlen les regnes del poder, de la política, de l'economia del mercat, ni pertanyen a multinacionals.

—No controlen el món, però el controlaran. Els adults no som eterns. Demà els joves seran presents en els mitjans de comunicació, en la política, en les indústries, en el lliure mercat internacional. Els joves són sensibles a les injustícies i als absurds. Han de preparar-se per ser conscients i conseqüents amb aquest noble sentiment. Jo sempre els dic: "Doneu-me el vostre escalf i la vostra amistat. Ajudat per vos-

altres, vull conservar la joventut d'esperit, l'esperança i l'amor que necessito per ajudar els homes, els meus germans". "Voldria ser un humil toll d'aigua per reflectir el cel". També els dic: "No feu de Déu el vostre coixí, ni de l'oració un edredó". "Quan el treball amara la camisa dels humils, mira al teu voltant i veuràs que els àngels recullen les gotes de suor com si fossin dia-

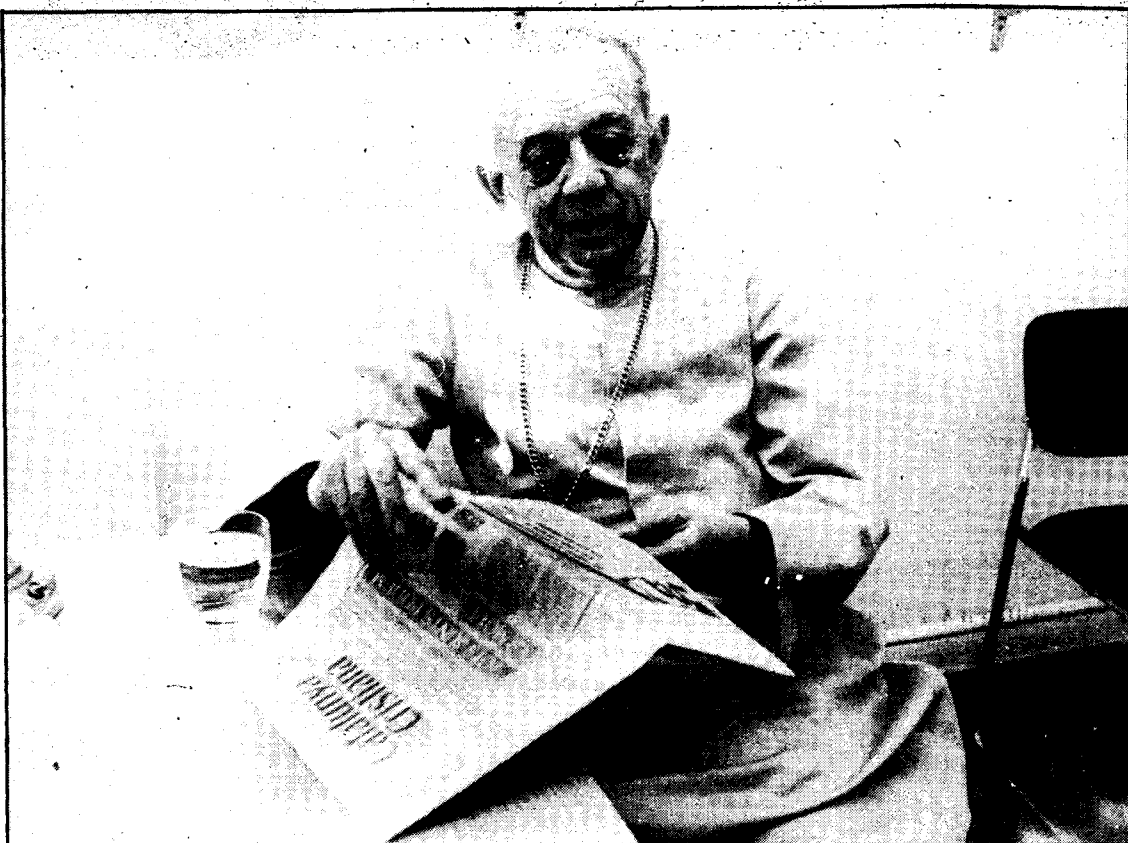
nants". "¿Et pesen les persones? No te les carreguis damunt les espatlles, porta-les en el teu cor". Els dic moltes coses i les entenen.

—Monsenyor ja no és bisbe de Recife, al Brasil, però conserva energies i sembla que no s'ha jubilat en la lluita.

—Jo estic disposat a consumir el que em resta de vida, dels meus esforços, de la meua energia, per

exigir justícia, però sense odi, sense violència armada, a través de la pressió moral alliberadora, perquè només l'amor és constructiu i fort i ve de Déu.

Fan senyal que acabi les meves preguntes. Monsenyor també se n'adona. S'aixeca, m'abraça fortament i, en saber que sóc franciscà, em mussita somrient a cau d'orella: "Pau i bé, germà!"

CARLES CID, FOT.

GRAN SORTEIG DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Preguem a tots els posseïdors de talonaris de butlletes del GRAN SORTEIG en suport del nostre setmanari "CATALUNYA CRISTIANA" que, **al més aviat possible**, facin efectiu el seu abonament

—mitjançant taló bancari

—gir postal

—o pagament a les nostres oficines del c/ València, 244, 2on. 2ª.

* El SORTEIG es farà davant de notari, el dia 4 de novembre del 1985.

- L'import dels talonaris i butlletes **venuts** feu-lo efectiu abans del dia 31 d'octubre del 1985.

- Els talonaris i butlletes **NO venuts**, retorneu-los també abans del dia 31 d'octubre del 1985.

Gràcies per la vostra col·laboració

PATRONAT D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Una entrevista amb el cardenal anglès Basil Hume

“El Sínode, moment de respiració”

El cardenal Basil Hume, de 62 anys, arquebisbe de Westminster, és la més gran personalitat de l'Església catòlica a la Gran Bretanya, actualment. Els episcopats angles i gal·lès han fet públic recentment un document preparatori del Sínode. A més, el

B.A. - H.T.

“La Croix”

—Quina importància té aquest Simposium de bisbes europeus a Roma?

—Aquestes trobades tenen lloc cada tres anys. Són, a la vegada, l'expressió de la col·legialitat dels bisbes a Europa i motiu d'una reflexió en comú. Fa tres anys que, a Roma, vàrem discutir sobre la missió evangelitzadora de l'Església, enfrontada als reptes seculars de l'Europa contemporània.

Haviem decidit reprendre el 1985 un tema tan bast, tan important, precedit des de fa tres anys per treballs d'experts i de sessions regionals de bisbes. L'objectiu és l'evangelització enfront de tots els canvis socials (“social changes”), terme que prefereixo a aquest de “secularització”, del món modern.

—Apart del tema, la proximitat del Sínode extraordinari dedicat al balanç d'aplicació del Concili, no dona un ressò diferent a aquest Simposium de bisbes europeus?

—Sí. Aquest Simposium del 1985 prendrà un gir diferent, perquè els presidents de les Conferències episcopals hi seran presents i, sobretot, perquè el tema va lligat amb el del Sínode extraordinari. Per a mi, allò que era en el cor del Concili, fa vint anys, hi és encara avui, és la naturalesa i el paper de l'Església, missió i evangelització, els elements essencials de la seva vida.

—Les fronteres polítiques, ideològiques, militars, que travessen Europa no són una dificultat considerable per aquesta tasca d'evangelització que té l'Església?

—Efectivament. Una de les raons de ser de les Conferències episcopals és la de reunir les esglésies particulars malgrat les múltiples divisions que esquincen el nostre vell continent; divisions nacionals, també divisions de les confessions religioses...

Em preguntareu, ¿sobre què reunir-se? Sobre l'Evangeli, sobre la fe, sobre la pregària. No pot haver-hi una acció comuna de l'Església a Europa que no estigui fonamentada sobre aquesta dimensió espiritual. Recordo aquell pelegrinatge tan simbòlic l'any 1981 dels bisbes europeus a Subiaco, a la llar de sant Benet! És sobre aquests fonaments que es pot realment realitzar una acció a favor de la pau i a favor de la justícia.

—Vós intenteu de reconciliar les dues dimensions que sovint s'oposen: el canvi d'estructures i la conversió personal.

—Sí, però els que les separen obliden santa Teresa de Lisieux: un contemplatiu ha de ser missioner i un missioner ha de ser contemplatiu... Considero molt important el document Diàleg i missió publicat el 1984 pel Secretariat romà per als no cristians. Distingeix cinc elements per a la unió de l'Església d'avui: el testimoni de la vida cristiana; la promoció social de l'home; la pregària, la litúrgia i la contemplació; el diàleg; la proclamació de l'Evangeli i la catequesi. Aquest és el programa de l'Església universal. El programa de cada Església particular. El programa de cada cristià.

—Però, com dur a terme aquest programa en les actuals condicions d'Europa?

—La meua resposta és senzilla: no ho sé pas, però cal que ho descobrim! Una de les raons d'aquest Simposium de Roma és precisament el plantejar-nos aquesta qüestió i intentar respondre-la. El que puc dir és que a la meua diòcesi, en el meu país, haig de reaccionar, parlar, prendre posició per un costat o l'altre, segons les circumstàncies. És possible fer-ho a escala europea tenint en compte les nostres condicions? No ho sé pas, però cada vegada es fa sentir més i més la necessitat.

Europa té una història complexa. Compta amb multitud de cultures i d'herències històriques. És sens dubte molt difícil pels bisbes d'Europa actuar en tant que bisbes d'Europa, però caldrà fer-ho més i més i crec que sobre aquest punt les altres organitzacions continentals

dels episcopats —A Amèrica llatina, a Àfrica, a Àsia—, estan més avançades que la nostra.

—Personalment, què espereu del Sínode extraordinari de finals d'any a Roma?

—Per temperament, sempre desconfio davant les grans trobades en les quals es pensa que tot es podrà canviar. Hi ha el perill de veure com grans esperances es tornen grans decepcions. Per mi, un esdeveniment com el Sínode ha de ser un moment de respir en la vida de l'Església: una celebració de l'aniversari del Concili, una comuna reflexió, un examen d'algunes orientacions.

És sorprenent veure al cap de vint anys, el bisbe, antic professor de dogmàtica que sóc, tenir sovint la necessitat de recórrer al Concili per descobrir-hi riqueses que no havia percebut. Per altra banda, i ja ho havia dit als inicis del Concili als meus amics anglicans que m'interrogaven: això és cosa de cinc anys. O de cent anys!

Per què això tan llarg? Perquè cal tenir en compte aquesta mena de resistència a tot canvi, i que això és natural. La veritat és que hem regirat els costums sense explicar-ho suficientment. S'ha canviat sense fer la “catequesi” d'aquest canvi.

—Per tant, un aprofundiment?

—Sí. Cal retornar a allò que va dir el Concili. El que no vol pas dir que el Concili fou una cosa i el postconcili una altra, fins i tot desviació. No. Crec que 130 bisbes situats en posicions responsables han de cercar conjuntament l'exacte abast de les riqueses del Concili. Ja que a través d'aquestes riqueses, és l'Esperit qui ens parla.

—També heu parlat d'“orientacions”...

—Personalment, vaig amb les mans buides al Sínode i desitjo tornar a casa amb les mans plenes. He reflexionat aquests últims mesos sobre *Lumen Gentium*, sobre *Gaudium et spes*. Tot és allí! Són allí les orientacions: aprofundir la nostra comprensió de l'Església (*Lumen Gentium*); fer per maneres que l'Església universal visqui avui la seva missió en el món (*Gaudium et spes*), tenint en compte els problemes més accentuats ara que no pas fa vint anys.

—Quins?, Quines són, per vós, aquestes “noves exigències” de les quals parlava el 25 de gener Joan Pau II per justificar la convocatòria del Sínode?

—És tot el que s'expressa en el document dels bisbes d'Anglaterra i Gal·les... Jo posaré molt amunt en la meua llista de prioritats la família, amb les amenaces que pesen damunt d'ella: el divorci, l'atur, l'habitatge, la permissivitat sexual...

Però, més generalment, caldrà parlar de la influència de les idees, de l'aire filosòfic, si es pot dir així, que es respira l'any 1985. Un comportament més o menys selectiu dels cristians: accepten el que més els plau del discurs de l'Església, i rebutgen la resta. Les reflexions anti-institucionals dels que diuen: Crist sí, Església, no... Després el subjectivisme: és a dir, el refús de tota moral vinguda de fora, objectiva. Finalment, el culte a la personalitat i a l'individu...

Cal reconèixer que tot això planteja problemes a l'Església, ja que aquests comportaments militen contra la institució i contra l'autoritat. Aquests són, per tant, els veritables reptes de la seva missió

cardenal Hume és president del Consell de les Conferències episcopals europees, que ha organitzat del 7 a l'11 d'octubre, a Roma, un gran Simposium dedicat a un tema clau: davant la secularització, les possibilitats d'una nova evangelització a Europa.

d'avui. Són prou importants perquè el bisbe els resolgui sol i és bo que els examinem conjuntament a finals d'aquest any.

—Hi ha el risc de tancar totes les portes...

—Jo crec que els bisbes d'Europa —els que conec millor—, són a la vegada lleials a la institució i a l'autoritat de Pere, i molt oberts a les qüestions socials i eclesials. Lleialtat, obertura. Aquestes han de ser avui les característiques de cada pastor. Si es tenen aquests dos extrems, l'Església continuarà.

—El document publicat pels bisbes d'Anglaterra i Gal·les ha semblat lamentar un cert allunyament tocant la col·legialitat i la capacitat d'iniciativa de les Esglésies particulars respecte a Roma...

És veritat que a Anglaterra estem molt influenciats per les discussions amb els anglicans, i a la vegada per la idea Església-misteri; vers la idea d'una Església universal que és comunió de comunions particulars.

Afegiré que en el nostre document hem parlat poc del ministeri de Pere que, respecte la col·legialitat dels bisbes és la clau de volta de tota l'Església, d'aquesta comunió de la qual acabo de parlar. I des d'aquest punt de vista, el nostre document que aclareix algunes línies de força del Vaticà II, no subratlla pas massa la complementarietat del darrer Concili amb el Vaticà I.

—Entre els qui esperen del Sínode una rectificació d'abusos comesos des de vint anys ençà i els qui, al contrari, esperen un nou impuls per a l'Església, on us situau?

—Refuso situar-me en aquest debat que és real però també superficial. El que m'interessa és escoltar l'Esperit que parla a través del Concili.

Jo no crec que aquest Sínode es defineixi per un pas enrera, encara que jo penso que la llei de l'Església ha de ser millor observada. Si ha de ser compassiva amb les persones, l'Església ha de ser estricta en els principis. Dient això, potser em remunto a l'antiguitat?

Contràriament, jo crec en un Sínode que obrirà més l'Església al moviment de l'Esperit i l'ajudarà en la seva missió d'evangelització. Aquesta missió de l'Església ha de ser viscuda en la tradició de la doctrina, distingint bé el que és la substància de la fe, sense insistir massa sobre allò que no en forma part.

Llibres

Dr. Pere Tarrés y Claret

"Fantasia"

M.ª A. Papiol

Coincidint amb els 35 anys de la seva mort, la Comissió pro Beatificació del Dr. Tarrés, ha encomanat a la casa "Herder" l'edició facsimil d'aquest llibret. Conte fantàstic que va escriure el Dr. Tarrés, al primer temps de la guerra, quan havent de viure amagat, sentia l'enyorança de l'aire, el cel i la muntanya.

Creiem que el Dr. Tarrés tenia l'ànima de poeta, ja que encara que les seves poesies siguin poques; escrivint prosa, moltes vegades s'expressa d'una faisa tan poètica que els mots et canten a dins. Així, entre les pàgines del seu Diari de Guerra, hi ha, a voltes, una gran bellesa poètica; igualment en les cartes que en aquesta mateixa circumstància escriu a la seva mare, a qui no explicava mai les peripècies i perills que passava i en contrapartida li descrivia els paratges que l'envoltaven d'una manera meravellosa.

"Fantasia", tal com ell el titulà, és una descripció idíl·lica i inversemblant d'un fet del qual, naturalment, no en podia tenir l'experiència, però que respon, així sí, a la seva manera de ser i de sentir.

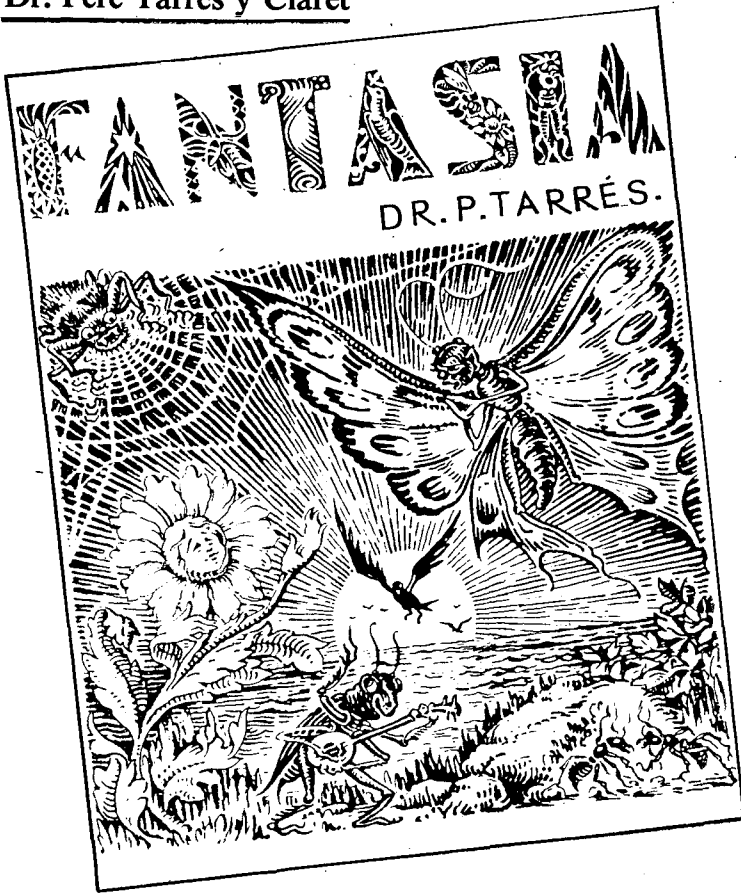
Així, la seva lloança i agraïment a Déu Pare, autor de tota bellesa, la negror de l'egoisme humà, la bellesa i la força de l'amor constant, la compassió pel germà necessitat, la seva inquietud social, i el desig de la joiosa pau, respiren constantment en les seves pàgines.

A voltes la seva poesia és planera i senzilla com:

"Semblava commoguda la fonteta. El seu raig feia uns esquixos —llàgrimes— que com perles es depositaven sobre els pètals de les flors..."

A voltes és forta com un ressò de l'"Atlàntida", quan entenen la veu del vent, escriu:

"...És bell el mar quan jo desfermo la tempesta i em faig amo i senyor d'aquella immensitat d'aigua..."

Creiem que hem d'acabar aquesta, diguem-ne, presentació del llibre "Fantasia", explicant un fet de la seva vida que el colpí fortament i que en la veu del Vent va plasmar en aquest conte.

Poc abans de la guerra un company metge li demanà que anés a substituir-lo per poc temps a un dispensari que tenia establert en el Districte V de Barcelona.

La primera tarda que hi va, ningú no el coneix. Quan enceta els carrers estrets del baix de la Rambla, una colla de malfactors l'acorralen a una paret. Li prengueren tot, la cartera, el rellotge, la ploma estilogràfica etc... Quan acabaren el robatori, ell, molt serè, els diu si són tan amables d'indicar-li on és el dispensari del doctor que ell ve a suplir: no cal dir que tot seguit, sistemàticament, li foren tornats tots els seus objectes i l'acompanyaren al lloc.

Quan acabà la visita de tots els qui havien anat al dispensari, pre-

guntà si hi havia algun malalt pel barri, que no hagués anat a la consulta. L'acompanyaren a un soterrani, humit i fosc on "en un jaç de palla corrompuda i florida, jeia gairebé expirant, una pobra mare de família..." (se sap que era tuberculosa).

Anys després és també aquest record el que l'inspirà a vencer totes les dificultats per fundar el Sanatori Clínica de la Mercè, per atendre els tuberculosos que no podien procurar-se cap tractament. Ell ja era sacerdot i havia estat nomenat Director del Secretariat de la Caritat Diocesana. Llavors encara no existia la Seguretat Social i ell, desitjava vivament un lloc, on aquests malalts poguessin ser atesos i molts d'ells curats, tan dignament com fos possible.

I fou en una petita habitació d'aquest Sanatori on ell rebé l'abraçada de la mort, que el portava a l'Etern Descans, a fruitar per sempre del Déu de tot Amor i tota Bellesa, en la pau i joia perdurables.

Una interpretació actual de la Bíblia (1)

Una professora alemanya de psicologia, de reconegut prestigi científic i autora de diferents llibres, és ara traduïda al castellà en una obra de difícil classificació, però d'indubtable interès. D'un fragment de la Bíblia, sigui el Vell o el Nou Testament, l'autora en crea un petit cas contemporani, viu i apassionant com una novel·la curta. I mitjançant això condueix un personatge amb problemes comuns i vius que tots coneixem més o menys directament, cap a la solució del cristianisme. Com diu l'autora en la introducció "sota vestits antics viuen en les històries i els personatges de la Bíblia unes veritats que continuen essent vàlides pel damunt del temps, perquè fan afirmacions essencials de la nostra ànima i que formen part de la nostra humanitat essencial... Resulta singularment estúpid que als nostres joves d'avui se'ls ensenyi que les experiències dels antics ja no són vàlides per a ells."

Deu personatges bíblics són encarnats per persones, joves, d'avui. L'ecologia, la sexualitat, la vida agitada, els estudis, el fracàs matrimonial, són temes que van sortint descrits com un conte i tots ells tenen la seva moral. La lectura de la Bíblia i l'oració són recomanades per a tothom com un camí important vers el cristianisme.

F.C.V.

(1) ¿Eres tu David? Jóvenes de hoy encarnan personajes bíblicos. Christa Meves. Editorial Herder. Barcelona 1985.

Un problema d'adolescents: els robatoris (1)

Les roberies de l'adolescent són una cruïlla en la qual convergeixen conflictes d'educació, de medicina, de sociologia, de psicologia, de psiquiatria, d'antropologia, de criminologia... El jove noi lladre ha estat considerat una mena d'ésser proteïforme: delinqüent menor d'edat, plaga social, organisme tarat, individu malcriat, noi malalt, etc. L'intent d'aquest llibre és de retrobar la individualitat d'aquest noi, esquinçada per l'òptica especialitzada d'una munió d'interlocutors. Perquè abans que un lladre, insisteix Lauzel amb fermesa, és un nen, amb tota la complexitat i amb tota la fluïdesa d'unes estructures en moviment continu que això comporta.

Jean-Pierre Lauzel és un metge psiquiatre amb molta experiència en diversos hospitals de França. Fruit d'aquesta seva

llarga experiència és aquest llibre en el qual ens presenta la seva concepció global i dinàmica de la personalitat del noi lladre.

(1) "El noi que roba: lladre o malalt?" Jean-Pierre Lauzel. Editorial La Llar del Llibre. Barcelona 1985.

Sonets d'art romànic (1)

Ens arriba de nou un segon llibre de mossèn Didac Faig, el rector de la parròquia de sant Pere de Bigues (Vallès Oriental). Ve prologat, anava a dir avalat, per un mestre qualificat en l'art de fer versos de qualitat, un altre clergue, mossèn Climent Forner. Amb aquesta presentació no és estrany que ens endinsem en la lectura amb especial delit. Dues característiques d'aquesta antologia, l'una de forma mètrica: la preponderància dels sonets, divuit dels vint-i-cinc poemes ho són; l'altra la temàtica: quasi tots són dedicats a l'art romànic en les seves diferents facetes: pintura, arquitectura, escultura, etc. Predomina amb tot l'arquitectura religiosa i especialment els antics monestirs. Precisament per això i com a introducció a cada poesia hi ha unes paraules d'explicació del què era i és l'església de què es tracta. Les introduccions són a càrrec d'Antoni Bach, Enric Bartrina, P. Jordana, Josep Armengou, Pere Ribot i Joan Roig. A més, algunes de les poesies van precedides de dibuixos al·lusius de Jaume Torras de prou qualitat.

La lectura de la poesia de mossèn Faig no és pas fàcil. Té una gran riquesa de vocabulari i fa uns jocs de paraules esplèndits. Tot plegat produeix un resultat musical magnífic. I sobretot, almenys en la meua modesta opinió, en les descripcions geogràfiques. Jo diria a més que el poeta és ecologista. I l'ecologia, la protecció de la natura

és, o a d'ésser una característica dels cristians, que per mitjà de les meravelles de la natura, cada volta més desgraciades, puguin veure Déu.

FERRAN CAMPS

(1) "Topants d'enyor". Didac Faig. Editorial Claret. Barcelona 1985.

Cultura

Ribera d'Ebre

Lliurament del Premi d'Assaig "Bladé i Desumvila"

A Móra la Nova s'ha celebrat el sopar literari per atorgar el Premi d'Assaig "Bladé i Desumvila" II convocatòria que en fa el Centre d'Estudis de la Ribera d'Ebre.

El Restaurant Barcelona estava ple de gom a gom, més de dos-cents comensals dels pobles de la comarca participaren a l'acte, el qual fou presidit per l'Aina Moll Directora General de Política Lingüística, Josep Gomis President de la Diputació, Joan Tortoajada Cap dels Serveis Territorials de la Generalitat. Els srs. Bladé i Desumvila, Isabel Clara Simó de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, Josep Lluís Carod d'Òmnium Cultural, Joan Sabansa alcalde de Móra la Nova, etc....

Al Premi d'Assaig, es presentaren vuit obres, de 100 folis, signades amb un lema i acompanyades d'una plica tancada que contenia a l'exterior el lema i a l'interior el nom i l'adreça de l'autor.

El treball guardonat va ésser "Implantació de l'Orde del Temple a la Ribera d'Ebre", amb el lema "Fra Folch"; en obrir la plica es va llegir en nom de guanyador, Carmel Biarnès d'Ascó, que va ésser força aplaudit.

Interviuat el Sr. Carmel Biarnès ens explica que l'obra és un exhaustiu estudi del paper històric així com de la importància estratègica de la Ribera d'Ebre que va aprofitar i coneixia molt bé el comte de Barcelona, Ramon Berenguer IV, per poder conquerir les valls del Segre i de l'Ebre, des de Tortosa a Lleida, objectiu cobert des de la invasió àrab el segle vuitè, i fins el segle dotzè no s'aconseguí, en conquerir les últimes for-

taleses mores de Miravent i Siurana. Els coneixements geogràfics de la zona que en tenia Ramon Berenguer IV facilitaren aquesta gran victòria, i el que aconseguiren els cristians en cinc segles, el comte de Barcelona va conquerir-ho en cinc anys, ajudat per cavallers cristians, especialment l'Orde del Temple.

El llibre guardonat, treball d'assaig, després de la descripció de la Reconquesta de les valls del Segre i de l'Ebre, estudia el repartiment territorial, l'Estatut Mudèjar concedit als moros de la Ribera d'Ebre (el més ric en privilegis concedit per un conqueridor cristià), els drets eclesiàstics, els enfrontaments de l'Orde amb el Bisbat i la Noblesa, la problemàtica tutoria de la reina Sança sobre el seu fill Pere II, les Cartes de Poblacions i finalitza amb la segona donació del castell i vila d'Ascó al Temple el 1210, (la primera donació va fer-la Alfons I el 1182) pel rei Pere I. Amb aquesta data es dona per definitiva l'implantació del Temple a la Ribera d'Ebre amb les comandes de Miravet, Horta i Ascó.

Tot aquest treball es fonamenta sobre documents, uns publicats, d'altres inèdits, dels arxius de la Corona d'Aragó, de la Ciutat de Barcelona, de l'Arxiu Històric Nacional de Madrid, i esdevindrà un bon llibre de consulta pels estudiosos del tema, car fins ara, llevat del llibre "El castell de Miravet" publicat a Episodis de la Història pel Sr. Artur Bladé i Desumvila, no hi havia altra cosa escrita sobre els Templers a la Ribera d'Ebre.

C.E.C.

El dia 30 s'atorga

37 obres al Premi Sant Joan de novel·la catalana

Trenta-set originals aspiren aquest any al V Premi Sant Joan de Novel·la Catalana que serà atorgat al Saló d'Actes de la Caixa d'Estalvis de Sabadell la tarda del dia 30 del present mes d'octubre. Al premi, instituït per l'entitat d'estalvis sabadellenca, hi concorren amb les seves obres vint-i-tres homes i dotze dones, donant-se el cas que algun autor n'ha presentat més d'una.

Els novel·listes procedeixen en la seva majoria de la ciutat de Barcelona, mentre que els sabadellencs s'apropen a la desena. També hi han participat escriptors de la resta de la comarca del Vallès així com de Montsià i Osona. Tal com ja és habitual, tant les Illes com el País Valencià hi són representades a bastament.

Un ampli ventall de matèries

Quant a les matèries, el ventall abasta des de la història sentimental fins a temes relacionats amb la passada guerra civil, passant pel llibre de memòries personals, la crisi sacerdotal, el testimoni social, la fantasia del retorn al passat o la prospecció de futur, el llibre policíac i la novel·la històrica que poua en la rememoració dels almogàvers i les expedicions a l'Orient.

Pel que fa a la personalitat dels autors, un bon nombre recorren al pseudònim, comptabilitzant-se'n fins a set; altres ho fan amb els seus noms i cognoms —és aquest el cas d'anteriors finalistes del Premi Sant Joan com els senyors Xavier Moret, Antoni Turull i Josep Gregori—, i són nombrosos els qui cerquen fortuna per primera vegada.

De les trenta-set obres se n'ha fet una selecció prèvia de divuit, d'entre les

quals el jurat compost per Jordi Sarsanedas, Dolors Oller, Agustí Pons, Joaquim Sala-Sanahuja i Joan Ripoll, decidirà les que hauran de passar a la votació final. El guanyador, ultra el premi en metàl·lic d'un milió de pessetes, aconseguirà una extraordinària projecció de la seva obra, puix que la Caixa d'Estalvis de Sabadell en farà una edició de seixanta mil exemplars. A més a més, hi haurà una edició comercial a càrrec d'Edicions 62.

Tiratge de 25.000, 40.000 i 60.000 exemplars

El guanyador de l'edició 1981 va ser Antoni Lluç Ferrer, escriptor mallorquí resident a Aix-en-Provence, amb l'obra "Adéu, turons, adéu"; Margarida Aritzeta va obtenir el guardó corresponent a l'any 1982 amb "Un febrer a la pell"; l'any 1983 la novel·la guanyadora va ser "País d'Itàlia" de Vicenç Villatoro, i va ser Gabriel Janer Manila qui va obtenir el guardó de l'edició 1984, amb l'obra titulada "Els rius de Babilònia". El tiratge de les esmentades novel·les ha estat important: 25.000 exemplars a la primera convocatòria, 40.000 a la segona i 60.000 a la tercera i quarta.

El premi Sant Joan de novel·la catalana fou creat el 1981 per la Caixa d'Estalvis de Sabadell amb la intenció de comptar amb una obra inèdita per a la campanya d'obsequi de llibres als seus impositors, que tradicionalment efectua amb motiu de la celebració de la Diada del Llibre. Aquesta iniciativa fou acordada en vigílies de la festivitat de Sant Joan, tan celebrada a Catalunya, avinentesa que fou aprofitada per donar nom al premi i per remarcar la catalanitat que el distingeix.

La sardana i la dansa

JOSEP VENTURA

PREMIÀ DE MAR, "CIUTAT PUBILLA".— Segons la norma de cada any, per aquesta època, el Consell Directiu de l'Obra del Ballet Popular, designa la població que haurà de ser proclamada, l'any vinent, Ciutat Pubilla de la Sardana.

Enguany, d'entre totes les diferents peticions cursades, s'ha considerat més apropiada la de la vila del Maresme, Premià de Mar que precisament pel 1986, prepara unes solemnes festes commemoratives dels cent cinquanta anys d'una efemèrides premianenca.

SUPER-SARDANA DE L'ANY.— Amb motiu de l'emissió número 1.000 de l'espai "Aplec", de Ràdiocadena Espanyola a Barcelona, s'han iniciat les eliminatòries d'un singular certamen en el qual es pretén d'obtenir el suport popular entre les catorze sardanes finalistes de "La Sardana de l'Any" que promou la mateixa emissora. Cada diumenge, al matí, a través dels telèfons de Ràdiocadena Espanyola a Barcelona es reben les votacions per a escollir quina de les 14 obres que han obtingut el títol de "La Sardana de l'Any" mereix ara aquest qualificatiu de "Super Sardana de l'Any".

La final d'aquest certamen està previst que se celebri a Cornellà, el proper mes de novembre i concretament el dia 16, en una organització conjunta de l'entitat "Amics de la Sardana", i l'Ajuntament de Cornellà.

"ELS NOSTRES AMICS" N.º 2.— El segon àlbum discogràfic de la sèrie "Els nostres

amics", editat per Picap i enregistrat per la cobla Miramar, de Figueres, amb motiu del seu desè aniversari, acaba de publicar-se.

En la selecció de temes enregistrats en aquest nou disc hi destaca un recull d'obres de Jaume Cristau, director d'aquest conjunt empordanès, amb un grup de peces d'un notable nivell musical, guardonades en diferents certàmens, i d'altres on el llenguatge emprat és més planer. Entre les primeres, cal ressenyar "Lloret a Mossèn Cinto" guardonada en el Concurs Musical "Sardanes a Lloret", l'any 1975; "Sant Jaume a Tivissa", que va obtenir el segon premi del Concurs Musical "Conrad Saló", celebrat enguany a La Bisbal; "Ivars d'Urgell", finalista del certamen celebrat a l'esmentada vila, l'any passat; i "El ressò de Pau Casals", que va mereixer el Premi únic del concurs convocat per la Societat General d'Autors d'Espanya, l'any 1984. D'altra banda, hi ha un seguit de sardanes de caire més festiu i ballador, com és el cas de "A Massanet és festa", "La Font de la Canya", "L'encís de Benavent" i "Festa de Pasqua a Ivars"; cal remarcar que, aquesta darrera, tot i el seu llenguatge alegre i festiu, va mereixer el primer premi en el certamen musical d'Ivars, ja esmentat.

Finalment, cal remarcar que a més de les vuit sardanes de Jaume Cristau, ja ressenyades, el segon àlbum de la sèrie "Els nostres amics" de la Cobla Miramar, es completa amb les composicions: "Campmany", original d'Agapit Torrent; i "Les noies de Sant Climent", de Josep Cid.

Música

II Festival de la Cançó a Parets del Vallès

- Hi pot participar tothom sense límits d'edat. Hi hauran dues categories: la primera arribarà fins l'edat dels 14 anys, i la segona a partir d'aquesta edat.
- S'hi podrà participar individualment o en grup, amb un nombre màxim de deu components. Tots els participants, pel sol fet de ser-ho, rebran un obsequi.
- Es pot interpretar tota mena de cançons i en qualsevol idioma.
- El festival es celebrarà el dia 29 de desembre a les 18,30 hores. El període d'inscripció es tancarà l'1 de desembre (pels que vulguin ésser acompanyats del grup tenes, la inscripció es tancarà l'1 de novembre).
- Per a inscriure's cal adreçar-se personalment o per telèfon a Ràdio Parets Carrer Lluís Companys, 19. Atic (tel. 562 14 10) de 16 a 21 hores, els dies feiners, i de 11 a 13 hores els dissabtes i diumenges.
- Els cantants o grups seran acompanyats instrumentalment pel conjunt TENES o, si ho desitgen, l'acompanyament el podran portar ells mateixos.
- El nombre d'assajos serà determinat per l'organització.
- Hi haurà un jurat format per personalitats paretanques vinculades al món de la música. Aquest jurat otorgarà els següents premis:

1.ª CATEGORIA	2.ª CATEGORIA
1r. premi trofeu	15.000 ptes. i trofeu
2n. premi trofeu	10.000 ptes. i trofeu
3r. premi trofeu	5.000 ptes. i trofeu
- El públic assistent otorgarà un premi per votació popular.
- Qualsevol problema que sorgeixi serà resolt per l'organització.
- S'accepta qualsevol suggeriment o col·laboració per part d'un particular o d'una entitat

Per a qualsevol problema o consulta podeu dirigir-vos a Ràdio Parets o bé a qualsevol dels components de l'organització. (Antonia Arimon, Gemma Flórich, Jordi Gispert, Gloria Guasch, Mercè Guasch, Nuri Guasch, Xavier Idoñez, Cesc Martínez, Nuri Ninou, Jesus Rico, Assumpta Serra, Pilar Serra, Jordi Turull, i Josep M.ª Turull.

ORGANITZA: GRUP DE JOVES DE PARETS
G/J/P

Moda

Línia Kickers d'ulleres per a nenes i juvenetes.

Charles of the Ritz, proposa una dona bonica i refinada.

sbom

Cacharel "Chevrons" ulleres per a dones joves.

Flash tardor-hivern'85-86

MARÍA JOSÉ EJARQUE

Les noves ulleres Essilor

Les ulleres són, indubtablement, un element de moda. Una moda amovible que té les seves tendències cada temporada i

que aporta justes renovacions de línia i de color, sempre d'acord amb les propostes de moda del vestir exterior.

Per a aquesta temporada de tardor-hivern'85/86, la casa Essilor, ha llançat dues noves línies d'ulleres: Cacharel "Chevron" per a dones joves que volen veure's sempre actualitzades i "Kickers" dividida en dos mo-

dels per a nenes i juvenetes a base de formes suaus realitzades dins dels colors rosa, blau i groc.

Ambdues línies d'ulleres estan prèviament pensades per a una clientela eminentment jove i es basen principalment en els tons pastel, convertint-se en ulleres líder dins de la moda i de l'òptica.

Charles of the ritz

El nou "look" femení per aquesta tardor-hivern, es basa principalment en el maquillatge. Un maquillatge a base de dues paletes curiosament coordinades per als ulls, llavis, galtes i ungles. Tot això assoleix la seva màxima perfecció en estar aplicat sobre el maquillatge de fons

adient que doni a la pell la netedat ideal, segons cada epidermis.

D'autèntic refinament es pot qualificar l'aspecte que aquesta firma aportarà amb els seus productes a la dona d'aquest hivern'85, a base d'uns ulls maquillats amb màscara i llapis negre i uns llavis vermells molt brillants, sempre coordinats amb les ungles.

Costums i tradicions

ESTEVE BUSQUETS Y MOLAS

Les campanes de Vic tocaven soles

La tradició de la Santa Mà del monjo de Santes Creus, narrada en l'anterior article d'aquesta secció, em feu venir a la memòria el nom d'un abat d'aquell monestir, més tard bisbe de Vic: Bernat Calbó, glorificat i que venerem el 25 d'aquest mes.

Com en totes les vides dels sants, hi ha aspectes que tenen més de llegendaris que reals. Almenys els envolta una aurèola de miracles no sempre confirmats. Abans de referir-nos als de sant Bernat Calbó, direm quatre coses sobre la seva vida.

Nat el 1180 al Mas Calbó de Reus, de bona família, emmalaltí vers el 1213 i així va somoure de tal manera el seu esperit, que resolgué fer-se monjo. El 1215 professà a Santes Creus d'on cinc anys després fou elegit prior i més tard abat.

Fou conseller de nobles i de Jaume I, al qual acompanyà a la conquesta de Mallorca. L'any 1233, l'aleshores bisbe de Vic, Guillem de Taverdet, home violent que s'havia enemistat amb els Montcada, senyors de bona part de la ciutat i amb la clerecia, fou obligat a dimitir i hom elegí Bernat Calbó.

D'ell es conten moltes coses meravelloses. Essent abat de Santes Creus, un home incendià el blat de les eres. Bernat, que estava hores lluny tingué un avís diví i de pensament apagà d'unbuf l'incendi. Immediatament hom constata que les garbes i les eines, així com el casal, no havien sofert danys. Només restava, com a testimoni, el

cadàver de l'incendiari.

Uns Goigs castellans del 1627 diuen: "Al más voraz elemento, gran portento, dominais: sea testigo, aquel fuego, que enemigo del Convento, quemar quiso, y todo el trigo cobrastes, siendo abrasado..."

Multiplicà el pa i el vi, tornà la vista a un caputxi cec, però el fet més meravellós, fou el de les campanes que tocaven soles.

Eren les de la catedral de Vic. Quan el bisbe Bernat tornava de visita pastoral als pobles de la seva diòcesi, així que arribava a les envistes de la ciutat les campanes, sense que ningú les toqués, li donaven la benvinguda.

Un dia, quan passava prop de Malla, una ventada de mil dimonis no el deixava caminar. El bisbe, enfadat va exclamar: —Maleïda tramuntana! Aquell dia, les campanes emmudiren.

Consternat, Bernat Calbó, conscient d'haver pecat es retirà a la cartoixa de Montalegre a fer penitència. Quan va semblar-hi estar prou purificat retornà a Vic i les campanes de bell nou el rebren joiosament.

Uns Goigs escrits per Bosch i Jover expliquen: "Les campanes, totes soles, quan torneu a la Ciutat, recollint flors i violes d'aquell pobre enamorat, us repiquen l'alegria que ha sentit Nostre Senyor". I uns del 1878 expliquen: "Quan veníeu de visita dels pobles d'aquell bisbat, per si pròpies les campanes tocaven de la ciutat, lo que de vostra tornada era la proclamació..."

Cuina

Llom tres colors

800 gr. llom del centre
1 ou dur
1 llauna de tòfona
3 llenques pernil de Terol

100 gr. llard
1 vaset xerès sec
1 vaset de conyac
1 vaset d'aigua

Feu tres talls de dalt a baix al llom, un en el centre i els altres als costats, feu-los bastant profunds, però no el tallem del tot.

A cada tall poseu una penca de pernil, després, rodanxes d'ou dur i trossets de tòfona, quan els tres talls estiguin farcits, procureu tancar-los al màxim possible i lligueu-lo fort amb cordill finet, després rostiu-lo amb llard; quan estigui rostit, tireu-hi un vaset dels de vi de xerès sec, un altre de conyac i un altre d'aigua, deixeu-lo coure a poc a poc uns 35 o 40 minuts. Deixeu-lo refredar en un plat.

Talleu-lo finet i serviu la salsa a la salsera.

MARIA GLORIA MUNTANYOLA

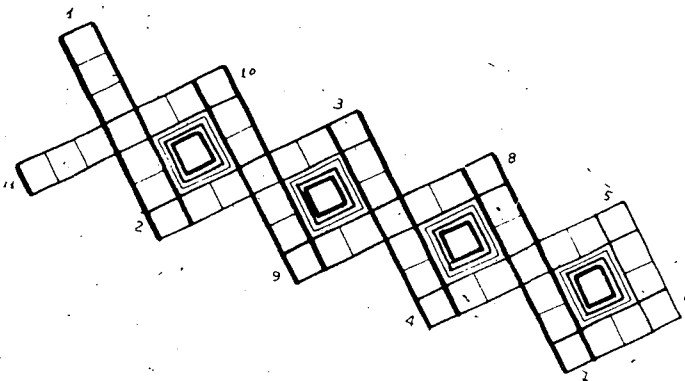

Encreuats

Per ROSA COLLELL

LA TRENA

Manera per resoldre'l: començant pel n.º 1, cap al 2 etc. i després tornar enrera fins a l'11, per la línia de sota.

D'esquerra a dreta.

- 1.- Minva de les forces que comporta deixament i dificultat a l'esforç.
- 2.- Ventre, cavitat dels vertebrats on hi ha l'aparell digestiu en gran part.
- 3.- Que ha sofert naufragi.
- 4.- Vent molt fort, ràpid i intermitent que sol donar-se en situacions de NW al golf de Gascunya i que normalment va acompanyat d'una borrasca.
- 5.- Un diari de Catalunya, escrit totalment amb la nostra llengua.

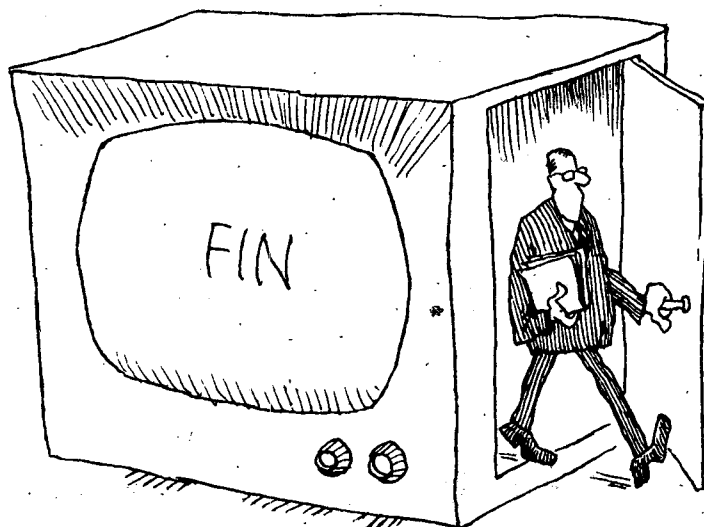
De dreta a esquerra.

- 6.- Lletre grega.
- 7.- Oració que hom diu al matí, al migdia i al vespre, en memòria de l'Anunciació de l'Àngel a Maria.
- 8.- Articulació immòbil o de moviments molt restringits, que hi ha entre certs ossos.
- 9.- Estat de deficit d'intel·ligència en el qual l'individu posseeix una edat mental que no sobrepassa els tres anys i no pot comunicar-se amb els altres.
- 10.- Disposicions successives dels sons d'un acord.

SOLUCIONES:

- 1.- Astènia.
2.- Abdomen.
3.- Naufrag.
4.- Galerna.
5.- AVUI.
6.- Iota.
7.- Àngelus.
8.- Simfisi.
9.- Idiòcia.
10.- Arpegis.

Humor

Escacs

Per JAUME MORA

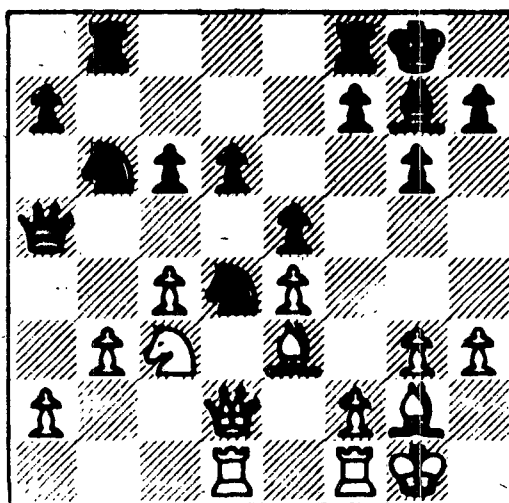

DIAGRAMA 184

Negres juguen i guanyen

Quina fos la darrera jugada blanca no ho sabem. Només en haver-la fet, ben segur que al blanc se li posarien els cabells de punta.

Solució al diagrama 183

1... Cd5-c3, 2 Td1xd8+ Th8xd8, 3 b2xc3 De7xa3+, 4 Rcl-b1 Ae6xb3, 5 c2xb3 Da3xb3+, 6 Rb1-cl Cc6-b4 i guanyen.

Filatèlia

Per JOSEP ESCALADA

Una de les sèries més reexides de l'actual filatèlia espanyola, és la de l'any 1961 per commemorar l'Exposició d'Art Romànic patrocinada pel Consell d'Europa.

No se sap ben bé el perquè, però a cap dels quatre valors de la sèrie no hi figura el lloc de la celebració. Barcelona. El valor de 25 cts., presenta part del Pòrtic de la Catedral de Santiago de Compostela. El d'1 pta., el Claustre del Monestir de Silos. El de 2 ptes., la talla romànica de la Verge d'Irache, i finalment, el de 3 ptes., el Pantocràtor de Taüll, que avui, magníficament conservat, és al Museu d'Art Romànic de Barcelona (Montjuïc). Tots quatre segells són parcialment impresos en tinta daurada; això fa que quan es renten per a col·leccionar-los com a usats perdin bona part de daurat, si no és té cura de posar sal a l'aigua.

FUTBOL

Resultats

Español-Betis	2-0
Hércules-Barça	1-2
Zaragoza-Sporting	0-0
Osasuna-R. Madrid	0-1
Sevilla-Cádiz	3-0
Racing-R. Sociedad	2-0
Atlético-Celta	3-1
Athletic-Valladolid	3-3
Las Palmas-Valencia	2-0

Clasificaciones

	Ptos.	J	GF	GC
1. Real Madrid	12+6	7	14	5
2. Athletic	11+3	7	12	7
3. Sporting	10+4	7	7	2
4. Zaragoza	9+1	7	8	5
5. Valladolid	9+3	7	12	8
6. Sevilla	8	7	9	6
7. Barcelona	7+1	7	8	7
8. At. Madrid	7-1	7	12	12
9. R. Sociedad	7+1	7	7	9
10. Racing	6-2	7	7	6
11. Valencia	6	7	8	11
12. Cádiz	6	7	5	13
13. Español	5-3	7	9	6
14. Betis	5+1	7	6	8
15. Las Palmas	5-3	7	6	12
16. Hércules	4-4	7	5	7
17. Osasuna	4-4	7	3	6
18. Celta	3-3	7	6	13

La travessa

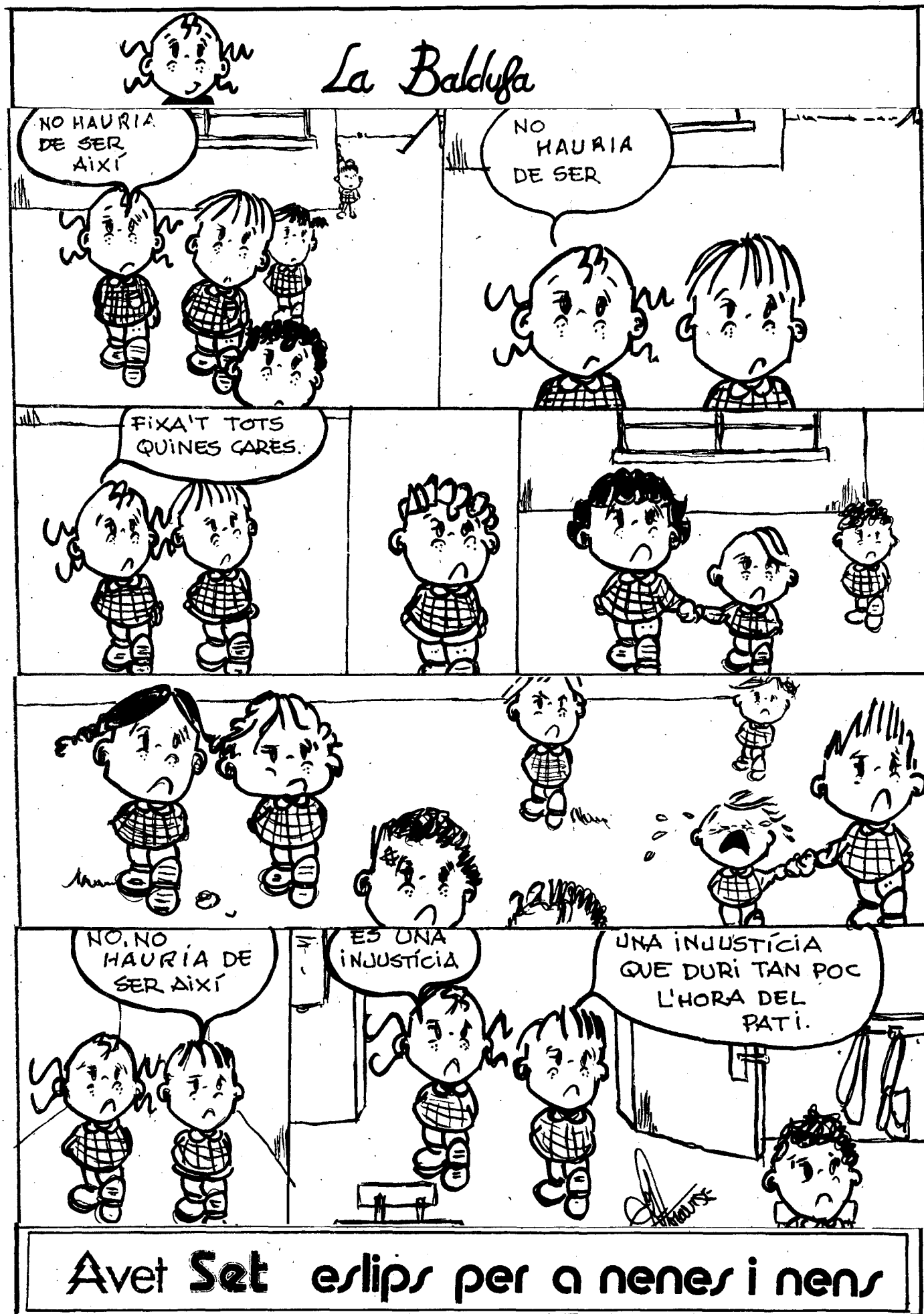
Hércules-Barcelona	2
Sevilla-Cádiz	1
Ath. Bilbao-Valladolid	X
Osasuna-Real Madrid	2
At. Madrid-Celta	1
Zaragoza-Gijón	X
Santander-R. Sociedad	1
Español-Betis	1
Castellón-Barcelona At.	2
Murcia-Málaga	2
Oviedo-At. Madrileño	1
Coruña-Sestao	X
Cartagena-Sabadell	X
Albacete-Elche	2

Golejadors

Sixto (Valencia)	5
Cabrera (At. Madrid)	4
Hugo Sánchez (R. Madrid)	4
Jorge (Valladolid)	4
Lauridsen (Español)	3
Marina (At. Madrid)	3
Da Silva (At. Madrid)	3
Sarabia (Athletic)	3
Michel (Real Madrid)	3
Corchado (Zaragoza)	3
Rincón (Betis)	3
Kempes (Hércules)	5
Aravena (Valladolid)	3
Schuster (Barcelona)	2
García Pitarch (Español)	2
Giménez (Español)	2

Pròxima jornada

Barça-Las Palmas
Cádiz-Hércules
Valladolid-Sevilla
Real Madrid-Ath. Bilbao
Celta-Osasuna
Gijón-At. Madrid
Real Sociedad-Zaragoza
Betis-Santander
Valencia-Español

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 276

Històries d'Eixerits

Les bodes de plata del tiet Marc i de la tieta Núria

Jo tinc uns tiets. Bè, gairebé tots els Eixerits i Eixerides en teniu de tiets, oi? Avui parlo del tiet Marc i de la tieta Núria perquè l'altre dia celebraren els seus vint-i-cinc anys de matrimoni, les bodes de plata, a Montserrat. Tota la família vàrem participar-hi. Fou una festa bonica de debò. Tothom estava content. És clar que, en una festa, i més com aquesta, tothom n'està de content. I molt.

Els qui més contents estaven eren els meus cosins. És que, tots plegats són una família que la mare i el pare sempre em diuen que fan molt de goig. Són molta colla i s'estimen molt. L'avi, els pares i els fills fan com una pinya. Segur que, més d'una vegada hi ha dificultats; però saben vèncer-les. Jo, no hi entenc gaire, però trobo que fan molt bé; i demostren ser intel·ligents i bons. Perquè una família on cadascú tira pel seu cantó, és a "can seixanta".

També tinc un tiet mossèn. Ell va presidir l'Eucaristia que tots junts vàrem celebrar al Cambril de la Mare de Déu. Hi vàrem participar tots: cantant, fent les lectures, les pregàries, combregant...

Jo pensava: fa vint-i-cinc anys, els meus cosins no hi eren... Ara, hi són, perquè el tiet i la tieta s'han estimat molt i s'estimen. És una cosa que es veu. I són feliços.

¿No us sembla Eixerits i Eixerides que, els nostres pares se l'han ben guanyada la nostra estimació?

Tant de bo que tots nosaltres poguem acompanyar els nostres pares en la celebració de les bodes de plata, i en les d'or també. I sinó, ja les celebrem al cel, no?

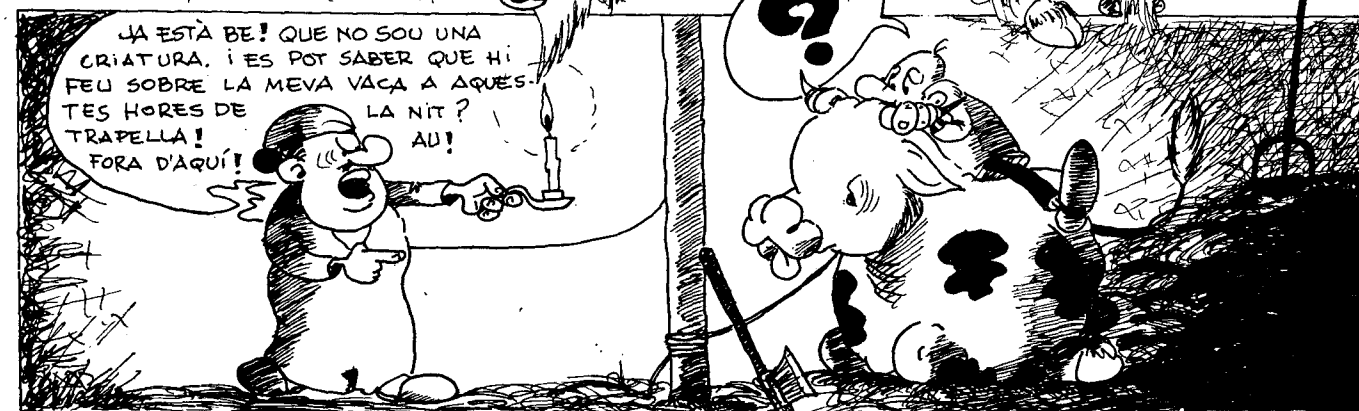
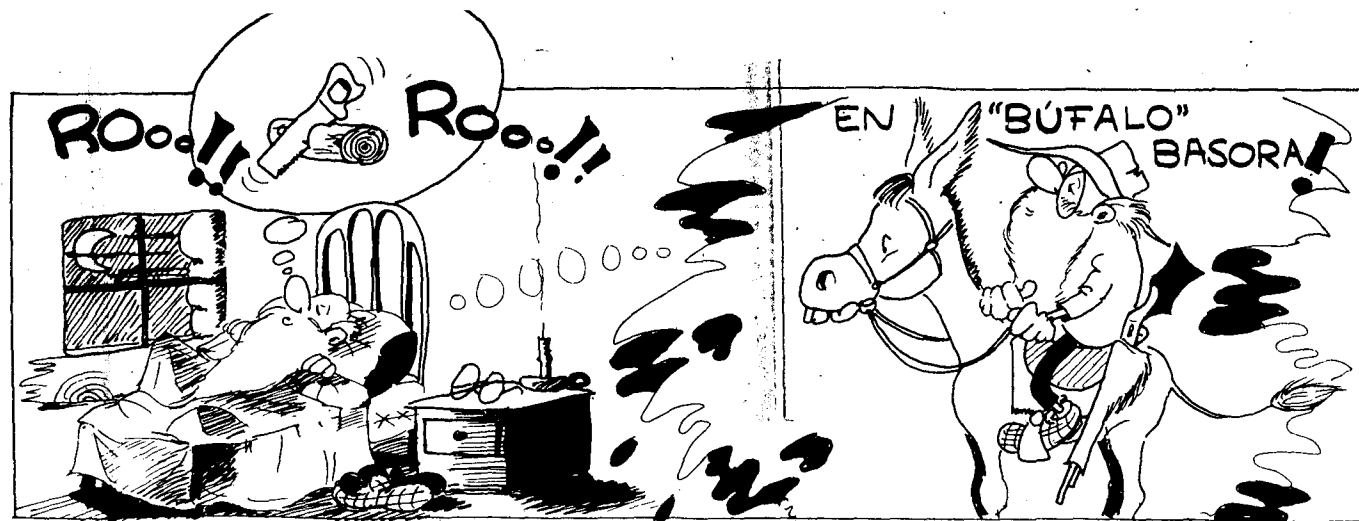
L'Eixerit

DIR LA PARAULA "MATEMÀTICA" DAVANT D'EN RAFELET A PRINCIPI DE CURS ÉS PERIL·LOSISSIM...

Avet Set — Avet Set —

Avet Set — Avet Set —

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Marc, capítol 10, versets del 35 al 45 (Mc 10:35-45).

Reflexionem: 1. Jesús feia poc havia dit als seus deixebles que quan arribarien a Jerusalem fóra empresonat, condemnat i mort. Però els deixebles no s'ho acabaven de creure. Ells creien que el Regne que Jesús establiria seria també un gran poder temporal aquí a la terra, i tots volien els millors càrrecs.

2. Jesús els diu ben clar que no saben el què demanen. L'únic a què pot aspirar el veritable deixeble de Jesús aquí a la terra és participar en la lluita, en els treballs i en els patiments de Jesús perquè tots els homes i tots els pobles coneguin Déu i l'estimin. La recompensa cal deixar-la a les mans de Déu.

3. El deixeble de Jesús no ha d'aspirar pas a ser l'amo, sinó el servidor de tots en el respecte i en l'amor. "Com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida..."

El mossèn

Avet Set esllips per a nenes i nens

DIUMENGE

10.45 Agenda - (Concert). 12.45 Fi d'emissió. 15.30 Avanç informatiu. 15.35 El rei Artur. 16.00 La pel·lícula del diumenge. 17.30 Switch: "La dama de Liechtenstein" (I). 18.30 Connecta el micro... 18.45 Curt. 19.00 Connexions. 20.00 Vida salvatge. 20.30 Telenotícies. 21.00 Kiu i els seus amics: "Un dia especial". 21.30 Dallas. 22.30 El "show" de Kenny Everett. 23.00 Gol a gol. 24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS

13.45 TV3, segona vegada - Gol a gol. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 29. 16.00 Digui, Digui... 19.00 Pobles de Catalunya: "Tivenys". 19.15 Superman. 19.45 El llibre Guinness dels rècords mundials. 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Informatiu cinema. 21.30 Cinema 3 - A determinar. 23.30 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.45 TV3, segona vegada: "Flappers" - 30 minuts. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 30. 16.00 Aula visual. 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Digui, Digui... - Cap. 23. 19.45 Ikonoscopi. 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 N'hi ha que neixen estrellats - Ep. 4. 21.30 Àngel Casas Show. 23.30 Dimensió desconeguda. 24.00 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.45 TV3, segona vegada. Inf. Cultural Curar-se en salut. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - (Cap. 31). 16.00 Aula visual. (Repetició). 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Connecta el micro... (5) 19.15 Superman. 19.45 Perifèric. 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Magnum: "Gelat italià". 22.00 Música vista. 22.40 Galeria oberta - "Moments de l'avantguarda a Catalunya". 23.40 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.45 TV3, segona vegada: Informatiu Cinema. Àngel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days. (Cap. 32). 16.00 Aula visual. 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Connecta el micro... (6) 19.15 Superman. 19.45 Joc de ciència a les portes d'Europa. 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Cristòfor Colom. (Cap. 5). 22.00 Curar-se en salut. 22.30 A tot esport. 23.30 Fi d'emissió.

DIVENDRES

13.45 TV3, segona vegada: A tot esport. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days (Cap. 33). Aula visual. (Repetició). 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Pobles de Catalunya: "Martorelles". 19.15 Superman. 19.45 Superant tots els obstacles: "Samuel Adams / Mao Tse Tung". 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Trossos. 21.30 Històries imprevisibles - "El mal nom". 22.00 En escena, 100 anys de teatre català: "Rodolf Sirera". 22.30 Piano Bar. 23.30 Cinema de mitjanit: "Sota Milkwood". 24.30 Fi d'emissió.

DISSABTE

10.45 Matinal a TV3 - Juvenil (resum setmanal). 12.45 Fi d'emissió. 15.30 El món màgic del màgic Bruffi - "El monstre Tot Foc". 16.00 Els Barrufets - "La flauta del sis Barrufets" (I). 16.30 Dibuixos animats - "Hola Sandybell". 17.00 La dona bionica: "L'ajudanta de la Jaime" (I). 17.45 Connecta el micro, pica el start. (7). 18.30 Digui, Digui... (Cap. 2). 18.45 La ruta de la seda: "Mil quilòmetres més enllà del riu groc". 19.45 30 minuts.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

10.00 Concert. 10.30 Santa missa - El dia del Senyor. 11.30 Poble de Déu. 12.00 Estudi Estadi. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Dragons i masmorres: "Prisión sin paredes". 16.00 L'últim lloc de la terra: "Caballeros y jugadores". 17.00 Si ho sé no vinc. 18.00 Grand Prix. 18.30 El món: "El Imperio Otomano". 18.55 Avanç Estudi Estadi. 19.05 De 7 en 7. 19.30 Punt de trobada. 20.30 Telediari. 2ª edició. 21.05 Crònica de gàngsters - Ep. 8. 22.05 Cantants i sonants. 23.00 Estudi Estadi. 24.00 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 La missió - Ep. 5. 16.35 La tarda. 17.25 D'aquí cap allà. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Planeta imaginari. 18.55 Així és l'òpera. 20.00 Consum. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Parcs nacionals: "Doñana". 21.40 Quo Vadis - Ep. 3. 22.50 L'aventura humana. 23.45 Telediari 3ª Ed. 00.05 Telesport. 00.15 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 La missió - Ep. 6. 17.00 La tarda. 17.25 Dins d'un ordre. 17.55 Hola nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Els electrofollets. 18.55 Objectiu-92. 20.00 Els comptes clars. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 L'home i la Terra. 21.35 La comèdia musical espanyola: "La estrella de Egipte". 23.35 Telediari 3ª ed. 23.55 Telesport. 00.10 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 A l'ombra de l'alzina - Ep. 1. 16.40 La tarda. 17.25 Lletra menuda. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.35 Les aventures del cadell Puppy: "Un americano en París". 18.55 Les nostres illes: "La Palma". 19.30 Tocata. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Plats trencats: "La noche que vivimos peligrosamente". 21.35 Sessió de nit: "La habitación verde". 23.35 Telediari - 3ª ed. 23.55 Telesport. 00.05 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 A l'ombra de l'alzina - Ep. 2. 16.45 La tarda. 17.30 L'art de viure. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 El Quisc. 19.30 Al mil per mil. 20.00 MASH: "El síndrome del billettero". 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Retorn a Eden. Ep. 4. 22.00 El cos humà - "En el mundo". 22.30 Al portal d'Europa. 23.30 Telediari - 3ª ed. 23.50 Telesport. 24.00 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 A l'ombra de l'alzina. 16.35 La tarda. 17.30 Un país de sagitari. 17.55 Hola nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Els Biskitts. 18.55 Un nou barri. 19.25 Al galop. 20.00 Val més prevenir. 20.30 Telediari, 2ª ed. 21.05 Un, dos, tres... 22.40 Pàgina de succés - "Asesinato de un Nada". 23.40 Telediari - 3ª ed. 24.00 Telesport. 00.10 Domenico Scarlatti. 01.10 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

11.00 La bola de vidre. 12.55 Gent jove. 14.20 Loteria Nacional. 14.30 Diari de sessions. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Davi, el Gnom. 16.05 Primera sessió: "Fi de setmana en Dunkerke". 18.05 Els savis. 19.00 Futbol - Atlético de Madrid-Real Sociedad". 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Informe setmanal. 22.30 Dissabte cine: "Hello, Dolly". 01.10 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.30 Coratge. 15.55 La bona música. 17.00 Estrenes TV: "El diario de Ana Frank". 18.45 Tao Tao 19.10 L'any que vam néixer. 20.05 Jocs de la naturalesa. 20.35 Els Buddenbrook - Ep. 10. 21.30 El dominical. 22.30 Diumenge cinema: "El último viaje". 24.00 Metropolis. 00.30 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 D'ací d'allà. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 Recordant a... 20.30 La duna mòbil. 21.30 Cicle clàssics del cinema francès: "Alphaville". 23.10 Musical. 23.30 Últimes preguntes. 24.00 Telediari - 4. 00.30 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Digui, Digui. (3) 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 Cap a l'any 2000. 20.30 Temps moderns. 21.30 Einstein - Ep. n.º 1. 22.30 Què pintem aquí? 23.05 Busca't la vida. 24.00 Telediari 4. 00.30 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

17.00 D'ací d'allà. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 Sospirs d'Espanya. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 Fi de segle. 22.30 Jazz entre amics. 23.30 Embòlic. Ep. 26. 24.00 Telediari 4. 00.30 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Musical: Barcelona Boulevard. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 A-u-a-ba-buluba-balam-bambu. 21.00 Fila-7. 22.05 Cine Club: "El beso de la muerte". 24.00 Telediari ed. 4. 00.30 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

16.00 Golf Open d'Espanya. 19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 La clau. 24.00 Telediari 4. 00.30 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Tom Sawyer - Cap 1. 11.00 Tres i no tres. 11.25 Digui, Digui... 11.45 Pleiteguen-sam. 12.15 Danses a la vora de la mar (Esbart dansaire de Rubí). 13.00 Novel·la dissabte. 14.00 Recull informatiu. 15.00 Tot és música. 15.30 Club Natació Banyoles. 16.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

16.00 Estadi 2. 19.00 Llarg-metratge - "Casa de muñecas". 20.45 Curt-metratge. 21.00 La finestra electrònica. 23.00 Òpera. 00.30 Comiat.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ València 244, telèfon: 215 27 39.

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova

ordre, en la meua llibre/compte n.º

Lloc

Data

Signatura

Col·lecció El ninot El ninot

Quadern pensat per a nens
de 3 a 5 anys.
Material d'entreteniment i
de creació adequat tant a la
classe com per a les
activitats d'ensenyament com
a material d'aprenentatge.
Tots els elements incorporats

Títols publicats:
El porquet, El tigre
El mussol, El gat
La guineu, El pingüi

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP

Casp, 79 - 08013 Barcelona - Tels. 245 72 03 / 04